UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu kolmas jaosto)

1 päivänä kesäkuuta 2022 *

Talous- ja rahaliitto – Pankkiunioni – Yhteinen kriisinratkaisumekanismi (SRM) luottolaitoksia ja tiettyjä sijoituspalveluyrityksiä varten – Kriisinratkaisumenettely, jota sovelletaan, kun laitos on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa – Kriisinratkaisuneuvoston antama Banco Popular Español koskeva kriisinratkaisumääräys – Oikeus tulla kuulluksi – Toimivallan siirto – Omistusoikeus – Perusteluvelvollisuus – Asetuksen (EU) N:o 806/2014 18 ja 20 artikla sekä 21 artiklan 1 kohta

Asiassa T-510/17,

Antonio Del Valle Ruíz, kotipaikka Mexico City (Meksiko), ja muut kantajat, joiden nimet mainitaan liitteessä,[1] edustajinaan J. Pobjoy, barrister, B. Kennelly, QC, ja S. Walker, solicitor,

kantajina,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään L. Flynn ja A. Steiblytė,

ja

Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB), asiamiehinään J. King ja M. Fernández Rupérez, avustajinaan asianajajat B. Meyring, S. Schelo, F. Fernández de Trocóniz Robles, T. Klupsch ja S. Ianc,

vastaajina,

joita tukevat

Espanjan kuningaskunta, asiamiehinään L. Aguilera Ruiz ja J. Rodríguez de la Rúa Puig,

sekä

Euroopan parlamentti, asiamiehinään L. Visaggio, J. Etienne, M. Menegatti, M. Sammut, L. Stefani ja Martínez Iglesias,

sekä

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

[1] Luettelo muista kantajista on liitetty ainoastaan asianosaisille tiedoksi annettuun versioon.

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään A. de Gregorio Merino, J. Bauerschmidt, A. Westerhof Löfflerová ja H. Marcos Fraile,

sekä

Banco Santander, SA, kotipaikka Santander (Espanja), edustajinaan asianajajat J. Rodríguez Cárcamo, A. Rodríguez Conde ja D. Sarmiento Ramírez-Escudero sekä G. Cahill, barrister,

väliintulijoina,

jossa on kyse SEUT 263 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta kumota yhteisen kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnossa 7.6.2017 tehty päätös SRB/EES/2017/08 Banco Popular Español, SA:ta koskevan kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisestä ja Banco Popular Españolia koskevan kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisestä 7.6.2017 annettu komission päätös (EU) 2017/1246 (EUVL 2017, L 178, s. 15),

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti M. van der Woude sekä tuomarit M. Jaeger, V. Kreuschitz, G. De Baere (esittelevä tuomari) ja G. Steinfatt,

kirjaaja: hallintovirkamies P. Cullen,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa ja 21.6.2021 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Vuoden 2008 finanssikriisin jälkeen Euroopan unioniin päätettiin perustaa Euroopan pankkiunioni, jonka tukena olisi koko sisämarkkinoita koskeva rahoituspalvelujen kattava ja yksityiskohtainen yhteinen sääntökirja ja joka koostuisi yhteisestä valvontamekanismista sekä uusista talletussuojaa ja kriisinratkaisua koskevista järjestelmistä.

2 Ensimmäinen vaihe pankkiunionin perustamisessa oli yhteisen valvontamekanismin (YVM) perustaminen luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille 15.10.2013 annetulla neuvoston asetuksella (EU) N:o 1024/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 63). Mainitun asetuksen johdanto-osan 12 perustelukappaleen mukaan YVM:llä olisi varmistettava, että luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaa koskeva unionin politiikka pannaan täytäntöön yhdenmukaisella ja tehokkaalla tavalla, että rahoituspalvelujen yhteistä sääntökirjaa sovelletaan tasapuolisesti kaikkien asianomaisten jäsenvaltioiden luottolaitoksiin ja että kyseisiä luottolaitoksia valvotaan parhaalla mahdollisella tavalla vakavaraisuuteen liittymättömien muiden näkökohtien estämättä. Tätä varten asetuksella N:o 1024/2013 Euroopan keskuspankille (EKP) annetaan luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevia erityistehtäviä, ja sen tavoitteena on edistää luottolaitosten toiminnan turvallisuutta ja vakautta sekä rahoitusjärjestelmän vakautta unionissa ja kussakin jäsenvaltiossa.

3 Tämän jälkeen luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190) hyväksyttiin. Sen johdanto-osan ensimmäisessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Rahoituskriisi on paljastanut, että unionissa on huomattava pula välineistä, joilla reagoidaan tehokkaasti epäterveisiin tai lähellä kaatumista oleviin luottolaitoksiin ja sijoituspalveluyrityksiin – –. Tällaisia välineitä tarvitaan erityisesti maksukyvyttömyyden ennalta ehkäisemiseksi tai ilmenneen maksukyvyttömyyden kielteisten vaikutusten rajaamiseksi mahdollisimman vähiin säilyttämällä kyseisen laitoksen järjestelmän kannalta tärkeät toiminnot. Kriisin aikana juuri nämä haasteet pakottivat jäsenvaltioita pelastamaan laitoksia veronmaksajien rahoilla. Uskottavan elvytys- ja kriisinratkaisukehyksen tavoitteena on tehdä tällaiset toimet mahdollisimman pitkälti tarpeettomiksi.”

4 Direktiivin 2014/59 tavoitteena on vahvistaa yhteiset säännöt pankkien kriisinratkaisua koskevien kansallisten säännösten vähimmäistason yhdenmukaistamiseksi unionissa, ja siinä säädetään yhteistyöstä, jota kriisinratkaisuviranomaisten on tehtävä käsitellessään rajojen yli toimivien pankkien kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa. Tältä osin direktiivin 2014/59 3 artiklan 1 kohdassa säädetään muun muassa, että kunkin jäsenvaltion on nimettävä yksi tai poikkeuksellisesti useampi kriisinratkaisuviranomainen, jolla on valtuudet käyttää kriisinratkaisuvälineitä ja kriisinratkaisuvaltuuksia.

5 Ottaen huomioon yhtäältä, että direktiivi 2014/59 ei kuitenkaan toisaalta johtanut kriisinratkaisuprosessin keskittämiseen, että sillä annettiin pääasiassa yhteiset kriisinratkaisuvälineet ja -valtuudet kunkin jäsenvaltion kansallisten viranomaisten käyttöön ja jätettiin niille harkintavaltaa näiden välineiden ja kansallisten kriisinratkaisua koskevien rahoitusjärjestelyjen käytön suhteen, ja ottaen huomioon toisaalta, että kyseinen direktiivi ei täysin estänyt sitä, että jäsenvaltiot tekisivät erillisiä ja mahdollisesti toisistaan poikkeavia päätöksiä rajat ylittävien konsernien kriisinratkaisusta, päätettiin perustaa yksi yhteinen kriisinratkaisumekanismi.

6 Toinen vaihe pankkiunionin perustamiseksi on siten muodostunut yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta 15.7.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1) antamisesta.

7 Asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 12 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Sisämarkkinoiden toteuttamisen kannalta on olennaisen tärkeää varmistaa, että unionissa tehdään toimivia kriisinratkaisupäätöksiä toimintansa jatkamiseen kykenemättömistä pankeista ja myös unionin tasolla kerätyn rahoituksen käytöstä. Pankkien kykenemättömyys jatkaa toimintaansa yhdessä jäsenvaltiossa voi vaikuttaa sisämarkkinoilla koko unionin rahoitusmarkkinoiden vakauteen. Toimivien ja yhdenmukaisten kriisinratkaisusääntöjen sekä yhtäläisten kriisinratkaisun rahoitusehtojen varmistaminen eri jäsenvaltioissa ei ole pelkästään niiden jäsenvaltioiden etujen mukaista, joissa pankit toimivat, vaan yleisesti kaikkien jäsenvaltioiden etujen mukaista, koska sillä varmistetaan tasapuoliset kilpailuedellytykset ja parannetaan sisämarkkinoiden toimintaa. Pankkijärjestelmät ovat sisämarkkinoilla vahvasti

sidoksissa toisiinsa, pankkien konsernit ovat kansainvälisiä, ja ulkomaisten varojen osuus pankkien varoista on suuri. Yhteiseen valvontamekanismiin osallistuvien jäsenvaltioiden pankkikriiseillä olisi ilman yhteistä kriisinratkaisumekanismia voimakkaampi kielteinen vaikutus myös valvontamekanismiin osallistumattomiin jäsenvaltioihin. Yhteisen kriisinratkaisumekanismin käyttöönotto varmistaa, että toimintansa jatkamiseen kykenemättömiä pankkeja käsitellään neutraalisti, ja näin ollen lisää osallistuvien jäsenvaltioiden laitosten vakautta, estää kriisien leviämisen osallistumattomiin jäsenvaltioihin ja helpottaa siten sisämarkkinoiden toimintaa kokonaisuudessaan. Sekä osallistuviin että osallistumattomiin jäsenvaltioihin sijoittautuneita laitoksia koskevien yhteistyömekanismien olisi oltava selkeitä, eikä mitään jäsenvaltiota tai jäsenvaltioiden ryhmää saisi suoraan tai välillisesti syrjiä rahoituspalvelujen tarjoamispaikkana.”

8 Asetuksen N:o 806/2014 tarkoituksena on sen 1 artiklan ensimmäisen kohdan mukaan vahvistaa yhdenmukaiset säännöt ja yhdenmukainen menettely sellaisten 2 artiklassa tarkoitettujen yhteisöjen kriisinratkaisua varten, jotka ovat sijoittautuneet osallistuviin jäsenvaltioihin, eli pankeille, joiden valvoja on EKP tai sellaisen jäsenvaltion kansallinen toimivaltainen viranomainen, jonka rahayksikkö on euro, tai sellaisen jäsenvaltion kansallinen toimivaltainen viranomainen, jonka rahayksikkö ei ole euro mutta joka on ryhtynyt tiiviiseen yhteistyöhön asetuksen N:o 1024/2013 7 artiklan mukaisesti.

9 Asetuksen N:o 806/2014 1 artiklan toisessa kohdassa säädetään, että näitä yhdenmukaisia sääntöjä ja yhdenmukaista menettelyä soveltaa saman asetuksen 42 artiklan mukaisesti perustettu kriisinratkaisuneuvosto yhdessä Euroopan unionin neuvoston ja Euroopan komission sekä kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa samalla asetuksella perustetun yhteisen kriisinratkaisumekanismin puitteissa. Siinä säädetään myös, että yhteistä kriisinratkaisumekanismia tukee yhteinen kriisinratkaisurahasto.

10 Asetuksen N:o 806/2014 16 artiklan 1 kohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto päättää osallistuvaan jäsenvaltioon sijoittautuneeseen rahoituslaitokseen kohdistuvasta kriisinratkaisutoimesta, kun saman asetuksen 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt kolme edellytystä täyttyvät.

11 Ensimmäinen edellytys merkitsee sitä, että yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Tämän edellytyksen täyttymisen arvioi EKP kuultuaan kriisinratkaisuneuvostoa tai kriisinratkaisuneuvosto, ja sen katsotaan täyttyvän, jos yhteisö on yhdessä tai useammassa asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 4 kohdassa tarkoitetuista tilanteista.

12 Toinen edellytys merkitsee sitä, että ei voida kohtuudella olettaa, että yhteisön kykenemättömyys jatkaa toimintaansa on estettävissä kohtuullisessa ajassa millään yksityisen sektorin toimenpiteillä tai valvontatoimella.

13 Kolmas edellytys merkitsee sitä, että kriisinratkaisutoimi on yleisen edun kannalta välttämätön yhden tai useamman sellaisen kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi, jota ei voitaisi saavuttaa samassa laajuudessa tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukaisella yhteisön likvidaatiolla, ja jos kriisinratkaisutoimi on oikeassa suhteessa kyseisiin tavoitteisiin.

14 Asetuksen N:o 806/2014 14 artiklassa määritellään kriisinratkaisutavoitteet seuraavasti: kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistaminen; rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien haitallisten vaikutusten välttäminen erityisesti estämällä häiriöiden leviäminen; julkisten varojen

suojaaminen huolehtimalla siitä, että turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen on mahdollisimman vähäistä; tallettajien ja sijoittajien suojaaminen sekä asiakkaiden varojen ja omaisuuden suojaaminen.

15 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdassa säädetään, että ennen kriisinratkaisutoimesta päättämistä tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käyttämistä kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että asianomaisen yhteisön varojen ja velkojen oikeudenmukaisen, varovaisen ja realistisen arvostuksen tekee henkilö, joka on riippumaton viranomaisista, myös kriisinratkaisuneuvostosta ja kansallisesta kriisinratkaisuviranomaisesta, ja asianomaisesta yhteisöstä.

16 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 15 kohdassa säädetään, että arvostus on olennainen osa päätöstä kriisinratkaisuvälineen soveltamisesta tai kriisinratkaisuvaltuuden käytöstä tai päätöstä pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käytöstä.

17 Jos kaikki asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät, kriisinratkaisuneuvosto hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen.

18 Kriisinratkaisuneuvoston, neuvoston ja komission on kriisinratkaisumenettelyn mukaisesti toimiessaan varmistettava, että kriisinratkaisutoimi toteutetaan tiettyjen asetuksen N:o 806/2014 15 artiklassa lueteltujen periaatteiden mukaisesti, muun muassa siten, että tappioista vastaavat ensin kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajat, sekä siten, että velkojille ei saa aiheutua suurempia tappioita kuin mitä niille olisi aiheutunut, jos kriisinratkaisutoimen kohteena oleva yhteisö olisi purettu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

19 Kriisinratkaisuneuvoston on määritettävä kriisinratkaisumääräyksessä kriisinratkaisuvälineiden soveltaminen. Asetuksen N:o 806/2014 22 artiklan 2 kohdassa luetellaan käytettävissä olevat erilaiset kriisinratkaisuvälineet, joita ovat liiketoiminnan myynti, omaisuudenhoitoyhtiön käyttö, varojen erottelu ja velkakirjojen arvon alaskirjaus.

20 Kriisinratkaisuneuvosto voi käyttää kriisinratkaisumääräyksessä myös asianomaisen yhteisön pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksiaan asetuksen N:o 806/2014 21 artiklassa säädetyin edellytyksin. Asetuksen N:o 806/2014 19 artiklan mukaan kriisinratkaisutoimeen voi sisältyä myös valtiontuen myöntäminen tai kriisinratkaisurahaston käyttö.

21 Asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto toimittaa kriisinratkaisumääräyksen komissiolle välittömästi sen jälkeen, kun se on hyväksytty. Komissio joko tukee kriisinratkaisumääräystä 24 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut sen sille, tai vastustaa kriisinratkaisumääräystä sen sellaisten harkinnanvaraisten näkökohtien osalta, joista ei ole säädetty kolmannessa alakohdassa, toisin sanoen yleistä etua koskevan perusteen täyttymisen tai kriisinratkaisurahaston määrän olennaisen muutoksen osalta. Viimeksi mainittujen harkinnanvaraisten näkökohtien osalta komissio voi 12 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut sille kriisinratkaisumääräyksen, ehdottaa neuvostolle, että se vastustaa kriisinratkaisuneuvoston hyväksymää kriisinratkaisumääräystä sillä perusteella, että kriisinratkaisumääräys ei täytä yleistä etua koskevaa perustetta, tai että se hyväksyy kriisinratkaisuneuvoston hyväksymässä kriisinratkaisumääräyksessä vahvistetun

kriisinratkaisurahaston määrän olennaisen muutoksen tai vastustaa sitä. Kriisinratkaisumääräys voi tulla voimaan ainoastaan, jos neuvosto tai komissio ei vastusta sitä 24 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut sen.

22 Asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 9 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että asianomaiset kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat tarvittavat kriisinratkaisutoimet pannakseen kriisinratkaisumääräyksen täytäntöön. Kriisinratkaisumääräys osoitetaan viimeksi mainituille, ja siinä kyseisiä viranomaisia ohjeistetaan toteuttamaan kaikki tarvittavat toimenpiteet pannakseen saman asetuksen 29 artiklan mukaisesti kriisinratkaisumääräys täytäntöön käyttämällä kriisinratkaisuvaltuuksia.

23 Kriisinratkaisutoimen hyväksymisen jälkeen kriisinratkaisuneuvosto valvoo asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 16 kohdan mukaisesti, että riippumaton henkilö tekee arvostuksen sen arvioimiseksi, olisiko osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos kriisinratkaisun kohteena oleva laitos olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn. Tämä arvostus voi johtaa asetuksen N:o 806/2014 76 artiklan 1 kohdan e alakohdan mukaisesti siihen, että osakkeenomistajille tai velkojille maksetaan korvauksia, jos niille todetaan kriisinratkaisun yhteydessä aiheutuneen suuremmat tappiot kuin niille olisi aiheutunut tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

Asian tausta ja kanteen nostamisen jälkeiset tosiseikat

24 Kantajat, Antonio Del Valle Ruíz ja muut luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt, joiden nimet ovat tämän asiakirjan liitteenä, olivat Banco Popular Español SA:n (jäljempänä Banco Popular) osakkeenomistajia tai omistivat sen joukkovelkakirjalainoja ennen kuin Banco Popularia koskeva kriisinratkaisumääräys hyväksyttiin.

Banco Popularin tilanne ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista

25 Banco Popular -konserni, jonka emoyhtiö Banco Popular oli, oli kriisinratkaisupäivänä Espanjan kuudenneksi suurin pankkikonserni.

26 Vuonna 2016 Banco Popular korotti pääomaansa yhteensä 2,5 miljardilla eurolla.

27 Kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnossa 5.12.2016 hyväksyttiin Banco Popular -konsernia koskeva kriisinratkaisusuunnitelma (jäljempänä vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelma). Vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmassa ensisijainen kriisinratkaisuväline oli asetuksen (EU) N:o 806/2014 27 27 artiklassa säädetty velkakirjojen arvon alaskirjaus.

28 Banco Popular julkaisi 3.2.2017 vuoden 2016 vuosikertomuksensa, jossa se ilmoitti 5,7 miljardin euron poikkeuksellisten varausten tarpeesta, mikä johti 3,485 miljardin euron konsolidoituun tappioon, sekä uuden puheenjohtajan nimittämisestä.

29 DBRS Ratings Limited (DBRS) (nykyisin DBRS Morningstar) alensi 10.2.2017 Banco Popularin luottoluokitusta ja muutti näkymät negatiivisiksi, koska Banco Popularin pääomatilanne oli heikentynyt edellä 28 kohdassa mainitussa vuosikertomuksessa ennakoitua suuremman nettotappion vuoksi ja koska Banco Popular pyrki vähentämään järjestämättömien omaisuuseriensä edelleen suurta määrää.

30 Banco Popular ilmoitti 3.4.2017 sisäisten tarkastusten tuloksista, joiden mukaan vuoden 2016 vuosikertomukseen saattoi olla tarpeen tehdä korjauksia. Nämä oikaisut tehtiin Banco Popularin vuoden 2017 ensimmäisen neljänneksen tilinpäätöksessä.

31 Banco Popularin hallintoneuvoston puheenjohtaja ilmoitti 10.4.2017 Banco Popularin yhtiökokouksessa, että pankki harkitsee joko pääomankorotusta tai yritysjärjestelyä konsernin rahoitusasemaa kuvaavien oman pääoman ja järjestämättömien omaisuuserien määrän perusteella. Banco Popularin pääjohtaja vaihdettiin alle vuosi virkaanastumisen jälkeen.

32 DBRS alensi 6.4.2017 Banco Popularin luottoluokitusta sen jälkeen, kun se oli 3.4.2017 ilmoittanut tarpeesta mukauttaa vuoden 2016 taloudellisia tuloksia, ja säilytti negatiiviset näkymät. Myös Standard & Poor's laski 7.4. ja Moody's Investors service (jäljempänä Moody's) laski 21.4.2017 Banco Popularin luottoluokituksen negatiiviseksi.

33 Huhtikuussa 2017 Banco Popular aloitti yksityisen myyntimenettelyn, jonka tavoitteena oli saattaa loppuun sen myynti vahvalle kilpailijalle, mikä palauttaisi sen taloudellisen tilanteen ennalleen. Tarjouksen esittämisen määräajaksi Banco Popularin ostamisesta kiinnostuneille mahdollisille ostajille asetettiin 10.6.2017, mutta määräaikaa pidennettiin myöhemmin kesäkuun 2017 loppuun.

34 Banco Popular esitteli 5.5.2017 vuoden 2017 ensimmäistä neljännestä koskevan talousraporttinsa, jossa se ilmoitti 137 miljoonan euron tappioista.

35 Banco Popularin maksuvalmiusvaatimus (Liquidity Coverage Requirement, LCR) alitti 12.5.2017 luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 (EUVL 2013, L 176, s. 1) 460 artiklan 2 kohdan c alakohdassa säädetyn 80 prosentin vähimmäistason.

36 Banco Santander, SA ilmoitti 16.5.2017 päivätyllä kirjeellä Banco Popularille, ettei se voinut tehdä sitovaa tarjousta yksityisessä myyntimenettelyssä.

37 Banco Popular tiedotti 16.5.2017 Comisión nacional del mercado de valoresille (CNMV, kansallinen arvopaperimarkkinoiden valvontaviranomainen, Espanja) merkityksellistä tosiseikkaa koskevassa ilmoituksessa, että mahdolliset ostajat olivat ilmaisseet kiinnostuksensa yksityistä myyntimenettelyä kohtaan, mutta mitään sitovia tarjouksia ei ollut saatu.

38 Luottoluokituslaitos FITCH alensi 19.5.2017 Banco Popularin pitkän aikavälin luokitusta.

39 Kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja Elke König antoi 23.5.2017 Bloomberg TV:lle haastattelun, jossa häneltä kysyttiin muun muassa Banco Popularin tilanteesta.

40 Toukokuun 2017 aikana lukuisissa lehtiartikkeleissa kerrottiin Banco Popularin vaikeuksista. Esimerkkinä mainittakoon elconfidencial.com-sivustolla 11.5.2017 julkaistu artikkeli, jonka otsikko oli ”Saracho määrää Popularin kiireellisestä myynnistä JP Morganille ja Lazardille konkurssiriskin vuoksi” (Saracho encarga la venta urgente del Popular a JP Morgan y Lazard por riesgo de quiebra). Artikkelissa todetaan, että pankin pääjohtaja oli tehnyt JP Morganille ja Lazardille toimeksiannon järjestää pankin kiireellinen myynti, koska yksityisasiakkaiden ja institutionaalisten asiakkaiden massiivisesta talletuspaosta aiheutuneen konkurssiriskin vuoksi hän katsoi, että ainoa keino varmistaa pankin elinkelpoisuus oli koko konsernin täydellinen ja välitön myynti. Artikkelissa todetaan, että ”jatkuvan talletuspaon ja ulkoisten rahoituslähteiden

sulkemisen vuoksi pankki oli vakavassa konkurssiriskissä ja että [sen pääjohtajan] oli siksi pakko ryhtyä kaikkein järeimpään toimenpiteeseen ja pidättäytyä vähitellen myymästä sen omaisuutta sen vakavaraisuussuhteen parantamiseksi ja jotta EKP:n vaatimukset täyttyisivät”.

41 Artikkelissa, joka julkaistiin elconfidencial.com-sivustolla 15.5.2017 otsikolla ”EKP suorittaa Banco Popularille kaksi kuukautta kestävän tarkastuksen kesken myyntimenettelyn” (El BCE inspecciona a Banco Popular durante dos meses en pleno proceso de venta), kerrottiin, että Banco Popularin pääjohtajan toteuttama Banco Popularin myyntiä koskeva suunnitelma toteutettiin varausten riittämättömyyden vahvistaneen EKP:n tarkastuksen jälkeen. Mainitun artikkelin mukaan EKP:n tarkastajat päättelivät, että Banco Popularin vaikeudet liittyivät siihen, ettei se ollut tehnyt varauksia kiinteistöihin liittyvien riskiensä kattamiseksi, ja että oli tarpeen välttää satunnaista talletusten ulosvirtausta. Sen mukaan nämä tarkastajat olivat myös ilmaisseet tyytymättömyytensä vuoden 2016 tilinpäätöksen esitystapaan.

42 Reuters julkaisi 31.5.2017 artikkelin otsikolla ”EU varoitti Banco Popularin mahdollisesti tarvitsemasta kriisinratkaisusta” (EU warned of wind-down risk for Spain’s Banco Popular). Artikkelissa mainitaan muun muassa, että nimeltä mainitsemattoman EU:n virkamiehen mukaan eräs Euroopan johtavista pankkivalvontaviranomaisista oli varoittanut EU:n virkamiehiä siitä, että Banco Popular voitaisiin asettaa selvitystilaan, jos sille ei löydy ostajaa. Artikkelin mukaan kyseinen virkamies ilmoitti myös, että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja oli hiljattain antanut ”ennakkovaroituksen” ja todennut, että kriisinratkaisuneuvosto seuraa (Banco Popularin) menettelyä erityisen tarkasti mahdollisen tilanteeseen puuttumisen varalta.

43 Samana päivänä kriisinratkaisuneuvosto julkaisi lehdistötiedotteen, jossa se kiisti artikkelin sisällön.

44 Kesäkuun 2017 ensimmäisinä päivinä Banco Popular joutui massiivisten käteisnostojen kohteeksi.

45 Banco Popular toimitti 5.6.2017 aamulla Banco de Españalle (Espanjan keskuspankki) ensimmäisen hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua koskevan pyynnön, jota seurasi iltapäivällä toinen pyyntö, jolla pyydettyä määrää nostettiin merkittävien kassavirtaliikkeiden vuoksi. Espanjan keskuspankin pyynnön perusteella ja sen jälkeen, kun EKP oli samana päivänä arvioinut hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua koskevaa Banco Popularin pyyntöä, EKP:n neuvosto ei vastustanut Banco Popularille 8.6.2017 saakka hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua. Banco Popular vastaanotti osan tästä hätärahoituksena annettavasta maksuvalmiusavusta, minkä jälkeen Espanjan keskuspankki ilmoitti, ettei se pystynyt nostamaan Banco Popularille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun määrää.

46 DBRS ja Moody’s alensivat Banco Popularin luottoluokitusta 6.6.2017.

Kriisinratkaisumääräyksen antamista edeltävät muut tosiseikat

47 Kriisinratkaisuneuvosto antoi 23.5.2017 Deloitten tehtäväksi riippumattomana asiantuntijana esittää Banco Popularin arvostus asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan mukaisesti.

48 Kriisinratkaisuneuvosto pyysi 24.5.2017 Banco Popularilta asetuksen N:o 806/2014 34 artiklan nojalla tietoja, joita se tarvitsi arvostuksen suorittamiseksi. Lisäksi se pyysi 2.6.2017 Banco Popularia toimittamaan tietoja yksityisestä myyntimenettelystä sekä antamaan pääsyn turvalliseen virtuaaliseen tietohuoneeseen, jonka viimeksi mainittu oli perustanut kyseisen menettelyn yhteydessä.

49 Kriisinratkaisuneuvoston johdon istunto teki 3.6.2017 päätöksen SRB/EES/2017/06, joka oli osoitettu Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria -rahastolle (FROB, pankkien hallitun rakenneuudistuksen rahasto, Espanja) ja joka koski Banco Popularin markkinointia. Kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi näin ollen sen, että FROB aloittaa välittömästi Banco Popularin myyntimenettelyn, ja ilmoitti FROB:lle direktiivin 2014/59 39 artiklan mukaiset myyntiä koskevat vaatimukset. Kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti muun muassa, että FROB ottaa yhteyttä niihin viiteen potentiaaliseen ostajaan, joita pyydettiin tekemään tarjous yksityisessä myyntimenettelyssä.

50 Viidestä potentiaalisesta ostajasta kaksi päätti olla osallistumatta myyntimenettelyyn ja yhden EKP sulki pois vakavaraisuusvalvontaan liittyvistä syistä.

51 4.6.2017 kaksi potentiaalista ostajaa, jotka olivat päättäneet osallistua myyntimenettelyyn, Banco Santander ja Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA (BBVA), allekirjoittivat salassapitosopimuksen, ja 5.6.2017 niille myönnettiin pääsy virtuaaliseen tietohuoneeseen.

52 Kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi 5.6.2017 asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a alakohdan mukaisesti ensimmäisen arvostuksen (jäljempänä ensimmäinen arvostus), jonka tarkoituksena oli tarjota tiedot sen määrittämiseksi, täyttyvätkö asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt kriisinratkaisun edellytykset.

53 EKP suoritti 6.6.2017 kriisinratkaisuneuvostoa kuultuaan asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisen arvioinnin siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

54 EKP totesi tässä arviossaan, että Banco Popularin maksuvalmiustilanne oli edellisinä kuukausina heikentynyt merkittävästi, mikä johtui lähinnä sen talletuspohjan huomattavasta supistumisesta. Banco Popular joutui kohtaamaan merkittävää likviditeetin ulosvirtausta kaikilla asiakassegmenteillä. EKP luetteli tapahtumat, jotka olivat johtaneet Banco Popularin maksuvalmiusongelmiin.

55 Tältä osin se totesi, että helmikuussa 2017 tilinpäätöstään esitellessään Banco Popular ilmoitti 5,7 miljardin euron poikkeuksellisten varausten tarpeesta ja että sille aiheutui 3,485 miljardin euron tappiot vuonna 2016, sekä vaihtoi pitkäaikaisen pääjohtajan, joka oli ryhtynyt tarkistamaan pankin strategiaa. Ilmoitus lisävarauksista ja tilikauden lopun tappioista oli johtanut siihen, että DBRS laski Banco Popularin luottoluokitusta 10.2.2017, ja se oli herättänyt Banco Popularin asiakkaissa vakavaa huolta, mikä oli johtanut odottamattoman suuriin talletusnostoihin ja asiakkaiden tiheisiin käynteihin pankin konttoreissa.

56 EKP totesi myös, että Banco Popularin 3.4.2017 julkaisema ad hoc -ilmoitus, jossa kerrottiin useiden sellaisten sisäisten tarkastusten tuloksista, joilla voi olla olennainen vaikutus laitoksen tilinpäätökseen, sekä vahvistus sille, että laitoksen pääjohtaja vaihdetaan alle vuosi virkaanastumisen jälkeen, aiheuttivat uuden talletusnostojen aallon. EKP totesi, että tätä talletusnostojen aaltoa olivat vauhdittaneet myös

– se, että Standard & Poor’s alensi Banco Popularin luokitusta 7.4.2017

– Banco Popularin 10.4.2017 antama ilmoitus, jonka mukaan se ei maksaisi osinkoja ja jonka mukaan pääomankorotus tai yritysjärjestely saattoi olla tarpeen kireän pääomatilanteen vuoksi

ja koska järjestämättömien omaisuuserien kattaminen edellytti muiden pankkien kanssa tehtäviä mukautuksia

– Moody's alensi Banco Popularin luokitusta 21.4.2017

– vuoden 2017 ensimmäisen vuosineljänneksen odotettua huonompien tulosten julkistaminen

– jatkuva negatiivinen uutisointi tiedotusvälineissä, kuten edellä 40–41 kohdassa mainitut 11.5. ja 15.5.2017 julkaistut artikkelit, joissa väitettiin, että Banco Popularin pääjohtaja oli määrännyt pankin kiireelliseen myyntiin välittömän konkurssi- tai maksuvalmiusriskin vuoksi ja että pankki oli joutunut tekemään huomattavia lisävarauksia valvojan paikan päällä tekemän tarkastuksen johdosta.

57 EKP katsoi myös, että 31.5.2017 jälkeen eli sen jälkeen, kun tiedotusvälineissä oli ilmoitettu, että pankki voitaisiin asettaa selvitystilaan, jos meneillään oleva myyntimenettely ei onnistuisi hyvin lyhyessä ajassa, menetettyjen talletusten määrä oli erittäin suuri.

58 Lisäksi EKP totesi, että vaikka Banco Popular oli edellisinä viikkoina kehittänyt erilaisia toimenpiteitä likviditeetin lisäämiseksi ja aloittanut niiden toteuttamisen, toteutuneet ja edelleen odotettavissa olevat tulovirrat eivät riittäneet korjaamaan Banco Popularin heikentynyttä likviditeettitilannetta arvostuspäivänä. Se totesi myös, että vaikka olisi turvauduttu hätärahoituksena annettavaan maksuvalmiusapuun, jota EKP:n neuvosto ei ollut vastustanut 5.6.2017, kyseisen ajankohdan maksuvalmiustilanne ei olisi riittänyt takaamaan Banco Popularin kykyä vastata veloistaan 7.6.2017 mennessä.

59 EKP katsoi, että Banco Popularin jo toteuttamat toimenpiteet eivät olleet olleet riittävän tehokkaita sen heikentyneen maksuvalmiustilanteen kääntämiseksi nousuun. Se totesi, että vaihtoehtoisena toimenpiteenä Banco Popular pyrki toteuttamaan yritysjärjestelyn eli myynnin vahvemmalle kilpailijalle varmistaakseen kykynsä vastata erääntyvistä veloistaan. EKP katsoi kuitenkin, että kun otetaan huomioon Banco Popularin maksuvalmiustilanteen heikkeneminen, se, että Banco Popularin kyvystä parantaa likviditeettitilannettaan lähitulevaisuudessa ei ollut näyttöä, ja se, että neuvottelut eivät toistaiseksi olleet johtaneet myönteiseen lopputulokseen, tällaisen yksityisen liiketoimen vahvistaminen sellaisessa aikataulussa, että Banco Popular voisi maksaa velkansa tai suorittaa muut vastuunsa eräpäivään mennessä, ei ollut todennäköistä.

60 EKP totesi, että samaan aikaan ei ollut käytettävissä sellaisia valvontatoimia tai varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteitä, joilla Banco Popularin maksuvalmius olisi voitu välittömästi palauttaa ja joilla se olisi saanut riittävästi aikaa toteuttaakseen yritysjärjestelyn tai muun ratkaisun. Oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU (EUVL 2013, L 176, s. 338) 104 artiklan ja direktiivin 2014/59 27–29 artiklan tai asetuksen N:o 1024/2013 16 artiklan kansallisen täytäntöönpanon nojalla toimivaltaisen viranomaisen EKP:n käytettävissä olevilla toimenpiteillä ei voitu varmistaa, että Banco Popular pystyisi lähitulevaisuudessa maksamaan velkansa tai suorittamaan muut vastuunsa eräpäivään mennessä, kun otetaan huomioon havaitun maksuvalmiustilanteen heikkenemisen laajuus ja nopeus.

61 Ottaen huomioon erityisesti talletusten liiallisen ulosvirtauksen, pankin käteisvarojen menetyksen nopeuden ja sen kyvyttömyyden luoda lisää likviditeettiä EKP katsoi, että oli objektiivisia viitteitä siitä, että Banco Popular ei todennäköisesti pystyisi lähitulevaisuudessa maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä. EKP päätteli, että Banco Popular oli asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 4 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai joka tapauksessa todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa lähitulevaisuudessa.

62 Banco Popularin hallintoneuvosto ilmoitti 6.6.2017 EKP:lle tulleensa siihen tulokseen, että pankki oli todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

63 Samana päivänä FROB hyväksyi kirjeen, joka sisälsi tiedot myyntimenettelystä ja jossa tarjousten jättämisen määräajaksi asetettiin keskiyö 6.6.2017.

64 Samana päivänä BBVA, toinen Banco Popularin kahdesta potentiaalisesta ostajasta, ilmoitti FROB:lle, ettei se aikonut tehdä tarjousta.

65 Deloitte toimitti 6.6.2017 kriisinratkaisuneuvostolle myös toisen arvostuksen, jäljempänä toinen arvostus, joka laadittiin asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti. Toisen arvostuksen tarkoituksena oli määrittää Banco Popularin varojen ja velkojen arvo, antaa arvio osakkeenomistajien ja velkojien kohtelusta siinä tapauksessa, että Banco Popular olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, sekä esittää tiedot, joiden perusteella voidaan päättää siirrettävistä osakkeista ja muista omistusinstrumenteista ja joiden perusteella kriisinratkaisuneuvosto voi määrittää liiketoiminnan myyntiin sovellettavat kaupalliset ehdot. Kyseisessä arvostuksessa Banco Popularin taloudelliseksi arvoksi arvioitiin parhaassa skenaariossa 1,3 miljardia euroa, huonoimmassa –8,2 miljardia euroa, ja edustavin arvio oli –2 miljardia euroa.

66 Banco Santander teki 7.6.2017 sitovan tarjouksen.

67 FROB ilmoitti 7.6.2017 päivätyllä kirjeellä kriisinratkaisuneuvostolle, että Banco Santander oli tehnyt tarjouksen 7.6. kello 3.12 ja että Banco Santanderin tarjoama hinta Banco Popularin osakkeiden myynnistä oli yksi euro. FROB totesi, että sen johtokomitea oli valinnut Banco Santanderin Banco Popularin tarjouskilpailun voittajaksi ja päättänyt ehdottaa kriisinratkaisuneuvostolle, että Banco Santander nimetään ostajaksi Banco Popularia koskevan kriisinratkaisumääräyksen antamista koskevassa kriisinratkaisuneuvoston päätöksessä.

Banco Popularista 7.6.2017 annettu kriisinratkaisumääräys

68 Kriisinratkaisuneuvoston johdon istunto teki 7.6.2017 päätöksen SRB/EES/2017/08 Banco Popularia koskevasta kriisinratkaisumääräyksestä (jäljempänä kriisinratkaisumääräys), joka perustuu asetukseen N:o 806/2014.

69 Kriisinratkaisumääräyksen 1 artiklan mukaan kriisinratkaisuneuvosto, joka katsoi, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyivät, päätti kriisinratkaisupäivästä alkaen soveltaa Banco Populariin kriisinratkaisumenettelyä.

70 Kriisinratkaisuneuvosto katsoi näin ollen ensinnäkin, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, toiseksi, että Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa ei ollut estettävissä kohtuullisessa ajassa muilla toimenpiteillä, ja kolmanneksi, että kriisinratkaisutoimi, jossa käytetään kriisinratkaisuvälineenä

Banco Popularin liiketoiminnan myyntiä, oli yleisen edun kannalta välttämätön. Tältä osin kriisinratkaisuneuvosto totesi, että kriisinratkaisu oli välttämätön ja oikeasuhteinen kahden asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun tavoitteen saavuttamiseksi eli pankin kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistamiseksi ja rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien haitallisten vaikutusten välttämiseksi.

71 Kriisinratkaisuneuvosto päätti kriisinratkaisumääräyksen 5.1 artiklassa seuraavaa:

”Banco Populariin sovellettava kriisinratkaisuväline on asetuksen N:o 806/2014 24 artiklan mukainen liiketoiminnan myynti, jossa osakkeet siirretään ostajalle. Pääomainstrumenttien alaskirjaus ja muuntaminen tapahtuu välittömästi ennen liiketoiminnan myyntiä.”

72 Kriisinratkaisumääräyksen 6 artikla koskee pääomainstrumenttien alaskirjausta ja liiketoiminnan myyntiä. Kyseisen artiklan 1 kohdassa kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti, mistä toimista se oli asetuksen N:o 806/2014 21 artiklassa säädettyjen alaskirjausvaltuuksiensa nojalla päättänyt.

73 Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto päätti kriisinratkaisumääräyksen 6.1 artiklassa seuraavaa:

– ensinnäkin tehdä Banco Popularin osakepääoman nimellisarvoon 2 098 429 046 euron suuruisen alaskirjauksen, mikä johti Banco Popularin koko osakekannan mitätöimiseen

– tämän jälkeen muuntaa Banco Popularin liikkeeseen laskemien ja kriisinratkaisupäätöksen tekemispäivänä liikkeessä olevien ensisijaisen lisäpääoman instrumenttien pääoman kokonaismäärän Banco Popularin liikkeeseen laskemiksi uusiksi osakkeiksi, joita kutsutaan nimellä ”uudet osakkeet I”

– tämän jälkeen tehdä ”uusien osakkeiden I” nimellisarvoon alaskirjauksen, jonka seurauksena niiden nimellisarvo nollautui, mikä johti kyseisten uusien osakkeiden mitätöimiseen

– lopuksi muuntaa Banco Popularin liikkeeseen laskemien ja kriisinratkaisupäätöksen tekemispäivänä liikkeessä olevien toissijaisen pääoman instrumenttien pääoman kokonaismäärän Banco Popularin liikkeeseen laskemiksi uusiksi osakkeiksi, joista käytetään nimeä ”uudet osakkeet II”.

74 Kriisinratkaisumääräyksen 6.3 artiklassa määrätään, että alaskirjauksia ja muuntamista koskevat toimenpiteet perustuvat toiseen arvostukseen, jota tukevat FROB:n toteuttaman läpinäkyvän ja avoimen myyntiprosessin tulokset.

75 Kriisinratkaisumääräyksen 6.5 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti käyttävänsä sille asetuksen N:o 806/2014 24 artiklan 1 kohdan a alakohdassa annettuja liiketoiminnan myyntiä koskevia valtuuksia ja määräsi, että ”uudet osakkeet II” siirretään Banco Santanderille vapaina ja kolmansien oikeuksien tai etuoikeuksien niitä rasittamatta vastikkeena yhden euron suuruisen kauppahinnan maksamisesta. Siinä täsmennettiin, että ostaja oli jo antanut suostumuksensa siirtoon.

76 Kriisinratkaisuneuvosto totesi myös, että ”uusien osakkeiden II” siirto olisi toteutettava ostajan 7.6.2017 tekemän sitovan tarjouksen perusteella ja että FROB:n olisi toteutettava se luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvyttämisestä ja kriisinratkaisusta 18.6.2015 annetun lain 11/2015 (Ley 11/2015 de recuperación y resolución de entidades de crédito y empresas de servicios de inversión) nojalla (BOE nro 146, 19.6.2015, s. 50797).

77 Kriisinratkaisumääräys toimitettiin komission hyväksyttäväksi 7.6.2017 klo 5.13.

78 Komissio antoi 7.6.2017 klo 6.30 päätöksen (EU) 2017/1246, jolla hyväksyttiin Banco Popularia koskeva kriisinratkaisumääräys (EUVL 2017, L 178, s. 15), ja antoi sen tiedoksi kriisinratkaisuneuvostolle. Näin ollen kriisinratkaisumääräys tuli voimaan samana päivänä.

79 Päätöksen 2017/1246 neljännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Komissio hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen. Erityisesti se hyväksyy yhteisen kriisinratkaisuneuvoston esittämät syyt siihen, miksi kriisinratkaisumääräys on tarpeen yleisen edun kannalta asetuksen (EU) N:o 806/2014 5 artiklan mukaisesti.”

80 Samana päivänä FROB toteutti tarvittavat toimenpiteet kriisinratkaisumääräyksen täytäntöönpanemiseksi asetuksen N:o 806/2014 29 artiklan mukaisesti. FROB antoi tässä yhteydessä suostumuksensa Banco Popularin toissijaisen pääoman instrumenttien muuntamiseen perustuvien uusien osakkeiden (”uudet osakkeet II”) siirtämiseen Banco Santanderille.

Kriisinratkaisupäätöksen tekemisen jälkeiset tosiseikat

81 Sen määrittämiseksi, olisiko osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos Banco Popular olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, Deloitte toimitti 14.6.2018 kriisinratkaisuneuvostolle raportin asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 16–18 kohdassa tarkoitetusta arvostuksesta ja erilaisesta kohtelusta (jäljempänä kolmas arvostus). Deloitte lähetti 31.7.2018 kriisinratkaisuneuvostolle tätä raporttia koskevan lisäyksen, jossa korjattiin joitakin muotovirheitä.

82 Absorptiosulautumisen seurauksena Banco Santanderista tuli 28.9.2018 Banco Popularin yleisseuraannon saaja.

83 Kriisinratkaisuneuvosto teki 17.3.2020 päätöksen SRB/EES/2020/52 määrittääkseen, onko osakkeenomistajille ja velkojille, joihin Banco Popularia koskevat kriisinratkaisutoimet ovat vaikuttaneet, tarpeen myöntää korvausta. Euroopan unionin virallisessa lehdessä päätöstä koskeva ilmoitus julkaistiin 20.3.2020 (EUVL 2020, C 91, s. 2). Kyseisessä päätöksessä kriisinratkaisuneuvosto katsoi, että osakkeenomistajat ja velkojat, joihin Banco Popularia koskeva kriisinratkaisu oli vaikuttanut, eivät olleet oikeutettuja korvaukseen kriisinratkaisurahastosta asetuksen N:o 806/2014 76 artiklan 1 kohdan e alakohdan mukaisesti.

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

84 Kantajat nostivat nyt käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 4.8.2017 toimittamallaan kannekirjelmällä.

85 Kriisinratkaisuneuvosto pyysi 31.10.2017 kirjaamoon saapuneella asiakirjalla unionin yleistä tuomioistuinta työjärjestyksen 92 artiklan 3 kohdan nojalla määräämään asian selvittämistoimista, jotka koskevat tiettyjen liitteessä tarkoitettujen asiakirjojen esittämistä. Unionin yleinen tuomioistuin päätti 6.12.2017 tekemällään päätöksellä olla hyväksymättä tätä asian selvittämistoimien määräämistä koskevaa pyyntöä menettelyn tässä vaiheessa.

86 Banco Santander, neuvosto, Espanjan kuningaskunta ja Euroopan parlamentti pyysivät 6.11. ja 21.11.2017 sekä 5.12. ja 13.12.2017 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon jätetyillä asiakirjoilla saada osallistua tähän oikeudenkäyntiin väliintulijoina tukeakseen komission ja kriisinratkaisuneuvoston vaatimuksia. Unionin yleisen tuomioistuimen kahdeksannen jaoston puheenjohtaja hyväksyi 12.4.2019 antamallaan määräyksellä Banco Santanderin väliintulon ja 17.4.2019 tekemällään päätöksellä neuvoston, Espanjan kuningaskunnan ja parlamentin väliintulot. Espanjan kuningaskunta, parlamentti, neuvosto ja Banco Santander toimittivat kirjelmänsä ja kantajat ja kriisinratkaisuneuvosto esittivät niitä koskevat huomautuksensa asetetussa määräajassa.

87 Unionin yleinen tuomioistuin kehotti 13.2.2018 osana työjärjestyksen 89 artiklassa määrättyjä prosessinjohtotoimia kriisinratkaisuneuvostoa toimittamaan viimeisimmän ei-luottamuksellisen version kriisinratkaisumääräyksestä sekä ei-luottamuksellisen version toisesta arvostuksesta, jotka julkaistiin sen verkkosivustolla. Kriisinratkaisuneuvosto toimitti asiakirjat asetetussa määräajassa.

88 Unionin yleinen tuomioistuin esitti 6.7.2018 työjärjestyksen 89 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena asianosaisille kirjallisia kysymyksiä. Kantajat ja kriisinratkaisuneuvosto vastasivat tähän pyyntöön asetetussa määräajassa.

89 Kantajat pyysivät 9.10.2018 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon saapuneella kirjeellä unionin yleistä tuomioistuinta velvoittamaan työjärjestyksen 88 artiklaan perustuvana prosessinjohtotoimena komission ja kriisinratkaisuneuvoston esittämään tietyt liitteessä luetellut asiakirjat. Komissio ja kriisinratkaisuneuvosto esittivät tätä pyyntöä koskevat huomautuksensa asetetussa määräajassa.

90 Koska unionin yleisen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 27 artiklan 5 kohdan mukaisesti, esittelevä tuomari määrättiin kolmanteen jaostoon, jonka ratkaistavaksi nyt käsiteltävä asia näin ollen siirrettiin.

91 Kantajat pyysivät unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 7.10.2019 saapuneella kirjeellä työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan mukaisesti saada esittää uutta näyttöä. Komissio, kriisinratkaisuneuvosto, Espanjan kuningaskunta, parlamentti ja neuvosto toimittivat määräajassa huomautuksensa tästä uudesta todistusaineistosta.

92 Unionin yleinen tuomioistuin päätti kolmannen jaoston ehdotuksesta työjärjestyksensä 28 artiklan nojalla siirtää asian laajennetun ratkaisukokoonpanon käsiteltäväksi.

93 Unionin yleinen tuomioistuin pyysi 15.3.2021 työjärjestyksensä 89 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena komissiota ja kriisinratkaisuneuvostoa toimittamaan useita asiakirjoja. Kriisinratkaisuneuvosto vastasi 30.3.2021 päivätyllä kirjeellä, että pyydetyt asiakirjat olivat osittain luottamuksellisia ja että ne voitaisiin toimittaa, jos unionin yleinen tuomioistuin toteuttaisi asian selvittämistoimen. Komissio vastasi 30.3.2021 päivätyllä kirjeellä, että sillä ei ole pyydettyä asiakirjaa eikä se näin ollen voi toimittaa sitä.

94 Unionin yleinen tuomioistuin pyysi 15.4.2021 työjärjestyksensä 89 artiklan mukaisena prosessinjohtotoimena kriisinratkaisuneuvostoa toimittamaan useita asiakirjoja. Kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti 20.4.2021 päivätyllä kirjeellä, että pyydetty asiakirja oli luottamuksellinen ja että se voitaisiin toimittaa, jos unionin yleinen tuomioistuin toteuttaisi asian selvittämistoimen.

95 Unionin yleinen tuomioistuin on 21.5.2021 antamallaan määräyksellä määrännyt kriisinratkaisuneuvoston Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 24 artiklan ensimmäisen kohdan sekä unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 91 artiklan b alakohdan, 92 artiklan 3 kohdan ja 103 artiklan perusteella esittämään kriisinratkaisumääräyksen täydelliset versiot, toisen arvostuksen, EKP:n 6.6.2017 tekemän arvioinnin siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, Banco Popularin 6.6.2017 EKP:lle lähettämän kirjeen ja sen liitteen sekä EKP:n 18.5.2017 Banco Popularille lähettämän kirjeen. Unionin yleinen tuomioistuin määräsi kriisinratkaisuneuvoston toimittamaan myös ei-luottamukselliset versiot Banco Popularin EKP:lle 6.6.2017 lähettämästä kirjeestä ja sen liitteestä sekä EKP:n Banco Popularille 18.5.2017 lähettämästä kirjeestä.

96 Unionin yleinen tuomioistuin poisti 16.6.2021 antamallaan määräyksellä asiakirja-aineistosta kriisinratkaisuneuvoston 21.5.2021 annetun määräyksen nojalla toimittamien asiakirjojen luottamukselliset versiot ja toimitti kantajille, komissiolle sekä Espanjan kuningaskunnalle, parlamentille, neuvostolle ja Banco Santanderille Banco Popularin EKP:lle osoittaman 6.6.2017 päivätyn kirjeen ilman sen liitettä.

97 Koska kaksi laajennetun kolmannen jaoston jäsenistä oli estynyt osallistumasta asian käsittelyyn, unionin yleisen tuomioistuimen presidentti nimesi kaksi muuta tuomaria täydentämään jaoston kokoonpanoa.

98 Asianosaisten lausumat ja vastaukset unionin yleisen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 21.6.2021 pidetyssä istunnossa.

99 Kantajat vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa kriisinratkaisumääräyksen ja päätöksen 2017/1246 (jäljempänä yhdessä riidanalaiset päätökset)

– velvoittaa kriisinratkaisuneuvoston ja Euroopan komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

100 Kriisinratkaisuneuvosto ja komissio vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

101 Banco Santander, Espanjan kuningaskunta, ja neuvosto vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

102 Parlamentti vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen siltä osin kuin se perustuu asetuksen N:o 806/2014 osalta esitettyihin lainvastaisuusväitteisiin

– velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

103 Kantajat vetoavat kanteensa tueksi yhdeksään kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste perustuu siihen, että asetuksen N:o 806/2014 18 artikla on lainvastainen, koska sillä loukataan Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 41 ja 47 artiklassa vahvistettua oikeutta tulla kuulluksi ja oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin sekä suhteellisuusperiaatetta. Toinen kanneperuste perustuu perusoikeuskirjan 41 ja 47 artiklan rikkomiseen. Kolmas kanneperuste perustuu omistusoikeuden loukkaamiseen. Neljäs kanneperuste perustuu asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan rikkomiseen. Viides kanneperuste koskee asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan rikkomista. Kuudes kanneperuste koskee asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan 1 kohdan rikkomista. Seitsemäs kanneperuste koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä. Kahdeksas kanneperuste koskee suhteellisuusperiaatteen ja luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista. Yhdeksäs kanneperuste perustuu siihen, että asetuksen N:o 806/2014 18 ja 22 artikla ovat lainvastaisia, koska niillä loukataan toimivallan siirtoa koskevia periaatteita.

104 Aluksi on todettava, että unionin yleisen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan laajuuden osalta kantajat vetoavat 18.7.2013 annettuun tuomioon komissio ym. v. Kadi (C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518) perustellakseen väitettään, jonka mukaan unionin yleisen tuomioistuimen on harjoitettava täysimääräistä valvontaa ja muun muassa tutkittava väitettyjen tosiseikkojen aineellinen paikkansapitävyys merkityksellisten tietojen ja todisteiden kannalta ja arvioitava viimeksi mainittujen todistusarvoa käsiteltävän asian olosuhteiden mukaan ja asianomaisen henkilön niistä esittämien huomautusten valossa. Tämä vaatimus korostuu, kun kantajia ei ole kuultu kriisinratkaisumenettelyn aikana, kuten tässä tapauksessa.

105 Kriisinratkaisuneuvosto väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen harjoittaman tuomioistuinvalvonnan laajuus määritetään sellaiseen säädökseen sovellettavassa oikeuskäytännössä, joka perustuu säännöksiin, joilla asianomaiselle viranomaiselle annetaan harkintavaltaa ja jotka koskevat taloudellisia ja erityisesti teknisiä kysymyksiä.

106 Tältä osin on huomattava, että oikeuskäytännössä on rajoitettu unionin yleisen tuomioistuimen harjoittaman valvonnan laajuutta sekä tilanteissa, joissa riidanalainen toimenpide perustuu hyvin monitahoisien tieteellisten ja teknisten tosiseikkojen arviointiin, että tilanteissa, joihin liittyy monitahoisia taloudellisia arvioita.

107 Yhtäältä silloin, kun unionin viranomaisilla on laajaa harkintavaltaa muun muassa arvioidessaan hyvin monitahoisia tieteellisiä ja teknisiä tosiseikkoja niiden toimenpiteiden luonteen ja ulottuvuuden määrittämiseksi, joihin ne ryhtyvät, unionin tuomioistuinten tehtävänä on valvoa ainoastaan, ettei tätä harkintavaltaa käytettäessä ole tehty ilmeistä virhettä, ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin tai etteivät kyseiset viranomaiset ole selvästi ylittäneet harkintavaltansa rajoja. Tällaisessa asiayhteydessä unionin tuomioistuimet eivät nimittäin voi omalla tieteellisiä ja teknisiä tosiseikkoja koskevalla arvioinnillaan korvata unionin viranomaisten arviointia, sillä EUT-sopimuksessa tämä tehtävä annetaan ainoastaan näille viranomaisille (tuomio 21.7.2011, Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, 60 kohta ja tuomio 7.3.2013, Bilbaína de Alquitranes ym. v. ECHA, T-93/10, EU:T:2013:106, 76 kohta; ks. myös tuomio 11.5.2017, Deza v. ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, 163 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

108 Toisaalta unionin tuomioistuinten harjoittama valvonta unionin viranomaisten suorittamien monitahoisten taloudellisten arviointien osalta on rajoitettua valvontaa, joka rajoittuu väistämättä siitä varmistumiseen, että menettelyä ja perusteluvelvollisuutta koskevia sääntöjä on

noudatettu, että tosiseikat pitävät asiallisesti paikkansa, että näitä tosiseikkoja ei ole arvioitu ilmeisen virheellisesti eikä harkintavaltaa ole käytetty väärin. Unionin tuomioistuinten tehtävänä tuossa valvonnassa ei ole korvata unionin toimivaltaisen viranomaisen tekemää arviota omalla taloudellisia seikkoja koskevalla arvioinnillaan (ks. vastaavasti tuomio 11.7.1985, Remia ym. v. komissio, 42/84, EU:C:1985:327, 34 kohta; tuomio 10.12.2020, Comune di Milano v. komissio, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, 100 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 16.1.2020, Iberpotash v. komissio, T-257/18, EU:T:2020:1, 96 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

109 Koska päätökset, jotka kriisinratkaisuneuvoston on tehtävä kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä, perustuvat erittäin monitahoisiin taloudellisiin ja teknisiin arviointeihin, edellä 107–108 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenevien periaatteiden on katsottava soveltuvan tuomioistuimen tehtäväksi annettuun valvontaan.

110 Vaikka kriisinratkaisuneuvostolla on harkintavaltaa taloudellisissa ja teknisissä asioissa, se ei kuitenkaan tarkoita sitä, että unionin tuomioistuinten on pidättäydyttävä valvomasta sitä, miten kriisinratkaisuneuvosto on tulkinnut sen päätöksen perustana olevia luonteeltaan taloudellisia tietoja. Kuten unionin tuomioistuin on todennut, jopa monitahoisten taloudellisten arviointien ollessa kyseessä unionin tuomioistuinten on paitsi tutkittava esitettyjen todisteiden aineellinen paikkansapitävyys, luotettavuus ja johdonmukaisuus, myös tarkistettava, sisältävätkö nämä todisteet kaikki ne merkitykselliset seikat, jotka on otettava huomioon monitahoisen tilanteen arvioinnissa, ja voivatko kyseiset todisteet tukea niistä tehtyjä päätelmiä (ks. tuomio 22.11.2007, Espanja v. Lenzing, C-525/04 P, EU:C:2007:698, 57 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 26.3.2019, komissio v. Italia, C-621/16 P, EU:C:2019:251, 104 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 10.12.2020, Comune di Milano v. komissio, C-160/19 P, EU:C:2020:1012, 115 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

111 Tältä osin sen osoittaminen, että kriisinratkaisuneuvosto on tehnyt tosiseikkojen arvioinnissa ilmeisen virheen, jonka vuoksi kriisinratkaisumääräyksen kumoaminen on aiheellista, edellyttää sitä, että kantajien esittämä näyttö riittää viemään uskottavuuden kriisinratkaisumääräyksessä esitetyiltä tosiseikkoja koskevilta arvioinneilta (ks. analogisesti tuomio 14.6.2018, Lubrizol France v. neuvosto, C-223/17 P, ei julkaistu, EU:C:2018:442, 39 kohta; tuomio 12.12.1996, AIUFFASS ja AKT v. komissio, T-380/94, EU:T:1996:195, 59 kohta ja tuomio 13.12.2018, Comune di Milano v. komissio, T-167/13, EU:T:2018:940, 108 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

112 Unionin tuomioistuin katsoo aiheelliseksi tutkia ensin ensimmäisessä ja yhdeksännessä, sitten neljännessä, viidennessä ja kuudennessa kanneperusteessa ja lopuksi toisessa, kolmannessa, seitsemännessä ja kahdeksannessa kanneperusteessa esitetyt lainvastaisuusväitteet.

Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu siihen, että asetuksen N:o 806/2014 18 artikla on lainvastainen, koska siinä loukataan perusoikeuskirjan 41 ja 47 artiklassa vahvistettua oikeutta tulla kuulluksi ja oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin sekä suhteellisuusperiaatetta

113 Kantajat vetoavat asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan lainvastaisuuteen SEUT 277 artiklan perusteella. Tämä kanneperuste jakautuu kolmeen osaan, ja siinä väitetään, että kyseisessä artiklassa säädetty menettely loukkaa ensinnäkin perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a alakohdassa vahvistettua oikeutta tulla kuulluksi, toiseksi perusoikeuskirjan 47 artiklassa vahvistettua oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin ja kolmanneksi suhteellisuusperiaatetta.

114 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 277 artiklassa ilmaistaan yleinen periaate, jolla taataan jokaiselle osapuolelle oikeus riitauttaa häntä suoraan ja erikseen koskevan päätöksen kumoamista varten sellaisten aiempien toimien pätevyys, jotka muodostavat riidanalaisen päätöksen oikeudellisen perustan, jos tällä osapuolella ei ollut oikeutta nostaa SEUT 263 artiklan nojalla suoraa kannetta näistä toimista, joiden seuraukset kohdistuvat häneen ilman, että hän voi vaatia niiden kumoamista (ks. tuomio 17.12.2020, BP v. FRA, C-601/19 P, ei julkaistu, EU:C:2020:1048, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

115 Koska SEUT 277 artiklan tarkoituksena ei ole antaa asianosaiselle mahdollisuutta riitauttaa minkä tahansa soveltamisalaltaan yleisen toimen sovellettavuus minkä tahansa kanteen yhteydessä, toimen, jonka lainvastaisuuteen vedotaan, on välillisesti tai välittömästi oltava sovellettavissa kanteen kohteena olevaan tapaukseen (ks. tuomio 8.9.2020, komissio ja neuvosto v. Carreras Sequeros ym., C-119/19 P ja C-126/19 P, EU:C:2020:676, 68 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

116 Siten unionin tuomioistuin on yksittäistapauksia koskevista päätöksistä nostettujen kumoamiskanteiden yhteydessä katsonut, että lainvastaisuusväitteen kohteena voivat pätevästi olla yleisesti sovellettavan toimen säännökset, jotka ovat mainittujen päätösten perustana tai joilla on välitön oikeudellinen yhteys tällaisiin päätöksiin. Unionin tuomioistuin on sitä vastoin katsonut, että on jätettävä tutkimatta lainvastaisuusväite, joka on esitetty yleisesti sovellettavasta toimesta, jonka soveltamistoimi riidanalainen yksittäistapausta koskeva päätös ei ole (ks. tuomio 8.9.2020, komissio ja neuvosto v. Carreras Sequeros ym., C-119/19 P ja C-126/19 P, EU:C:2020:676, 69 ja 70 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

Ensimmäinen osa, jonka mukaan asetuksen N:o 806/2014 18 artiklalla loukataan oikeutta tulla kuulluksi

117 Kantajat väittävät, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädetyssä kriisinratkaisumenettelyssä ei noudateta perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a alakohdassa vahvistettua oikeutta tulla kuulluksi, koska siinä ei anneta yhteisön osakkeenomistajille ja velkojille, joiden oikeuksiin on puututtu, mahdollisuutta esittää näkemyksensä ennen kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä.

118 Kriisinratkaisuneuvosto ja parlamentti katsovat, että jos kriisinratkaisumenettelyn kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajilla on perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a alakohdassa vahvistettu oikeus tulla kuulluksi, tämä oikeus tunnustettaisiin, vaikka asetuksessa N:o 806/2014 ei olisi nimenomaista säännöstä. Se, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa ei ole nimenomaista säännöstä osakkeenomistajien kuulemisesta, ei tee asetuksesta lainvastaista, koska siinä ei ole säännöstä, jossa kuuleminen kiellettäisiin.

119 On todettava, että perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a alakohdassa määrätään, että hyvää hallintoa koskevaan oikeuteen sisältyy jokaisen oikeus tulla kuulluksi ennen kuin häntä vastaan ryhdytään yksittäiseen toimenpiteeseen, joka vaikuttaa häneen epäedullisesti.

120 Oikeus tulla kuulluksi takaa jokaiselle henkilölle tilaisuuden esittää hallintomenettelyn aikana hyödyllisellä ja tehokkaalla tavalla kantansa ennen sellaisen päätöksen tekemistä, joka saattaa vaikuttaa hänen intresseihinsä epäedullisesti. Lisäksi on täsmennettävä, että oikeudella tulla kuulluksi on kaksi tavoitetta. Yhtäältä sillä edistetään mahdollisimman täsmällistä ja virheetöntä asiakirja-aineiston tutkintaa ja tosiseikkojen toteamista, ja toisaalta sillä varmistetaan asianomaisen tehokas suojelu. Oikeudella tulla kuulluksi pyritään erityisesti takaamaan, että henkilöön epäedullisesti vaikuttavat päätökset tehdään tietoisina kaikista asiaan vaikuttavista

seikoista, ja sen tavoitteena on erityisesti, että toimivaltaiset viranomaiset voivat korjata virheen tai asianosainen voi esittää sellaisia seikkoja, jotka koskevat hänen henkilökohtaista tilannettaan ja jotka tukevat sitä, että päätös tehdään, että sitä ei tehdä tai että sillä on tietty sisältö (ks. tuomio 4.6.2020, EUH v. De Loecker, C-187/19 P, EU:C:2020:444, 68 ja 69 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

121 Huomautettakoon, että unionin tuomioistuin on painottanut kuulluksi tulemista koskevan oikeuden merkitystä ja sitä, että unionin oikeusjärjestyksessä sen ulottuvuus on erittäin laaja, ja katsonut, että tätä oikeutta on sovellettava kaikissa menettelyissä, jotka voivat johtaa tietylle henkilölle vastaiseen päätökseen. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan tätä oikeutta on kunnioitettava silloinkin, kun sovellettavissa oikeussäännöissä ei nimenomaisesti säädetä tällaisesta muodollisuudesta (ks. tuomio 22.11.2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, 85 ja 86 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 18.6.2020, komissio v. RQ, C-831/18 P, EU:C:2020:481, 67 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 7.11.2019, ADDE v. parlamentti, T-48/17, EU:T:2019:780, 89 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

122 Kun otetaan huomioon puolustautumisoikeuksia koskevan periaatteen luonne unionin oikeuden perustavanlaatuisena yleisenä periaatteena, sen soveltamista ei näin ollen voida sulkea pois eikä rajoittaa asetuksen säännöksillä ja sitä on näin ollen kunnioitettava sekä silloin, kun ei ole olemassa mitään erityistä lainsäädäntöä, että silloin, kun on olemassa lainsäädäntöä, jossa itsessään ei oteta huomioon mainittua periaatetta (ks. tuomio 18.6.2014, Espanja v. komissio, T-260/11, EU:T:2014:555, 62 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

123 Niinpä kuulluksi tulemista koskevan oikeuden, joka on unionin oikeusjärjestyksen periaate ja perusoikeus, soveltamisala on avoin silloin, kun hallintoviranomainen aikoo tehdä epäedullisen toimen eli toimen, joka saattaa vaikuttaa epäedullisesti kyseessä olevan yksityisen tai jäsenvaltion intresseihin, eikä kyseisen oikeuden soveltaminen riipu sitä koskevan nimenomaisen johdetun oikeuden säännön olemassaolosta (tuomio 18.6.2014, Espanja v. komissio, T-260/11, EU:T:2014:555, 64 kohta).

124 Tältä osin on toisaalta huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 121 perustelukappaleen mukaan asetuksessa kunnioitetaan perusoikeuksia ja otetaan huomioon etenkin perusoikeuskirjassa tunnustetut oikeudet, vapaudet ja periaatteet sekä oikeus puolustukseen, ja se olisi pantava täytäntöön mainittujen oikeuksien ja periaatteiden mukaisesti. Toisaalta missään asetuksen N:o 806/2014 säännöksessä ei nimenomaisesti suljeta pois tai rajoiteta asianomaisen yhteisön osakkeenomistajien ja velkojien oikeutta tulla kuulluksi kriisinratkaisumenettelyn aikana.

125 Näin ollen, toisin kuin kantajat väittävät, sitä, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa ei ole nimenomaista säännöstä, jossa säädettäisiin kriisinratkaisutoimen kohteena olevan yhteisön osakkeenomistajien kuulemisesta ennen päätöksen tekemistä, ei voida tulkita siten, että oikeus tulla kuulluksi kaikissa olosuhteissa ehdottomasti tehtäisiin tyhjäksi ja että se olisi heikentänyt tämän oikeuden keskeistä sisältöä. Kantajat väittävät virheellisesti, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan nojalla oikeus tulla kuulluksi voitaisiin sulkea pois kaikissa tapauksissa, eikä vain kiireellisissä tapauksissa.

126 Lisäksi on komission, neuvoston ja parlamentin tavoin huomautettava, että kriisinratkaisuneuvoston asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen hyväksymän kriisinratkaisutoimen tavoitteena on yhteisön kriisinratkaisu. Kriisinratkaisutoimen kohteena olevaa yhteisöä on pidettävä henkilönä, jonka osalta yksittäinen toimi on toteutettu ja jonka osalta oikeus tulla kuulluksi taataan perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a alakohdassa.

127 Näin ollen on otettava huomioon, että kyseisen yhteisön osakkeenomistajat ja velkojat eivät ole kriisinratkaisutoimen kohteena, sillä se ei ole niitä vastaan tehty yksittäinen päätös.

128 On kuitenkin huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan 1 kohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto voi käyttää valtuuksia alaskirjata tai muuntaa kriisinratkaisutoimen kohteena olevan yhteisön pääomainstrumentteja kyseisen asetuksen 18 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

129 Näin ollen asetuksen 18 artiklassa säädetty menettely, vaikka se ei olisikaan asianomaisen yhteisön osakkeenomistajiin ja velkojiin kohdistuva yksittäinen menettely, voi johtaa sellaisen kriisinratkaisutoimen hyväksymiseen, joka voi vaikuttaa haitallisesti niiden etuihin.

130 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä, johon viitataan edellä 121 kohdassa, on kuitenkin tulkittu oikeutta tulla kuulluksi laajasti siten, että se taataan jokaiselle henkilölle sellaisen menettelyn aikana, joka saattaa vaikuttaa hänen intresseihinsä epäedullisesti. Näin ollen ei voida sulkea pois sitä, että kriisinratkaisutoimen kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajat voivat vedota oikeuteen tulla kuulluksi kriisinratkaisumenettelyssä.

131 Oikeutta tulla kuulluksi voidaan kuitenkin rajoittaa perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaisesti, jossa määrätään seuraavaa:

”Tässä perusoikeuskirjassa tunnustettujen oikeuksien ja vapauksien käyttämistä voidaan rajoittaa ainoastaan lailla sekä kyseisten oikeuksien ja vapauksien keskeistä sisältöä kunnioittaen. Suhteellisuusperiaatteen mukaisesti rajoituksia voidaan säätää ainoastaan, jos ne ovat välttämättömiä ja vastaavat tosiasiallisesti unionin tunnustamia yleisen edun mukaisia tavoitteita tai tarvetta suojella muiden henkilöiden oikeuksia ja vapauksia.”

132 Näin ollen on tutkittava, onko se, että asetuksessa N:o 806/2014 ei ole säännöstä, jossa nimenomaisesti säädettäisiin asianomaisen yhteisön osakkeenomistajien ja velkojien kuulemisesta kyseisen asetuksen 18 artiklassa tarkoitetun menettelyn yhteydessä, perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu kuulluksi tulemisen oikeutta koskeva rajoitus.

133 Unionin tuomioistuin on katsonut, että perusoikeudet, kuten puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen, ei ole ehdoton periaate, vaan sitä voidaan rajoittaa, kunhan rajoitukset tosiasiassa palvelevat yleisen edun mukaisia kyseisellä toimenpiteellä tavoiteltuja tavoitteita eikä niillä puututa näin suojattuihin oikeuksiin tavoitellun päämäärän kannalta suhteettomasti ja tavalla, jota ei voida hyväksyä ja jolla loukattaisiin näiden oikeuksien keskeistä sisältöä (ks. tuomio 10.9.2013, G. ja R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 20.12.2017, Prequ’Italia, C-276/16, EU:C:2017:1010, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

134 Tältä osin kriisinratkaisuneuvosto, Espanjan kuningaskunta, parlamentti ja neuvosto väittävät, että osakkeenomistajien kuulemisoikeuden rajoittaminen olisi perusteltua yhtäältä rahoitusmarkkinoiden vakauden takaamisen tavoitteen vuoksi ja toisaalta siksi, että on tarpeen varmistaa kriisinratkaisupäätösten tehokkuus, sillä päätökset on tehtävä nopeasti.

135 Ensinnäkin on huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 useissa johdanto-osan perustelukappaleissa, erityisesti johdanto-osan 12, 58 ja 61 perustelukappaleessa, todetaan, että rahoitusmarkkinoiden vakaus on yksi asetuksella perustettujen kriisinratkaisumekanismien tavoitteista.

136 Lisäksi asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 5 kohdan mukaan kriisinratkaisutoimea on pidettävä yleisen edun mukaisena, jos se on tarpeen yhden tai useamman sellaisen 14 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi, jota ei voitaisi saavuttaa samassa laajuudessa tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukaisella yhteisön likvidaatiolla, ja jos kriisinratkaisutoimi on oikeassa suhteessa kyseisiin tavoitteisiin. Asetuksen N:o 806/2014 14 artiklassa tarkoitettuja kriisinratkaisutavoitteita ovat muun muassa ”välttää merkittävien haitallisten vaikutusten aiheutuminen rahoitusvakaudelle, erityisesti estämällä häiriöiden leviäminen muun muassa markkinoiden perusrakenteisiin ja ylläpitämällä markkinakuria” sekä ”suojata julkisia varoja huolehtimalla siitä, että turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen on mahdollisimman vähäistä”.

137 Unionin tuomioistuin huomautti tältä osin, että finanssipalveluilla on keskeinen rooli unionin taloudessa. Pankit ja luottolaitokset ovat eri markkinoilla toimintaansa harjoittavien yritysten olennainen rahoituslähde. Pankit ovat lisäksi usein tiiviissä vuorovaikutuksessa, ja monilla niistä on kansainvälistä toimintaa. Tästä syystä yhden tai useamman pankin toimintakyvyttömyys saattaa levitä nopeasti muihin pankkeihin niin kyseisessä jäsenvaltiossa kuin muissakin jäsenvaltioissa. Tämä puolestaan saattaa johtaa kielteisiin seurannaisvaikutuksiin talouden muilla sektoreilla (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 50 kohta; tuomio 20.9.2016, Ledra Advertising ym. v. komissio ja EKP, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, 72 kohta ja tuomio 25.3.2021, Balgarska Narodna Banka, C-501/18, EU:C:2021:249, 108 kohta).

138 Unionin tuomioistuin on katsonut, että tavoitetta taata rahoitusjärjestelmän vakaus ja samalla välttää julkisten menojen liiallinen kasvu ja minimoida kilpailun vääristymät on pidettävä ensisijaisen yleisen edun mukaisena (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 69 kohta).

139 Lisäksi Euroopan ihmisoikeustuomioistuin katsoi 1.4.2004 antamassaan tuomiossa Camberrow MM5 AD v. Bulgaria (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799, 6 kohta), että taloudellisesti arkaluonteisilla aloilla, kuten pankkijärjestelmän vakauden alalla, valtioilla on laaja harkintavalta ja että sen vuoksi se, ettei osakkeenomistaja voinut osallistua pankin myyntiin johtavaan menettelyyn, ei ollut kohtuutonta suhteessa oikeutettuihin tavoitteisiin, jotka koskevat velkojien oikeuksien suojelua ja pankin maksukyvyttömyyden asianmukaisen hallinnon säilyttämistä.

140 On myös mainittava tuomio 8.11.2016, Dowling ym. (C-41/15, EU:C:2016:836), joka on annettu niiden takeiden yhteensovittamisesta samanveroisiksi, joita jäsenvaltioissa vaaditaan SEUT [54 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetuilta yhtiöiltä niiden jäsenten sekä ulkopuolisten etujen suojaamiseksi osakeyhtiöitä perustettaessa sekä niiden pääomaa säilytettäessä ja muutettaessa, 13.12.1976 annetun toisen neuvoston direktiivin 77/91/ETY (EYVL 1977, L 26, s. 1) 8, 25 ja 29 artiklan tulkintaa koskevan ennakkoratkaisupyynnön johdosta. Kyseisessä asiassa oli kyse poikkeustoimenpiteestä, jolla kansalliset viranomaiset pyrkivät osakepääomaa korottamalla välttämään tällaisen yhtiön kaatumisen, joka voisi ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan uhata unionin rahoitusvakautta. Unionin tuomioistuin katsoi, että toisella direktiivillä 77/91 osakeyhtiön osakkeenomistajille ja velkojille annettava, tämän osakepääomaa koskeva suoja ei ulottunut jäsenvaltion talouden ja rahoitusjärjestelmän vakavan häiriön tilanteessa toteutettuun kansalliseen toimenpiteeseen, jolla pyrittiin lieventämään kyseessä olevan yhtiön

oman pääoman riittämättömyydestä unionin rahoitusvakaudelle aiheutuvaa järjestelmäriskiä (tuomio 8.11.2016, Dowling ym., C-41/15, EU:C:2016:836, 50 kohta). Unionin tuomioistuin lisäsi, että toisen direktiivin 77/91 säännökset eivät näin ollen olleet esteenä osakeyhtiön osakepääomaa koskevalle poikkeustoimenpiteelle, jonka kansalliset viranomaiset olivat toteuttaneet jäsenvaltion talouden ja rahoitusjärjestelmän vakavan häiriön tilanteessa ilman kyseisen yhtiön yhtiökokouksen hyväksyntää tarkoituksenaan välttää järjestelmäriski ja turvata unionin rahoitusvakaus (ks. tuomio 8.11.2016, Dowling ym., C-41/15, EU:C:2016:836, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

141 Näitä näkökohtia sovelletaan analogisesti sellaisen pankin, johon on sovellettu asetuksen N:o 806/2014 mukaista kriisinratkaisumenettelyä, entisten osakkeenomistajien tilanteeseen.

142 Lisäksi on huomattava, että toinen asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettu kriisinratkaisutavoite eli kriisinratkaisutoimen kohteena olevan yhteisön kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistaminen on myös osa yleistä etua koskevaa tavoitetta, joka on rahoitusmarkkinoiden vakauden turvaaminen.

143 Direktiivin 2014/59 2 artiklan 1 kohdan 35 alakohdan mukaan laitoksen kriittisillä toiminnoilla tarkoitetaan ”toimintaa, palveluja tai toimintoja, joiden keskeytyminen todennäköisesti aiheuttaisi reaalitalouden kannalta elintärkeiden palvelujen häiriintymisen tai todennäköisesti häiritsisi rahoitusvakautta laitoksen tai konsernin koon tai markkinaosuuden, ulkoisten ja sisäisten sidosten, monitahoisuuden tai rajatylittävän toiminnan johdosta yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa erityisesti tämän toiminnan ja näiden palvelujen tai toimintojen korvattavuus huomioon ottaen”.

144 Tältä osin direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä niiden olosuhteiden ja edellytysten määrittelemiseksi, joiden täyttyessä ylimääräisen rahoitusosuuden suorittamista jälkikäteen voidaan lykätä kokonaan tai osittain, ja perusteista, joiden mukaisesti määritetään kriittisten toimintojen sisältämä toiminta, palvelut ja toiminnot sekä ydinliiketoiminta-alueisiin sisältyvät liiketoiminta-alueet ja niihin liittyvät palvelut, 2.2.2016 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) 2016/778 (EUVL 2016, L 131, s. 41) 6 artiklan 1 kohdassa säädetään kriittisiksi toiminnoiksi katsottavien toimintojen määrittelykriteereistä. Kyseessä on toiminto, jonka laitos tarjoaa kyseiseen laitokseen tai konserniin kuulumattomille kolmansille osapuolille ja jonka äkillisellä häiriintymisellä olisi todennäköisesti huomattavan kielteinen vaikutus kolmansiin osapuoliin tai joka aiheuttaisi todennäköisesti häiriöiden leviämisen tai heikentäisi markkinatoimijoiden yleistä luottamusta, koska kyse on kolmansille osapuolille järjestelmän kannalta merkittävästä toiminnosta sekä järjestelmän kannalta merkittävästä toiminnon tarjoavasta laitoksesta tai konsernista.

145 Asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädetyllä tavoitteella varmistaa yhteisön, jota kriisinratkaisutoimi koskee, kriittisten toimintojen jatkuvuus pyritään välttämään näiden toimintojen keskeytyminen, joka todennäköisesti johtaisi häiriöihin paitsi kyseisillä markkinoilla myös koko unionin rahoitusvakauden kannalta.

146 Näin ollen kriisinratkaisutoimen, jolla pyritään säilyttämään tai palauttamaan ennalleen luottolaitoksen taloudellinen tilanne, erityisesti jos se on vaihtoehto sille, että luottolaitos asetetaan selvitystilaan, on katsottava tosiasiallisesti vastaavan unionin tunnustamaa yleisen edun mukaista tavoitetta.

147 Edellä esitetystä seuraa, että asetuksella N:o 806/2014 käyttöön otetulla ja sen 18 artiklassa kuvatulla kriisinratkaisumenettelyllä on perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu yleisen edun mukainen tavoite eli rahoitusmarkkinoiden vakauden turvaaminen, millä voidaan perustella kuulluksi tulemista koskevan oikeuden rajoittaminen.

148 Toiseksi asetuksen N:o 806/2014 useissa johdanto-osan perustelukappaleissa todetaan, että kriisinratkaisutoimi on tarpeen tullen toteutettava nopeasti. Näitä ovat asetuksen johdanto-osan 26, 31 ja 53 perustelukappale sekä erityisesti johdanto-osan 56 perustelukappale, jossa säädetään, että kriisinratkaisuprosessi olisi pantava täytäntöön lyhyen ajan kuluessa, jotta rahoitusmarkkinoille ja taloudelle koituisi mahdollisimman vähän häiriötä.

149 Unionin tuomioistuin on tältä osin katsonut, että asetuksen N:o 806/2014 tavoitteena on sen johdanto-osan kahdeksannen perustelukappaleen mukaan sellaisten entistä tehokkaampien kriisinratkaisumekanismien käyttöön ottaminen, jotka ovat välttämättömiä, jotta voidaan välttää vahingot, joita on aiemmin aiheutunut pankkien kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa, ja jotta rahoitusvakautta ei vaarannettaisi, tällainen tavoite edellyttää nopeaa päätöksentekoa, kuten kyseisen asetuksen 18 artiklassa säädetyt lyhyet määräajat osoittavat (tuomio 6.5.2021, ABLV Bank ym. v. EKP, C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:369, 55 kohta).

150 Niinpä asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa todetaan muun muassa, että jos EKP katsoo, että yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, sen on ilmoitettava tämä arviointi viipymättä komissiolle ja kriisinratkaisuneuvostolle. Saman artiklan 2 kohdassa säädetään, että jos kriisinratkaisuneuvosto itse suorittaa arvioinnin, sen on ilmoitettava arvionsa viipymättä EKP:lle. Jos kaikki sen 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät, kriisinratkaisuneuvosto hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen, joka on asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan mukaisesti toimitettava komissiolle välittömästi sen jälkeen, kun se on hyväksytty. Tämän jälkeen komissiolla on 24 tuntia aikaa hyväksyä kriisinratkaisumääräys tai vastustaa sitä.

151 Tästä seuraa, että kun yhteisö täyttää kriisinratkaisutoimen antamisen edellytykset eli ensinnäkin on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, toiseksi kun on perusteetonta odottaa, että sen kykenemättömyys jatkaa toimintaansa olisi estettävissä kohtuullisessa ajassa vaihtoehtoisilla yksityisen sektorin toimenpiteillä tai valvontatoimilla, ja kolmanneksi, kun kriisinratkaisu on tarpeen yhden tai useamman asetuksen N:o 806/2014 14 artiklassa tarkoitetun tavoitteen saavuttamiseksi, päätös on saman asetuksen 18 artiklan mukaan tehtävä hyvin nopeasti.

152 Tämän nopean päätöksenteon tarkoituksena on erityisesti varmistaa kyseisen yhteisön kriittisten toimintojen jatkuvuus ja välttää seuraukset, joita yhteisön kykenemättömyydellä jatkaa toimintaansa olisi rahoitusvakaudelle. Päätöksenteon nopeus on siis edellytys sen tehokkuudelle.

153 Unionin tuomioistuin on jo todennut, että jos ympäristötilanteen vakavuus edellyttää toimivaltaisen viranomaisen ryhtyvän toimenpiteisiin välittömästi, on perusteltua rajoittaa niiden henkilöiden oikeutta tulla kuulluksi, joita ympäristövastuun (ks. vastaavasti tuomio 9.3.2010, ERG ym., C-379/08 ja C-380/08, EU:C:2010:127, 67 kohta) ja maatalouden (ks. vastaavasti tuomio 15.6.2006, Dokter ym., C-28/05, EU:C:2006:408, 76 kohta) alalla toteutettavat toimenpiteet koskevat.

154 Lisäksi unionin tuomioistuin on todennut, että varojen jäädyttämistoimenpiteiden alalla niiden perusteiden ilmoittaminen, joiden nojalla henkilön tai yhteisön nimi on alun perin sisällytetty rajoittavien toimenpiteiden kohteena olevien henkilöiden luetteloon, ennen kyseistä sisällyttämistä olisi omiaan heikentämään unionin oikeudessa edellytettyjen varojen ja taloudellisten resurssien jäädyttämistoimenpiteiden tehokkuutta. Asetuksen tavoitteen saavuttamiseksi tällaisilla toimenpiteillä on niiden luonteen vuoksi oltava yllättävä vaikutus ja niitä on sovellettava välittömästi alkavin vaikutuksin (ks. vastaavasti tuomio 3.9.2008, Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, 338–340 kohta; tuomio 21.12.2011, Ranska v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 61 kohta ja tuomio 12.2.2020, Amisi Kumba v. neuvosto, T-163/18, EU:T:2020:57, 51 kohta).

155 Myöskään unionin oikeudella tavoiteltuun päämäärään ja siinä säädettyjen toimenpiteiden tehokkuuteen liittyvistä syistä unionin viranomaiset eivät olleet velvollisia kuulemaan valittajia ennen kuin heidän nimensä sisällytettiin alun perin rajoittavien toimenpiteiden kohteena olevien henkilöiden luetteloon (ks. vastaavasti tuomio 3.9.2008, Kadi ja Al Barakaat International Foundation v. neuvosto ja komissio, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, 341 kohta ja tuomio 25.4.2013, Gbagbo v. neuvosto, T-119/11, ei julkaistu, EU:T:2013:216, 103 kohta).

156 Näin on varsinkin silloin, kun kuulluksi tulemista koskevan oikeuden rajoittaminen ei koske kriisinratkaisun kohteena olevaa yhteisöä vaan sen osakkeenomistajia tai velkojia.

157 On myös huomattava, että 1.4.2004 antamassaan päätöksessä Camberrow MM5 AD v. Bulgaria (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799) Euroopan ihmisoikeustuomioistuin totesi, että konkurssissa oleva pankki myytiin toimintaansa jatkavana yrityksenä, jotta sen velkojat, jotka olivat odottaneet jo vuosia, saisivat saatavansa nopeammin ja varmemmin ja jotta konkurssimenettely saataisiin pikaisesti päätökseen. Tämän vuoksi oli ensiarvoisen tärkeää, että pankin myyntiin johtava menettely oli yksinkertainen ja nopea. Jos laissa olisi säädetty, että konkurssituomioistuimen on kuultava kaikkia pankin osakkeenomistajia ja velkojia, tämä olisi hidastanut menettelyä huomattavasti ja siten viivästyttänyt edelleen velkojille maksettavien summien maksamista ja konkurssimenettelyn loppuun saattamista.

158 Euroopan ihmisoikeustuomioistuin totesi 24.11.2005 antamassaan tuomiossa Capital Bank AD v. Bulgaria (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999, 136 kohta), että pankkijärjestelmän vakauden kaltaisella taloudellisesti arkaluonteisella alalla ja tietyissä tilanteissa voi olla pakottava tarve toimia mahdollisimman huolellisesti ja ilman ennakkoilmoitusta, jotta vältetään pankille, sen tallettajille ja muille velkojille tai koko pankki- ja rahoitusjärjestelmälle aiheutuva korjaamaton vahinko.

159 Se, että kriisinratkaisutoimi todennäköisesti johtaa kyseisen yhteisön osakkeenomistajien ja velkojien omistusoikeuksien rajoittamiseen, ei voi olla perusteena velvoitteelle myöntää heille oikeus tulla kuulluiksi ennen toimenpiteen hyväksymistä.

160 Tältä osin unionin yleinen tuomioistuin on jo 13.7.2018 annetun tuomion K. Chrysostomides ym. v. neuvosto ym. (T-680/13, EU:T:2018:486) 282 kohdassa todennut, että sovellettavilla menettelyillä on tarjottava henkilölle, jota asia koskee, asianmukainen mahdollisuus esittää asiansa toimivaltaisille viranomaisille. Tältä osin on muistutettava, että jotta varmistetaan, että tätä edellytystä, joka on erottamaton osa Euroopan ihmisoikeussopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklaa, on noudatettu, on sovellettavia menettelyitä tarkasteltava yleiseltä kannalta (ks. vastaavasti tuomio 3.9.2008, Kadi ja Al Barakaat International Foundation v.

neuvosto ja komissio, C-402/05 P ja C-415/05 P, EU:C:2008:461, 368 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 25.4.2013, Gbagbo v. neuvosto, T-119/11, ei julkaistu, EU:T:2013:216, 119 kohta ja Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 20.7.2004, Bäck v. Suomi, CE:ECHR:2004:0720JUD003759897, 56 kohta). Mainittua vaatimusta ei siten voida tulkita niin, että asianomaisen henkilön on kaikissa olosuhteissa voitava esittää kantansa toimivaltaiselle viranomaiselle ennen hänen omaisuudensuojaansa loukkaavien toimenpiteiden toteuttamista (ks. vastaavasti Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 19.9.2006, Maupas ym. v. Ranska, CE:ECHR:2006:0919JUD001384402, 20 ja 21 kohta).

161 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että näin on erityisesti silloin, kun – kuten kriisinratkaisutoimen ollessa kyseessä – kyseessä olevat toimenpiteet eivät muodosta seuraamusta ja kun tilanne, johon ne liittyvät, on erityisen kiireellinen. Viimeksi mainitusta seikasta on todettava, että tarkoituksena oli torjua välitön riski asianomaisten pankkien romahduksesta jäsenvaltion rahoitusjärjestelmän vakauden turvaamiseksi ja siten estää kriisin leviäminen muihin euroalueen jäsenvaltioihin. Sellaisen ennakkokuulemismenettelyn järjestäminen, jossa tuhannet asianomaisten pankkien tallettajat ja osakkeenomistajat olisivat voineet esittää tehokkaasti kantansa ennen vahinkoa aiheuttaneiden säännösten hyväksymistä, olisi väistämättä viivästyttänyt romahduksen estämiseksi suunniteltujen toimenpiteiden toteuttamista. Tämä olisi vaarantanut vakavasti kyseisen jäsenvaltion rahoitusjärjestelmän vakauden turvaamista ja kriisin muihin euroalueen valtioihin leviämisen estämistä koskevan tavoitteen saavuttamisen (ks. tuomio 13.7.2018, K. Chrysostomides & Co. ym. v. neuvosto ym., T-680/13, EU:T:2018:486, 282 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

162 Unionin tuomioistuin vahvisti tämän arvion ja katsoi, että unionin yleinen tuomioistuin oli perustellusti tukeutunut päättelyssään Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen 21.7.2016 antamaan tuomioon Mamatas ym. v. Kreikka (CE:ECHR:2016:0721JUD006306614), josta ilmenee, että vaatimusta, jonka mukaan kaikenlaisesta omistusoikeuden rajoittamisesta on säädettävä lailla, ei voida tulkita sillä tavoin, että kyseisiä henkilöitä olisi pitänyt kuulla ennen tämän lain antamista, muun muassa kun tällainen ennalta kuuleminen olisi väistämättä hidastanut niiden toimenpiteiden soveltamista, joiden tarkoituksena on estää kyseisten pankkien romahtaminen (tuomio 16.12.2020, neuvosto ym. v. K. Chrysostomides & Co. ym., C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P ja C-604/18 P, EU:C:2020:1028, 159 kohta).

163 Lisäksi on katsottava, että nopealla toiminnalla ilmoittamatta yhteisön osakkeenomistajille ja velkojille sitä koskevan kriisinratkaisumenettelyn alkamisesta pyritään välttämään kyseisen yhteisön tilanteen heikentyminen, joka heikentäisi kriisinratkaisutoimen tehokkuutta. Jos pankin osakkeenomistajille tai joukkovelkakirjojen haltijoille ilmoitetaan, että pankkiin saatetaan soveltaa kriisinratkaisumenettelyä ja että sen katsotaan olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, se voi saada ne myymään arvopapereitaan markkinoilla ja johtaa myös talletusten laajamittaiseen peruuttamiseen, minkä seurauksena pankin taloudellinen tilanne huononee ja pankin selvitystilan estämiseksi tarvittavan ratkaisun löytäminen vaikeutuu tai jopa estyy.

164 Tältä osin on todettava, että – kuten asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 116 perustelukappaleesta ilmenee – kaikenlaisella päätöksestä ennen sen tekemistä annetulla tiedolla, koski se sitten kriisinratkaisun edellytysten täyttymistä, tietyn välineen käyttöä tai mitä tahansa menettelyn aikaista toimea, on oletettava olevan vaikutuksia yleisiin ja yksityisiin etuihin, joihin kyseinen toimi liittyy.

165 Näin ollen on katsottava, että asetuksessa N:o 806/2014 säädetty kyseisen yhteisön osakkeenomistajien ja velkojien kuuleminen ennen kriisinratkaisutoimen toteuttamista hidastaisi merkittävästi menettelyä, mikä vaarantaisi sekä toimenpiteen tavoitteiden saavuttamisen että sen tehokkuuden.

166 Lisäksi kriisinratkaisuneuvosto väittää, että rahoituslaitoksia tai -markkinoita koskevilla huhuilla voi olla kauaskantoisia seurauksia ja että sen vuoksi sen on varmistettava menettelyn luottamuksellisuus. Jos kriisinratkaisutoimesta mahdollisesti kärsivien henkilöiden kuuleminen edellyttäisi tulevia toimenpiteitä koskevien tietojen paljastamista, olisi odotettavissa kielteisiä vaikutuksia rahoitusvakauteen, koska kyseiset tiedot ovat järjestelmän kannalta tärkeitä tietoja.

167 Kantajien väite, jonka mukaan toinen yleisen edun mukainen tavoite, johon kriisinratkaisuneuvosto vetoaa, on luottamuksellisuuden suojaaminen, perustuu kriisinratkaisuneuvoston väitteen virheelliseen ymmärtämiseen. Tällä väitteellä kriisinratkaisuneuvosto väittää, että menettelyn luottamuksellisuus on välttämätön keino suojella rahoitusjärjestelmän vakauden varmistamiseen liittyvää yleistä etua.

168 Lisäksi kantajat väittävät, että kaikki julkistamiseen liittyvät huolenaiheet voitaisiin ratkaista tiukoilla luottamuksellisuussäännöillä.

169 Tämä väite perustuu menettelyn luottamuksellisuuden suojaamista koskevan tavoitteen väärinymmärrykseen. Tiedot, joita ei pitäisi paljastaa varsinkaan osakkeenomistajille, koskevat kriisinratkaisumenettelyn täytäntöönpanoa. Tällä pyritään ottamaan huomioon riski, että osakkeenomistajia, joille ilmoitetaan tästä menettelystä ennen päätöksen tekemistä, saatetaan kannustaa luopumaan omistuksistaan, mikä pahentaisi yhteisön tilannetta ja johtaisi konkurssin vaaraan ja, kun kyseessä ovat järjestelmän kannalta merkittävät pankit, koko markkinoita koskevaan tartuntariskiin.

170 Lisäksi – kuten komissio toteaa – koska yhteisön osakkeenomistajien henkilöllisyys ei ole tiedossa, kriisinratkaisuviranomaisen olisi pyydettävä heidän mielipidettään julkisesti, mistä olisi seurauksena talletuspakojen vaara. Kuten neuvosto huomauttaa, koska osakkeilla ja joukkovelkakirjoilla käydään jatkuvasti kauppaa markkinoilla, olisi käytännössä mahdotonta tietää, mihin yksityisiin ja institutionaalisiin sijoittajiin pitäisi ottaa yhteyttä.

171 Näin ollen osakkeenomistajien antamat salassapitositoumukset, vaikka ne olisivatkin tunnistettavissa, eivät voi korjata rahoitusvakauteen kohdistuvaa riskiä, joka aiheutuu tiedon, joka koskee yhteisön joutumista kriisinratkaisumenettelyn kohteeksi, levittämisestä.

172 Kantajat väittivät kuulemistilaisuudessa, että olisi ajateltavissa, että osakkeenomistajia kuullaan kriisinratkaisutoimen valmisteluvaiheessa ennen kuin yhteisön on katsottu olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, koska tässä vaiheessa ei ole kiireellisyyttä.

173 On huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädetty kriisinratkaisumenettely alkaa, kun säädetyt edellytykset täyttyvät, ja että kriisinratkaisun suunnitteluvaiheet eivät kuulu tämän menettelyn piiriin. Näin ollen kantajien väite ei voi kyseenalaistaa asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädetyn menettelyn laillisuutta. Edellä 169–170 kohdassa mainitut seikat estävät joka tapauksessa sen, että asianomaisen yksikön osakkeenomistajia kuullaan asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan mukaisen menettelyn aloittamisen lisäksi myös toimenpiteen valmisteluvaiheessa.

174 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kriisinratkaisutoimen kohteena olevan yhteisön osakkeenomistajien ja velkojien kuuleminen ennen toimenpiteen toteuttamista vaarantaisi rahoitusmarkkinoiden vakautta ja yhteisön kriittisten toimintojen jatkuvuutta koskevat tavoitteet sekä kriisinratkaisumenettelyn nopeutta ja tehokkuutta koskevat vaatimukset.

175 Näin ollen sellaisen säännöksen puuttuminen, jossa säädettäisiin asianomaisen yhteisön osakkeenomistajien ja velkojien kuulemisesta asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa tarkoitetussa menettelyssä, merkitsee perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua kuulluksi tulemista koskevan oikeuden rajoitusta, joka on perusteltu ja välttämätön yleisen edun mukaisen tavoitteen saavuttamiseksi ja sopusoinnussa suhteellisuusperiaatteen kanssa.

176 Kantajien muut väitteet eivät horjuta tätä päätelmää.

177 Kantajat vetoavat ensinnäkin 6.6.2012 päivättyyn komission yksiköiden valmisteluasiakirjaan SWD/2012/166 final, jonka otsikko on ”Vaikutustenarviointi – Oheisasiakirja ehdotukseen Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviksi luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivien 77/91/ETY ja 82/891/ETY ja direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EY ja asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta” (jäljempänä vaikutustenarviointi), jossa komissio on heidän mukaansa tunnustanut, että osakkeenomistajilla on oikeus ”ilmaista vastustavansa rakenneuudistustoimenpiteitä”.

178 Tältä osin riittää, että kriisinratkaisuneuvoston tavoin todetaan, että kantajien lainaamassa vaikutustenarvioinnin otteessa viitataan nimenomaisesti oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä ja tehokkaita oikeussuojakeinoja koskeviin oikeuksiin, jotka on vahvistettu Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 ja 13 artiklassa. Tämä ote koskee siis osakkeenomistajien oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin jo hyväksyttyä toimenpidettä vastaan, mutta sitä ei voida tulkita viittaukseksi oikeuteen tulla kuulluksi ennen kriisinratkaisupäätöksen tekemistä.

179 Toiseksi kantajat vetoavat Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen 24.11.2005 antamaan tuomioon Capital Bank AD v. Bulgaria (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999004942999). He väittävät, että tässä tapauksessa kansallinen viranomainen oli peruuttanut pankin pankkitoimiluvan ilmoittamatta siitä etukäteen ja antamatta pankille mahdollisuutta valittaa. Euroopan ihmisoikeustuomioistuin olisi tullut siihen tulokseen, että kun otetaan huomioon, että oikeus oikeudenmukaiseen oikeudenkäyntiin on merkittävässä asemassa demokraattisessa yhteiskunnassa, bulgarialaisen tuomioistuimen päätös noudattaa Bulgarian keskuspankin päätöstä ilman, että sitä arvostellaan tai siitä keskustellaan, ja se, että ei ole olemassa mitään keinoa tutkia päätöstä suorassa uudelleentarkastelumenettelyssä, ei ole perusteltu.

180 Kuten kantajat itse toteavat, Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen 24.11.2005 antaman tuomion Capital Bank AD v. Bulgaria (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999) sekä Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen 19.6.2008 antaman tuomion Ismeta Bačić v. Kroatia (CE:ECHR:2008:0619JUD004359506) perustana on väite siitä, että Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kohtaa sovelletaan konkurssimenettelyihin.

181 Kuten komissio ja kriisinratkaisuneuvosto toteavat, Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen 24.11.2005 antama tuomio Capital Bank AD v. Bulgaria (CE:ECHR:2005:1124JUD004942999) koski Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan 1 kohdassa vahvistetun oikeudenmukaista oikeudenkäyntiä koskevan oikeuden loukkaamista, koska Bulgarian lainsäädännössä ei ole säädetty oikeussuojakeinosta Bulgarian keskuspankin päätöstä vastaan, jolla pankin toimilupa

peruutettiin, ja oikeussuojakeino koski ainoastaan kyseisen rahoituslaitoksen prosessuaalisia oikeuksia eikä osakkeenomistajien ja velkojien oikeuksia. Tämä tuomio ei koskenut oikeutta tulla kuulluksi ennen päätöksen tekemistä, eikä sillä näin ollen ole merkitystä.

182 Kolmanneksi kantajat vetoavat myös joidenkin jäsenvaltioiden lakeihin, jotka antavat velkojille ja osakkeenomistajille mahdollisuuden esittää huomautuksia maksukyvyttömyysmenettelyn aikana.

183 Riittää, että kriisinratkaisuneuvoston tavoin todetaan, että kansalliset maksukyvyttömyysmenettelyt eivät ole verrattavissa asetuksen N:o 806/2014 mukaiseen kriisinratkaisumenettelyyn. Kansallisissa maksukyvyttömyysmenettelyissä velkojia kuullaan, kun maksukyvyttömyysmenettely on alkanut. Kuten kriisinratkaisuneuvosto toteaa, maksukyvyttömyysmenettelyn aloittamisen myötä osakkeenomistajille ja velkojille aiheutunut vahinko on jo ilmennyt, eikä maksukyvyttömyyden julkistaminen voi pahentaa sitä. Sitä vastoin kun kyseessä on kriisinratkaisumenettely, tietojen antamisella mahdollisesta kriisinratkaisusta kyseisen yhteisön velkojille voi olla vakavia kielteisiä vaikutuksia.

184 Lisäksi, kuten kriisinratkaisuneuvosto totesi 1.4.2004 tekemässään päätöksessä Camberrow MM5 AD v. Bulgaria (CE:ECHR:2004:0401DEC005035799), Euroopan ihmisoikeustuomioistuin katsoi, että velvollisuus kuulla osakkeenomistajia ja velkojia konkurssimenettelyssä johtaisi menettelyn viivästymiseen ja että se, ettei enemmistöosakkeenomistaja voinut osallistua menettelyyn, ollut suhteetonta, kun otetaan huomioon oikeutetut tavoitteet, jotka koskevat pankin velkojien oikeuksien suojelua ja pankin konkurssipesän moitteettoman hoidon turvaamista.

185 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan osalta esitetty lainvastaisuusväite on hylättävä siltä osin kuin siinä säädetty menettely loukkaa oikeutta tulla kuulluksi, koska siinä ei säädetä asianomaisen yhteisön osakkeenomistajien ja velkojien kuulemisesta.

186 Kanneperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka perustuu siihen, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklalla loukataan oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin

187 Kantajat väittävät, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädetyssä menettelyssä ei kunnioiteta oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin, koska kyseistä menettelyä ei voida saattaa tuomioistuimen tutkittavaksi. Se, että unionin yleisessä tuomioistuimessa on nostettu kumoamiskanne, ei voi korjata tehokkaita oikeussuojakeinoja koskevan oikeuden loukkaamista, koska sillä ei ole toimivaltaa määrätä asianomaista toimielintä ryhtymään toimenpiteisiin kriisinratkaisumääräyksen täytäntöönpanotoimien peruuttamiseksi.

188 Kantajat väittävät lähinnä, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklalla loukataan oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin, koska siinä ei säädetä tuomioistuimen osallistumisesta ennen kriisinratkaisupäätöksen tekemistä.

189 Perusoikeuskirjan 47 artiklan, jossa toistetaan tehokkaan oikeussuojan periaate, ensimmäisessä kohdassa edellytetään lisäksi, että jokaisella, jonka unionin oikeudessa taattuja oikeuksia ja vapauksia on loukattu, on oltava kyseisessä artiklassa määrättyjen edellytysten mukaisesti käytettävissään tehokkaat oikeussuojakeinot tuomioistuimessa. Unionin oikeuden määräysten ja

säännösten noudattamisen varmistamiseen tarkoitetun tehokkaan tuomioistuinvalvonnan itse olemassaolo kuuluu erottamattomana osana oikeusvaltioon (ks. tuomio 6.10.2020, Bank Refah Kargaran v. neuvosto, C-134/19 P, EU:C:2020:793, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

190 Riittää, kun todetaan, että kantajien väite perustuu virheelliseen tulkintaan perusoikeuskirjan 47 artiklassa vahvistetun tehokkaita oikeussuojakeinoja koskevan oikeuden soveltamisalasta. Perusoikeuskirjan 47 artiklassa taataan oikeus tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin asianomaiselle vastaista tointa vastaan, ei kuitenkaan ennen sen hyväksymistä.

191 Kriisinratkaisutoimen hyväksymisen jälkeen oikeus tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin taataan mahdollisuudella nostaa SEUT 263 artiklan mukainen kumoamiskanne kriisinratkaisuneuvoston asetuksen N:o 806/2014 86 artiklan mukaisesti tekemistä päätöksistä ja komission päätöksistä sekä mahdollisuudella nostaa vahingonkorvauskanne.

192 Unionin yleinen tuomioistuin voi tutkia kriisinratkaisutointa vastaan nostetun kumoamiskanteen yhteydessä, onko kriisinratkaisuneuvoston noudattama menettely asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädettyjen vaatimusten mukainen. Kantajat eivät näin ollen voi perustellusti väittää, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädettyyn menettelyyn ei sovelleta tuomioistuinvalvontaa.

193 Kantajat väittävät lisäksi, että sillä, että unionin yleisessä tuomioistuimessa on nostettu kumoamiskanne, ei voida korjata tehokkaita oikeussuojakeinoja koskevan oikeuden loukkaamista, koska kyseisellä tuomioistuimella ei ole toimivaltaa määrätä asianomaista toimielintä ryhtymään toimenpiteisiin kriisinratkaisumääräyksen täytäntöönpanotoimien peruuttamiseksi.

194 On huomautettava, että perusoikeuskirjan 47 artiklan tarkoituksena ei ole muuttaa perussopimuksissa määrättyä tuomioistuinvalvontaa koskevaa järjestelmää eikä etenkään niitä sääntöjä, jotka koskevat unionin tuomioistuimissa suoraan nostettujen kanteiden tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, kuten myös ilmenee kyseiseen 47 artiklaan liittyvistä selityksistä, jotka on SEU 6 artiklan 1 kohdan kolmannen alakohdan ja perusoikeuskirjan 52 artiklan 7 kohdan mukaan otettava huomioon perusoikeuskirjaa tulkittaessa (ks. tuomio 3.10.2013, Inuit Tapiriit Kanatami ym. v. parlamentti ja neuvosto, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 97 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 25.2.2021, VodafoneZiggo Group v. komissio, C-689/19 P, EU:C:2021:142, 136 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

195 Riittää, kun muistutetaan, että vaikka unionin tuomioistuimilla ei ole valtuutta antaa määräyksiä kriisinratkaisuneuvostolle, kriisinratkaisuneuvostolla on asetuksen N:o 806/2014 86 artiklan 4 kohdan ja SEUT 266 artiklan nojalla velvollisuus toteuttaa Euroopan unionin tuomioistuimen tuomion noudattamisen edellyttämät toimenpiteet.

196 Näin ollen on katsottava, että se, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa ei säädetä oikeusviranomaisen väliintulosta kriisinratkaisupäätöksen tekemiseen johtavassa menettelyssä, ei merkitse perusoikeuskirjan 47 artiklan rikkomista.

197 Lopuksi kantajat vetoavat virheellisesti rajoittavia toimenpiteitä koskevaan oikeuskäytäntöön, jonka mukaan velvollisuus ilmoittaa päätöksen perustelut on tarpeen, jotta tällaisten toimenpiteiden adressaatit voivat puolustaa oikeuksiaan parhain mahdollisin edellytyksin ja jotta oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan kunnioitetaan.

198 Toisin kuin rajoittavat toimenpiteet, joilla henkilölle määrätään yksittäinen taloudellinen ja rahoituksellinen seuraamus (varojen jäädyttäminen), kriisinratkaisumääräys ei ole osakkeenomistajiin kohdistuva yksittäinen toimenpide. Näin ollen kantajien mainitsemaa oikeuskäytäntöä, jonka mukaan rajoittavan toimenpiteen kohteena olevalle henkilölle, joka on tällaisen päätöksen vastaanottaja, on ilmoitettava päätöksen perustelut, ei voida soveltaa nyt käsiteltävässä asiassa.

199 Tästä seuraa, että kanneperuste, jonka mukaan asetuksen N:o 806/2014 18 artikla on lainvastainen, koska sillä loukataan oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin, on hylättävä, ja näin ollen toinen osa on hylättävä.

Kolmas osa, jonka mukaan asetuksen N:o 806/2014 18 artiklalla loukataan suhteellisuusperiaatetta

200 Kantajat väittävät, että siltä osin kuin asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädetyssä kriisinratkaisumenettelyssä ei tämän kanneperusteen kahdessa ensimmäisessä osassa esitetyistä syistä noudateta oikeutta tulla kuulluksi ja oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin, se ei ole suhteellisuusperiaatteen mukainen, koska se ylittää sen, mikä on tarpeen asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 122 perustelukappaleessa asetettujen tavoitteiden saavuttamiseksi, eli ”tehokkaan ja toimivan yhteisen eurooppalaisen kriisinratkaisukehyksen käyttöönotto yhteisöjä varten ja kriisinratkaisusääntöjen yhdenmukaisen soveltamisen varmistaminen”.

201 Riittää, kun muistutetaan, että ensimmäisessä osassa todettiin, että se, että asianomaisen yksikön osakkeenomistajia ja velkojia ei kuultu kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä, oli perusteltua yleishyödyllisen tavoitteen vuoksi ja tarpeellista suhteellisuusperiaatteen mukaisesti perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Toisaalta toisen osan analyysistä ilmenee, että kantajat eivät ole osoittaneet, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädetty menettely olisi loukannut oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan.

202 Koska kaksi ensimmäistä osaa on hylätty, myös kolmas osa on hylättävä.

203 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan lainvastaisuusväite, joka on esitetty ensimmäisessä kanneperusteessa, on hylättävä perusteettomana.

Yhdeksäs kanneperuste, joka perustuu siihen, että asetuksen N:o 806/2014 18 ja 22 artikla ovat lainvastaisia, koska niillä loukataan toimivallan siirtoa koskevia periaatteita

204 Kantajat vetoavat SEUT 277 artiklan nojalla asetuksen N:o 806/2014 18 ja 22 artiklan lainvastaisuuteen sillä perusteella, että nämä artiklat ovat ristiriidassa 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) vahvistettujen toimivallan siirtoa koskevien periaatteiden kanssa.

205 Kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvoston päätös, joka koskee sitä, täyttyvätkö asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa luetellut edellytykset, edellyttää laajaa harkintavaltaa. Kriisinratkaisuneuvosto tekee monimutkaisia taloudellisia arvioita ja osallistuu näin ollen aidon talouspolitiikan toteuttamiseen. Kriisinratkaisuneuvostolla on laaja harkintavalta päättää hyväksyttävästä kriisinratkaisuvälineestä asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 6 kohdan ja 22 artiklan mukaisesti. He väittävät, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan säännökset, joiden mukaan komissio tukee kriisinratkaisumääräystä 24 tunnin kuluessa,

merkitsevät 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) vahvistettujen periaatteiden kiertämistä. Asetetun määräajan vuoksi kriisinratkaisuneuvosto päättäisi kriisinratkaisupolitiikasta, ja komissiolla olisi vain hyväksyntätehtävä.

206 Komissio, kriisinratkaisuneuvosto, neuvosto ja parlamentti väittävät pääpiirteissään, että asetuksella N:o 806/2014 käyttöön otettu menettely on 13.6.1958 annetun tuomion Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) mukainen. Niiden mukaan EU:n lainsäätäjä ei ole siirtänyt harkintavaltaa kriisinratkaisuneuvostolle, sillä kriisinratkaisuneuvoston kriisinratkaisumääräyksellä on sitovia oikeusvaikutuksia vain, jos komissio tai neuvosto hyväksyy sen. Koska päätösvalta harkinnanvaraisia arviointeja koskevissa asioissa on varattu komissiolle tai neuvostolle, nämä ottavat näin ollen oikeudellisen ja poliittisen vastuun unionin kriisinratkaisupolitiikan määrittelystä.

207 On syytä huomata, että perussopimuksissa ei ole määräyksiä toimivallan siirtämisestä unionin elimelle tai virastolle. Tämä johtuu siitä, että virastoja ei mainita SEUT 290 artiklassa, jossa määrätään lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttäviin toimiin sisältyvien sääntöjen laadintaa koskevan toimivallan siirtämisestä komissiolle, eikä SEUT 291 artiklassa, jolla siirretään täytäntöönpanovaltaa jäsenvaltioille, komissiolle ja joissakin rajatuissa tapauksissa neuvostolle.

208 Oikeuskäytännössä ja erityisesti 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) on siis vahvistettu toimivallan siirtoa koskevat periaatteet. Toiseksi 22.1.2014 annetussa tuomiossa Yhdistynyt kuningaskunta v. parlamentti ja neuvosto (C-270/12, EU:C:2014:18) sovellettiin näitä periaatteita tapauksiin, joissa unionin lainsäätäjä on antanut virastolle itsenäiset toimivaltuudet.

209 22.1.2014 annetun tuomion Yhdistynyt kuningaskunta v. parlamentti ja neuvosto (C-270/12, EU:C:2014:18) 41 kohdassa unionin tuomioistuin totesi, että 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) korostettiin pääasiallisesti sitä, että toimivallan siirtämisestä aiheutuvat seuraukset olivat hyvin erilaisia sen mukaan, oliko kysymyksessä selkeästi rajoitettu täytäntöönpanovalta, jonka käyttöä tämän johdosta valvottiin tarkasti toimivallan siirtäneen viranomaisen vahvistamin objektiivisin kriteerein, vai oliko kysymyksessä ”harkintavalta, johon sisältyy laaja harkinnanvapaus, joka saattaa käyttötarkoituksensa mukaisesti ilmetä tosiasiallisena talouspolitiikkana”.

210 Unionin tuomioistuin lisäsi, että se oli myös todennut 13.6.1958 antamassaan tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7), että ensimmäisen tyyppinen toimivallan siirtäminen ei ollut luonteeltaan sellaista, että se olisi muuttanut huomattavasti siirtämisen kohteena olevan toimivallan käytön seurauksia, kun taas jälkimmäisen tyyppinen siirtäminen, jossa toimivallan saaneen viranomaisen valinnoilla korvattiin siirtävän viranomaisen valinnat, merkitsi ”vastuun tosiasiallista siirtämistä” (tuomio 22.1.2014, Yhdistynyt kuningaskunta v. parlamentti ja neuvosto, C-270/12, EU:C:2014:18, 42 kohta).

211 Aluksi on huomattava, että lainsäätäjän asetuksella N:o 806/2014 käyttöön ottama menettely kriisinratkaisutoimien hyväksymiseksi otettiin käyttöön neuvoston oikeudellisen yksikön 7.10.2013 antamassa komission asetusehdotusta koskevassa lausunnossaan esittämien huomautusten johdosta, joissa pyrittiin arvioimaan asetusehdotuksessa alun perin säädetyn menettelyn yhteensopivuutta toimivallan siirtoa koskevien periaatteiden kanssa, sellaisina kuin niitä on tulkittu 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7).

212 Tässä lausunnossa tarkastellussa asetusehdotuksessa komission ja kriisinratkaisuneuvoston välinen toimivallanjako oli alun perin erilainen kuin lopulta asetuksessa N:o 806/2014. Komissiolla oli erityisesti valtuudet asettaa yhteisö kriisinratkaisun kohteeksi, luoda puitteet kriisinratkaisuvälineiden käytölle ja päättää, olisiko pääomainstrumenttien alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia käytettävä ja miten niitä olisi käytettävä, ja kriisinratkaisuneuvostolla oli komission asettamien puitteiden mukaisesti toimivalta tehdä kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille osoitettuja päätöksiä.

213 Neuvoston oikeudellinen yksikkö totesi lausunnossaan, että joitakin niistä toimenpiteistä, jotka kriisinratkaisuneuvosto voisi sisällyttää kriisinratkaisupäätökseen, ei ollut määritelty riittävän tarkasti. Neuvoston oikeudellinen yksikkö katsoi, että asetusehdotuksen, jossa komissio tekee kriisinratkaisua koskevan peruspäätöksen ja kriisinratkaisuneuvoston edellytetään toimivan komission vahvistamien perusteiden mukaisesti, yleinen järjestelmä ja rakenne olivat unionin oikeuden mukaisia, sellaisena kuin sitä tulkittiin 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7). Se katsoi kuitenkin, että kriisinratkaisuneuvoston valtuudet panna täytäntöön kriisinratkaisuvälineitä ja päätöksiä näyttivät olevan jossain määrin harkinnanvaraisia ja ylittävän puhtaasti teknisen toimivallan käytön. Se päätteli, että sen vuoksi saattaa olla tarpeen joko sisällyttää asetukseen lisäsäännöksiä, jotta kriisinratkaisuneuvoston kriisinratkaisuvälineiden soveltaminen olisi asianmukaista, tai ottaa mukaan unionin toimielin, jolla on täytäntöönpanovaltuudet, käyttämään näitä valtuuksia.

214 Unionin lainsäätäjä on ottanut huomioon tämän neuvoston oikeudellisen yksikön lausunnon ja muuttanut mekanismia, jonka mukaan kriisinratkaisutoimet hyväksytään. Koska kriisinratkaisutoimen hyväksyminen edellyttää harkintavallan käyttöä, lainsäätäjä on varannut tämän toimivallan toimielimelle eikä kriisinratkaisuneuvostolle.

215 Tämä käy ilmi erityisesti asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 24 ja 26 perustelukappaleesta, joissa todetaan seuraavaa:

> ”(24) Koska ainoastaan unionin toimielimet voivat vahvistaa unionin kriisinratkaisuperiaatteet ja koska kunkin erillisen kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisessä voidaan käyttää harkintavaltaa, on tarpeen säätää neuvoston ja komission asianmukaisesta osallistumisesta toimieliminä, jotka voivat käyttää täytäntöönpanovaltaa [SEUT] 291 artiklan mukaisesti. Kriisinratkaisuneuvoston tekemiin kriisinratkaisupäätöksiin liittyvien harkinnanvaraisten näkökohtien arvioinnin olisi oltava komission vastuulla. Kun otetaan huomioon kriisinratkaisupäätösten huomattava vaikutus jäsenvaltioiden rahoitusvakauteen ja unioniin sinänsä samoin kuin jäsenvaltioiden finanssipoliittiseen määräysvaltaan, on tärkeää, että neuvostolle siirretään täytäntöönpanovalta, joka koskee tiettyjen kriisinratkaisua koskevien päätösten tekemistä. Sen vuoksi olisi oltava neuvoston vastuulla komission ehdotuksesta valvoa tosiasiallisesti sitä, miten kriisinratkaisuneuvosto arvioi, onko kyse yleisestä edusta, sekä arvioida, onko tietyssä kriisinratkaisutoimessa käytettävä kriisinratkaisurahaston määrä muuttunut olennaisesti. – –
>
> (26) – – Jos kriisinratkaisuneuvosto katsoo, että kaikki kriisinratkaisun käynnistämistä koskevat perusteet täyttyvät, sen olisi hyväksyttävä kriisinratkaisumääräys. Kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä koskeva menettely, johon neuvosto ja komissio osallistuvat, vahvistaa kriisinratkaisuneuvoston tarvittavaa toiminnallista riippumattomuutta, samalla kun siinä noudatetaan toimivallan siirtoa virastoille koskevaa periaatetta Euroopan unionin tuomioistuimen – – tulkinnan mukaisesti. Tässä asetuksessa säädetään sen vuoksi, että kriisinratkaisuneuvoston hyväksymä kriisinratkaisumääräys tulee

> voimaan ainoastaan, jos neuvosto tai komissio ei vastusta sitä 24 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on hyväksynyt sen, tai jos komissio hyväksyy sen. Neuvoston olisi voitava vastustaa kriisinratkaisuneuvoston kriisinratkaisumääräystä komission ehdotuksesta yksinomaan sillä perusteella, että kyse on yleisestä edusta ja että komissio on muuttanut olennaisesti kriisinratkaisuneuvoston ehdottamaa kriisinratkaisurahastosta käytettävää määrää. – – Komission olisi kriisinratkaisuneuvoston kokousten tarkkailijana jatkuvasti tarkistettava, että kriisinratkaisuneuvoston hyväksymä kriisinratkaisumääräys noudattaa kaikilta osin tätä asetusta, tasapainottaa asianmukaisesti eri tavoitteet ja edut, on yleisen edun mukainen ja säilyttää sisämarkkinoiden eheyden. Koska kriisinratkaisutoimi edellyttää erittäin nopeaa päätöksentekoa, neuvoston ja komission olisi tehtävä tiivistä yhteistyötä, eikä neuvoston pitäisi tehdä komission kanssa päällekkäistä valmistelutyötä. – –”

216 Toisin kuin kantajat väittävät, asetuksessa N:o 806/2014 ja erityisesti sen johdanto-osan 26 perustelukappaleessa ei myönnetä, että toimivallan siirtäminen kriisinratkaisuneuvostolle aiheuttaisi toimivallan siirtoa koskevia kysymyksiä. Päinvastoin, kun otetaan huomioon, että päätös asettaa yhteisö asetuksen N:o 806/2014 perusteella hyväksytyn kriisinratkaisutoimen kohteeksi merkitsee harkintavallan käyttöä, joka edellyttää talouspoliittista valintaa, lainsäätäjä on säätänyt erityisestä hyväksymismekanismista kyseisen asetuksen 18 artiklan 7 kohdassa.

217 Kriisinratkaisumenettelyn osalta asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdassa säädetään, että komissio joko tukee kriisinratkaisumääräystä tai vastustaa sitä sen harkinnanvaraisten näkökohtien osalta ja että kriisinratkaisumääräys voi tulla voimaan ainoastaan, jos neuvosto tai komissio ei vastusta sitä 24 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut sen.

218 Sen vuoksi asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan mukaan unionin toimielimen, eli komission tai neuvoston, on tuettava kriisinratkaisumääräystä sen harkinnanvaraisten näkökohtien osalta, jotta sillä olisi oikeusvaikutuksia. Unionin lainsäätäjä on siten uskonut toimielimelle oikeudellisen ja poliittisen vastuun unionin kriisinratkaisupolitiikan määrittämisestä välttäen näin 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) tarkoitetun ”vastuun tosiasiallisen siirtämisen”.

219 Kuten komissio, parlamentti ja neuvosto toteavat, unionin lainsäätäjä ei ole siirtänyt kriisinratkaisuneuvostolle itsenäistä toimivaltaa, kun se on vahvistanut asetuksessa N:o 806/2014 säädetyn kriisinratkaisutoimen hyväksymismenettelyn ja nimenomaisesti varannut unionin toimielimille mahdollisuuden päättää tällaisen toimenpiteen harkinnanvaraisista näkökohdista.

220 Näiden seikkojen valossa on asianmukaista tutkia kantajien väitteitä, jotka koskevat asetuksen N:o 806/2014 18 ja 22 artiklassa kriisinratkaisuneuvostolle annettuja toimivaltuuksia.

221 Kantajat väittävät ensinnäkin, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetty edellytys, jonka mukaan kriisinratkaisutoimen on oltava yleisen edun kannalta välttämätön, antaa kriisinratkaisuneuvostolle laajan harkintavallan, koska tämä edellytys merkitsee, että kriisinratkaisuneuvoston on soviteltava erilaisten julkisten etujen välisiä ristiriitoja ja tehtävä monimutkaisia taloudellisia arviointeja ja siten osallistuttava tosiasiallisen talouspolitiikan toteuttamiseen.

222 Tältä osin on huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan kolmannessa alakohdassa säädetään nimenomaisesti, että komissio voi vastustaa kriisinratkaisumääräystä, jos se ei täytä yleistä etua koskevaa perustetta.

223 Asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädetyn edellytyksen täyttyminen on edellytys sille, että laitokseen voidaan soveltaa kriisinratkaisumenettelyä, ja toimenpiteen tarpeellisuuden arvioimiseksi yleisen edun kannalta on käytettävä harkintavaltaa, johon sisältyy laaja harkinnanvapaus. Tästä syystä unionin lainsäätäjä on nimenomaisesti antanut komissiolle ja mahdollisesti neuvostolle tehtäväksi valvoa tämän ehdon noudattamista.

224 Toiseksi kantajat väittävät, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 6 kohdan ja 22 artiklan mukaan kriisinratkaisuneuvostolla on laaja harkintavalta päättää hyväksyttävästä kriisinratkaisuvälineestä. Heidän mukaansa kriisinratkaisuneuvostoa ohjaavat asetuksen N:o 806/2014 14 artiklassa asetetut tavoitteet, jotka sisältävät subjektiivisia kriteerejä.

225 On muistettava, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan kolmannen alakohdan mukaisesti komissio arvioi, täyttääkö kriisinratkaisumääräys kyseisen artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetun yleistä etua koskevan perusteen. Tältä osin asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 5 kohdassa todetaan, että ”tämän artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohtaa sovellettaessa kriisinratkaisutoimea on pidettävä yleisen edun mukaisena, jos se on tarpeen yhden tai useamman sellaisen 14 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi, jota ei voitaisi saavuttaa samassa laajuudessa tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukaisella yhteisön likvidaatiolla, ja jos kriisinratkaisutoimi on oikeassa suhteessa kyseisiin tavoitteisiin”.

226 On myös todettava, että asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

> ”Kriisinratkaisuneuvosto, neuvosto ja komissio sekä tarvittaessa kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset ottavat 18 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisumenettelyn mukaisesti toimiessaan oman toimivaltansa puitteissa huomioon kriisinratkaisutavoitteet, valitsevat kriisinratkaisuvälineet ja valitsevat kriisinratkaisuvaltuudet, joiden avulla niiden näkemyksen mukaan parhaiten voidaan saavuttaa kunkin tapauksen olosuhteiden kannalta merkitykselliset kriisinratkaisutavoitteet.”

227 Näin ollen asetuksen N:o 806/2014 14 artiklassa tarkoitetut tavoitteet eivät sido ainoastaan kriisinratkaisuneuvostoa vaan myös komissiota, kun sen on hyväksyttävä kriisinratkaisuvälineen valinta. Tästä seuraa myös, että kun komissio arvioi yleistä etua koskevan perusteen täyttymistä, sen tehtävänä on arvioida, onko kriisinratkaisuvälineen valinta asianmukainen ja oikeasuhteinen kriisinratkaisun tavoitteisiin nähden.

228 Näin ollen kriisinratkaisuneuvostolla ei ole itsenäistä toimivaltaa päättää, sovelletaanko yhteisöön asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan mukaista kriisinratkaisutointa, eikä päättää, mitä kriisinratkaisuvälinettä olisi sovellettava kyseisen asetuksen 22 artiklan mukaisesti. Toisin kuin kantajat väittävät, nämä säännökset eivät johda harkintavallan siirtämiseen kriisinratkaisuneuvostolle.

229 Kantajat väittävät myös, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan säännökset, joiden mukaan komissio tukee kriisinratkaisumääräystä 24 tunnin kuluessa, merkitsevät 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) vahvistettujen periaatteiden kiertämistä. Asetetun määräajan vuoksi kriisinratkaisuneuvosto päättää kriisinratkaisupolitiikasta, ja komissiolla on vain hyväksyntätehtävä.

230 On huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 30 artiklan mukaan kriisinratkaisuneuvosto ilmoittaa komissiolle kaikista toimista, jotka se toteuttaa kriisinratkaisun valmistelemiseksi, että kriisinratkaisuneuvosto, neuvosto ja komissio tekevät tiivistä yhteistyötä erityisesti kriisinratkaisun suunnittelussa, varhaisessa tilanteeseen puuttumisessa ja kriisinratkaisussa ja että ne toimittavat toisilleen kaikki tiedot, joita ne tarvitsevat tehtäviensä suorittamiseen. Lisäksi asetuksen N:o 806/2014 43 artiklan 3 kohdassa säädetään, että komissio nimeää edustajan, jolla on oikeus osallistua kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnon ja täysistunnon kokouksiin pysyvänä tarkkailijana ja että sen edustajilla on oikeus osallistua keskusteluihin ja tutustua kaikkiin asiakirjoihin.

231 Näistä säännöksistä seuraa, että komissiolle tiedotetaan ja se osallistuu kriisinratkaisutoimen hyväksymisen valmisteluvaiheisiin. Toisin kuin kantajat väittävät, ei ole niin, että kriisinratkaisumääräys paljastetaan komissiolle vasta sen jälkeen, kun kriisinratkaisuneuvosto on hyväksynyt sen, vaan komissiolla on riittävästi aikaa kriisinratkaisumääräyksen valmistelun aikana arvioida sen harkinnanvaraisia näkökohtia.

232 Kantajat eivät näin ollen voi väittää, että se, että komissiolla on vain 24 tuntia aikaa tukeakseen kriisinratkaisumääräystä, johtaa siihen, että se ainoastaan vahvistaa sen. Koska se voi tarkkailijan asemansa ansiosta seurata työskentelyä eri vaiheissa, jotka edeltävät kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä, sen hyväksyntä ei ole pelkkä muodollisuus.

233 Lisäksi kantajien mainitsemilla olosuhteilla, jotka johtivat komission päätöksen tekemiseen tässä asiassa, ei ole merkitystä arvioitaessa asetuksen N:o 806/2014 riidanalaisten säännösten laillisuutta.

234 Edellä esitetyn perusteella on näin ollen todettava, että asetuksen N:o 806/2014 18 ja 22 artiklan osalta yhdeksännessä kanneperusteessa esitetty lainvastaisuusväite on hylättävä perusteettomana.

235 Lisäksi on huomattava, että kantajat esittävät vastauksessaan myös väitteitä, joissa vaaditaan toissijaisesti toteamaan, että vaikka asetus N:o 806/2014 olisikin 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) esitettyjen toimivallan siirtoa koskevien periaatteiden mukainen, kyseistä periaatetta ei ole noudatettu esillä olevassa asiassa. He väittävät lähinnä, että komissio ei ole antanut päätöstä 2017/1246 täysin tietoisena kriisinratkaisumääräyksen harkinnanvaraisista näkökohdista ja että koska oikeudellista hyväksyntää ei ole annettu, kriisinratkaisumääräys perustuu oikeudelliseen virheeseen tai ilmeiseen arviointivirheeseen.

236 Komissio ja kriisinratkaisuneuvosto väittävät, että kantajat esittävät näillä ensimmäistä kertaa vastauksessa esitetyillä väitteillä uuden kanneperusteen, jota ei voida ottaa tutkittavaksi.

237 Kantajat vahvistivat suullisessa käsittelyssä, että tämä väite oli uusi kanneperuste.

238 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 84 artiklan 1 kohdan mukaan asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu asian käsittelyn aikana ilmenneisiin oikeudellisiin seikkoihin ja tosiseikkoihin.

239 Perustellakseen näiden uusien väitteiden esittämistä vastauskirjelmän vaiheessa kantajat väittävät, että asiakirjoista, jotka on esitetty ”tämän päivän jälkeen”, ilmenee, että komissio yksinkertaisesti hyväksyi kriisinratkaisumääräyksen ilman keskustelua. Kantajat vetoavat asian olosuhteisiin, nimittäin siihen, että kriisinratkaisumääräys toimitettiin komissiolle 7.6.2017 klo 5.13 ja että

komissio hyväksyi sen samana päivänä klo 6.30 eli 77 minuuttia myöhemmin. He väittävät tämän osoittavan, ettei komissio ole voinut suorittaa asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdassa edellytettyä arviointia.

240 Tältä osin on ensinnäkin todettava, että kantajat eivät mainitse, mitä nämä uudet asiakirjat ovat, eivätkä täsmennä, mistä päivästä alkaen ne on esitetty. Lisäksi on komission tavoin todettava, että kantajat tiesivät kanteen nostamisesta lähtien ne tosiseikat, joihin ne vetoavat, ja ne mainitaan kanteessa. Näin ollen kantajat viittaavat yhtäältä sen osalta, että kriisinratkaisumääräys toimitettiin komissiolle 7.6.2017 klo 5.13, komission päätökseen, joka on liitetty kanteeseen. Sen sijaan sen osalta, että kriisinratkaisumääräys tuli voimaan samana päivänä kello 6.30, on riittävää todeta, että tämä seikka sisältyi kanteeseen liitettyyn kriisinratkaisumääräykseen.

241 Tästä seuraa, että tämä uusi kanneperuste ei perustu asian käsittelyn aikana ilmenneisiin oikeudellisiin seikkoihin ja tosiseikkoihin, ja se on näin ollen jätettävä tutkimatta työjärjestyksen 84 artiklan 1 kohdan nojalla.

242 Joka tapauksessa, kuten edellä olevista 230–232 kohdasta käy ilmi, komissio osallistui asetuksen N:o 806/2014 mukaisten velvoitteidensa ja tarkkailijan asemansa nojalla kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisen valmisteluvaiheisiin. Kantajat eivät näin ollen voi väittää, että komission väliintulo rajoittui siihen ajanjaksoon, joka kului sen välillä, kun kriisinratkaisuneuvosto toimitti kriisinratkaisumääräyksen 7.6.2017 klo 5.13, ja sen hyväksymisen välillä.

Neljäs kanneperuste, joka perustuu asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan rikkomiseen

243 Kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio rikkoivat asetuksen N:o 806/2014 20 artiklaa, koska ne eivät varmistaneet, että riidanalaisia päätöksiä edelsi riippumaton, ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen” alustava arvostus, ja koska ne eivät varmistaneet, että jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus tehtiin. Ne perustuvat kriisinratkaisuneuvoston verkkosivuillaan 31.10.2018 julkaisemiin versioihin ensimmäisestä ja toisesta arvostuksesta.

244 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Ennen kriisinratkaisutoimesta päättämistä tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käyttämistä kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varojen ja velkojen oikeudenmukaisen, varovaisen ja realistisen arvostuksen tekee henkilö, joka on riippumaton viranomaisista, myös kriisinratkaisuneuvostosta ja kansallisesta kriisinratkaisuviranomaisesta, ja asianomaisesta yhteisöstä.”

245 Tämä kanneperuste jakautuu pääasiassa kolmeen väitteeseen, jotka koskevat ensimmäistä ja toista arvostusta ja jälkikäteen suoritettavan lopullisen arvostuksen puuttumista.

246 Aluksi on muistutettava, että Banco Popularin arvostus, joka tehtiin ennen kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä, sisältää kaksi raporttia, jotka on liitetty kriisinratkaisumääräykseen.

247 Kriisinratkaisuneuvosto laati 5.6.2017 päivätyn ensimmäisen arvostuksen asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan a alakohdan mukaisesti, ja sen tarkoituksena oli antaa tiedot, joiden perusteella määritetään, täyttyivätkö asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa määritellyt kriisinratkaisun edellytykset.

248 Deloitte laati 6.6.2017 päivätyn toisen arvostuksen riippumattomana asiantuntijana asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti.

249 Kriisinratkaisumääräyksessä todetaan, että kiireellisyyden vuoksi asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti suoritetun toisen arvostuksen tarkoituksena oli arvioida Banco Popularin varojen ja velkojen arvo, jotta saataisiin arvio osakkeenomistajien ja velkojien kohtelusta siinä tapauksessa, että Banco Popular olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, sekä esittää tiedot, joiden perusteella voidaan päättää siirrettävistä osakkeista ja muista omistusinstrumenteista ja joiden perusteella kriisinratkaisuneuvosto voi määrittää liiketoiminnan myyntiin sovellettavat kaupalliset ehdot.

250 Deloitte ilmoitti toisessa arvostuksessa tukeutuneensa vaatimuksiin, jotka on esitetty direktiivin 2014/59 36 artiklassa (vastaa asetuksen N:o 806/2014 20 artiklaa) ja arvostuksesta kriisinratkaisua varten ja arvostuksesta direktiivin 2014/59 mukaisen kriisinratkaisun jälkeisen erilaisen kohtelun määrittämiseksi 23.5.2017 annettujen Euroopan pankkiviranomaisen lopullisten teknisten sääntelystandardien (jäljempänä EPV:n tekniset standardit) luonnosten nro 2017/05 ja 2017/06 luvussa 3.

251 Direktiivin 2014/59 36 artiklan 15 kohdassa valtuutetaan EPV laatimaan luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään perusteet kriisinratkaisumenettelyssä suoritettavien arvostusten tekemistä varten.

252 EPV:n teknisten standardien luku 3 liittyy luonnokseen kriisinratkaisua varten suoritettavaa arvostusta koskeviksi teknisiksi sääntelystandardeiksi nro 2017/05 (jäljempänä tekniset sääntelystandardit), ja se sisältää muun muassa direktiivin 2014/59 36 artiklan 15 kohdan mukaisesti luonnoksen komission delegoiduksi asetukseksi, jolla täydennetään direktiiviä 2014/59 teknisillä sääntelystandardeilla, joissa täsmennetään laitosten tai yhteisöjen varojen ja velkojen arvon arvostuksessa käytettävän menetelmän kriteerit.

253 Lisäksi on huomattava, että kriisinratkaisumääräyksen hyväksymispäivänä tekniset sääntelystandardit eivät olleet sitovia, sillä asetuksen N:o 806/2014 5 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto, neuvosto ja komissio noudattavat EPV:n laatimia ja komission hyväksymiä sitovia teknisiä sääntely- ja täytäntöönpanostandardeja. Nämä tekniset sääntelystandardit sisällytettiin direktiivin 2014/59 täydentämisestä niiden teknisten sääntelystandardien osalta, joissa täsmennetään arviointiperusteet liittyen menetelmiin, joita käytetään laitosten tai yhteisöjen varojen ja velkojen arvon arvioimiseen, 14.11.2017 annettuun komission delegoituun asetukseen (EU) 2018/345 (EUVL 2018, L 67, s. 8).

254 Kriisinratkaisuneuvosto totesi kriisinratkaisumääräyksen 6.3 artiklassa, että päättäessään Banco Popularin pääomainstrumenttien alaskirjauksesta ja muuntamisesta se oli tukeutunut toiseen arvostukseen, sellaisena kuin sitä on täydennetty ja tuettu FROB:n toteuttaman myyntimenettelyn tuloksilla.

255 Koska toinen arvostus sisältää monimutkaisia teknisiä ja taloudellisia arvioita, kriisinratkaisuneuvostolle on annettava laaja harkintavalta siltä osin kuin se piti toista arvostusta pätevänä perustana kriisinratkaisutoimenpiteistä päätettäessä.

256 Näin ollen edellä 106–111 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti unionin yleisen tuomioistuimen harjoittama valvonta on rajoitettua valvontaa, joka rajoittuu siitä varmistumiseen, ettei kriisinratkaisuneuvosto ole tehnyt ilmeistä arviointivirhettä, kun se katsoi, että toinen arvostus oli asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan vaatimusten mukainen. Kantajien tehtävänä on esittää näyttö, joka riittäisi viemään uskottavuuden toiselta arvostukselta.

Ensimmäisen väite, joka koskee ensimmäistä arvostusta

257 Kantajat väittävät, että ensimmäistä arvostusta ei tehnyt riippumaton henkilö, kuten asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdassa edellytetään. Vaikka asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 3 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto voi suorittaa tällaisen arvioinnin, tämä sallittaisiin vain, jos riippumaton arviointi ei ole mahdollinen. Deloitten tehtäväksi annettiin toisen arvostuksen valmistelu 23.5.2017, joten se olisi voinut suorittaa ensimmäisen arvostuksen. Kriisinratkaisuneuvosto ei ole osoittanut ensimmäisen arvostuksen osalta sellaista riittävää kiireellisyyttä, jonka vuoksi tilapäisen arvostuksen tekeminen olisi ollut perusteltua.

258 Komissio toteaa alustavasti, että tätä väitettä ei voida ottaa tutkittavaksi, koska se on uusi kanneperuste, joka on esitetty ensimmäistä kertaa vastauskirjelmässä, vaikka se perustuu aineistoon, joka oli käytettävissä kanteen nostamisen aikaan. Se, että kriisinratkaisuneuvosto suoritti itse ensimmäisen arvostuksen, käy ilmi kanteeseen liitetystä kriisinratkaisumääräyksestä.

259 On totta, että unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 84 artiklan mukaan asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu asian käsittelyn aikana ilmenneisiin oikeudellisiin seikkoihin ja tosiseikkoihin.

260 Peruste, jolla laajennetaan aikaisemmin – nimenomaisesti tai implisiittisesti – kannekirjelmässä esitettyä perustetta ja jolla on läheinen yhteys tähän perusteeseen, on kuitenkin otettava tutkittavaksi. Myöskään perusteita, joiden sisällöllä on läheinen yhteys kannekirjelmässä esitettyyn perusteeseen, ei voida pitää uusina perusteina, ja niiden esittäminen on sallittua vastauskirjelmässä tai istunnossa (ks. tuomio 22.3.2018, Stavytskyi v. neuvosto, T-242/16, ei julkaistu, EU:T:2018:166, 123 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 8.11.2018, ”Pro NGO!” v. komissio, T-454/17, EU:T:2018:755, 70 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Uuden argumentin pitäminen aikaisemmin esitetyn kanneperusteen tai väitteen laajentamisena edellyttää sitä, että tällainen argumentti on riittävän läheisessä yhteydessä kannekirjelmässä alun perin esitettyihin kanneperusteisiin tai väitteisiin siten, että sen voitaisiin katsoa seuranneen oikeudenkäyntimenettelyssä käydyn näkemystenvaihdon tavanomaisesta kehityksestä (ks. tuomio 8.7.2020, VQ v. EKP, T-203/18, EU:T:2020:313, 56 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

261 Kantajat väittivät kuitenkin kanteessaan, vaikkakin lyhyesti, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät olleet suorittaneet riippumatonta arviointia. Näin ollen tämä väite liittyy läheisesti kanteessa esitettyyn kanneperusteeseen, eikä se ole uusi kanneperuste.

262 Kuten kriisinratkaisuneuvosto perustellusti väittää, kantajien väitteitä, joilla pyritään kyseenalaistamaan ensimmäisen arvostuksen pätevyys, on kuitenkin pidettävä tehottomina.

263 EKP:n tehtyä 6.6.2017 teknisten sääntelystandardien mukaisesti arvion Banco Popularin kykenemättömyydestä tai todennäköisestä kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa ensimmäinen arvostus, jonka tarkoituksena oli määrittää, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, jotta voitiin todeta, täyttyivätkö kriisinratkaisumenettelyn tai pääomainstrumenttien alaskirjauksen tai muuntamisen edellytykset, kävi nimittäin tarpeettomaksi.

264 Kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti ensimmäisessä arvostuksessa, että sen arvioinnin viiteajankohta oli 31.3.2017. On kuitenkin muistettava, että EKP tukeutui Banco Popularin huhti- ja toukokuussa 2017 tekemiin huomattaviin talletusnostoihin ja sen kyvyttömyyteen luoda lisää likviditeettiä, kun se päätteli 6.6.2017, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Näin ollen ensimmäisen arvostuksen päätelmät eivät enää olleet merkityksellisiä kriisinratkaisupäivänä.

265 Tästä seuraa, että kantajan väitteet, joissa se arvostelee kriisinratkaisuneuvostoa siitä, että se on itse suorittanut ensimmäisen arvostuksen, ja vastauskirjelmässä esitetyt väitteet, joissa pyritään toissijaisesti väittämään, että ensimmäinen arvostus ei sisällä ”oikeudenmukaista, varovaista ja realistista” arviota Banco Popularin varojen ja velkojen arvosta ennen kriisinratkaisua, on hylättävä tehottomina.

266 Kuten kantajat itse toteavat, asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 3 kohdan, luettuna yhdessä saman artiklan 10 kohdan kanssa, mukaan on joka tapauksessa niin, että jos 1 kohdan mukainen riippumaton arvostus ei ole kiireellisyyden vuoksi mahdollinen, kriisinratkaisuneuvosto voi tehdä yhteisön varojen ja velkojen tilapäisen arvostuksen.

267 On huomattava, että – toisin kuin kantajat väittävät – kriisinratkaisuneuvosto perusteli ensimmäisessä arvostuksessa syyt, joiden vuoksi tämä arvostus oli tehtävä kiireellisesti. Se totesi erityisesti, että Banco Popularin maksuvalmiuden tunnuslukujen nopean heikkenemisen vuoksi, joka johtui edellisinä päivinä tapahtuneista suurista talletusnostoista, se oli päättänyt EKP:tä kuultuaan tehdä tilapäisen kiireellisen arvostuksen käytettävissä olevien julkisten ja valvontaa koskevien tietojen perusteella.

268 On kuitenkin riittävää todeta, että kantajat eivät esitä väitteitä, joiden tarkoituksena olisi kyseenalaistaa nämä arvioinnit.

269 Ensimmäinen väite on siten hylättävä tehottomana.

Toinen väite, joka koskee toista arvostusta

270 Kantajat väittävät ensinnäkin, että toisen arvostuksen tarkoituksena olisi pitänyt olla kriisinratkaisuneuvoston ohjeistaminen hyväksyttävän kriisinratkaisutoimen valinnassa. Kriisinratkaisuneuvosto oli kuitenkin jo valinnut sopivan kriisinratkaisutoimen ja oli siksi antanut Deloitten tehtäväksi laatia raportin, joka johti kyseiseen johtopäätökseen. Heidän mukaansa toisen arvostuksen perustavanlaatuinen virhe on se, että se perustuu oletukseen, että kriisinratkaisutoimi on välttämätön ja että kriisinratkaisuneuvosto turvautuisi liiketoiminnan myyntiin. Toinen arvostus ei ole heidän mukaansa asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan b alakohdan eikä teknisten sääntelystandardien mukainen. Deloitten väitetään jättäneen ottamatta huomioon vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmaa ja jättäneen harkitsematta muita kriisinratkaisutoimia kuin liiketoiminnan myynti. Näin ollen se ei ole ottanut huomioon vaatimusta esittää erillisiä arvostuksia, jotka heijastavat erilaisia kriisinratkaisutoimia.

271 Aluksi on huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan mukaisesti kriisinratkaisua varten tehdään tilapäinen arvostus. Näin ollen kantajat eivät voi perustellusti väittää, että se, että toinen arvostus perustuu olettamukseen, jonka mukaan kriisinratkaisutoimi on välttämätön, on toisen arvostuksen perustavanlaatuinen virhe.

272 Kantajat väittävät lähinnä, että Deloitte ei toisessa arvostuksessa harkinnut mitään muuta kriisinratkaisutointa kuin liiketoiminnan myynti, mikä on vastoin asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan b alakohtaa ja teknisiä sääntelystandardeja.

273 On muistettava, että Deloitte ilmoitti, että kriisinratkaisuneuvoston kuulemisen jälkeen toinen arvostus tehtäisiin ottaen huomioon, että käytettävä väline olisi liiketoiminnan myynti.

274 Komission ja kriisinratkaisuneuvoston tavoin on huomattava, että päätöksen siitä, mitä kriisinratkaisuvälinettä sovelletaan, tekee kriisinratkaisuviranomainen eikä riippumaton arvioija. Tältä osin kriisinratkaisuneuvosto selitti myös kriisinratkaisumääräyksen 5.3 artiklassa syitä siihen, miksi muut asetuksen N:o 806/2014 22 artiklassa säädetyt kriisinratkaisuvälineet eivät täyttäisi kriisinratkaisutavoitteita samassa määrin.

275 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan b alakohtaa, jossa säädetään, että jos kriisinratkaisun edellytykset täyttyvät, arvostuksen tarkoituksena on oltava tuottaa tietoa perustellun päätöksen tekemiseksi yhteisöä koskevan asianmukaisen kriisinratkaisutoimen toteuttamisesta, on tulkittava siten, että arvostuksen on annettava kriisinratkaisuneuvostolle tekniset ja taloudelliset tiedot, joiden perusteella sen valitsema kriisinratkaisuväline voidaan panna täytäntöön.

276 Tästä säännöksestä ei ilmene, että arvioijan tehtävänä olisi määritellä, mitä kriisinratkaisuvälinettä sovelletaan.

277 Yhtäältä asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdassa määritellään arvostuksen tavoitteet sovelletun kriisinratkaisuvälineen mukaan. Erityisesti asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan f alakohdassa vahvistetaan arvostuksen tavoitteet käytettäessä välineenä liiketoiminnan myyntiä; tavoitteet eroavat saman asetuksen 20 artiklan 5 kohdan d ja e alakohdassa tarkoitetuista tavoitteista, jotka liittyvät tapauksiin, joissa käytetään joko velkakirjojen arvon alaskirjausta tai varojen erottelua.

278 Tästä seuraa, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdassa säädetään nimenomaisesti tapauksesta, jossa arvostus tehdään määritellyn kriisinratkaisuvälineen soveltamista varten.

279 Toisaalta teknisten sääntelystandardien johdanto-osan kuudennessa perustelukappaleessa todetaan, että tarkoituksenmukaisimmasta mittaamisperusteesta (pitoarvo tai luovutusarvo) on tehtävä päätös sen mukaan, mitä erityisiä kriisinratkaisutoimia kriisinratkaisuviranomainen on harkinnut. Teknisten sääntelystandardien 11 artiklan 4 kohdassa, joka on toistettu delegoidun asetuksen 2018/345 11 artiklan 4 kohdassa, ilmoitetaan arviointimenetelmä, jota arvioijan on käytettävä harkitun kriisinratkaisuvälineen mukaan.

280 Kantajat vetoavat EPV:n teknisten standardien johdanto-osassa, jonka otsikko on ”Asiayhteys ja perustelut”, olevaan otteeseen, jonka mukaan ”teknisiin sääntelystandardeihin sisältyvien arviointiperusteiden tarkoituksena on ohjata esittämään erillisiä arvostuksia, jotka osoittavat,

miten riittävän erilainen valikoima toimia, joita kriisinratkaisuviranomainen voi toteuttaa, mukaan lukien muun muassa yhteisön kriisinratkaisusuunnitelmassa esitetyt kriisinratkaisustrategiat, vaikuttaisi odotettuihin kassavirtoihin”.

281 Tätä otetta ei pidä tulkita siten, että arvostuksessa on kussakin tapauksessa harkittava useita mahdollisia kriisinratkaisutoimia. Siinä todetaan ainoastaan, että teknisten sääntelystandardien tarkoituksena on vahvistaa ne seikat ja tekijät, jotka arvioijan on otettava huomioon niiden kriisinratkaisutoimien, joita viranomainen harkitsee, mukaisessa arvostuksessa.

282 Tältä osin teknisten sääntelystandardien 10 artiklan 1 kohdasta, joka on toistettu delegoidun asetuksen 2018/345 10 artiklan 1 kohdassa, ilmenee, että arvioijan on arvioitava, miten kukin kriisinratkaisutoimi, johon kriisinratkaisuviranomainen voi ryhtyä, vaikuttaa arvostukseen, jotta voidaan tehdä perusteltuja päätöksiä, ja että kriisinratkaisuviranomainen voi keskustella arvioijan kanssa – mutta tämä ei saa vaikuttaa arvioijan riippumattomuuteen – yksilöidäkseen, mitkä ovat sen harkitsemat kriisinratkaisutoimet. Teknisten sääntelystandardien 10 artiklan 2 kohdan mukaan, joka on toistettu delegoidun asetuksen 2018/345 10 artiklan 2 kohdassa, arvioijan on esitettävä – mutta vain tarvittaessa ja yhteistyössä kriisinratkaisuviranomaisen kanssa – erillisiä arvostuksia, jotka osoittavat, miten riittävän erilainen valikoima kriisinratkaisutoimia vaikuttaisi.

283 Teknisiä sääntelystandardeja soveltaen Deloitte saattoi näin ollen katsoa kriisinratkaisuneuvostoa kuultuaan, että toinen arvostus voitiin suorittaa ottamalla huomioon kriisinratkaisuneuvoston suunnittelema kriisinratkaisuväline eli liiketoiminnan myynti.

284 Näin ollen kantajat eivät voi väittää, että toisessa arvostuksessa olisi otettava huomioon muiden kuin kriisinratkaisuneuvoston tarkoittamien kriisinratkaisuvälineiden soveltaminen.

285 Lisäksi on todettava, ettei sen, että kriisinratkaisuneuvosto katsoi, että liiketoiminnan myynti oli sopivin väline kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi, ja että se antoi Deloitten tehtäväksi suorittaa kyseisen välineen tavoitteiden mukaisen arvostuksen, voida katsoa vaikuttavan Deloitten riippumattomuuteen.

286 Kantajien väitteestä, jonka mukaan Deloitte ei ottanut huomioon vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmaa, riittää todeta, että kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 44–46 perustelukappaleessa syyt, joiden vuoksi vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmassa esitettyä ratkaisua ei voitu soveltaa Banco Popularin tilanteeseen kriisinratkaisun ajankohtana. Kriisinratkaisuneuvosto totesi, että tässä suunnitelmassa oletettiin, että Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa perustui sen pääomatilanteen heikkenemiseen, ja että koska Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa johtui sen likviditeettitilanteen heikkenemisestä, vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmassa kaavailtu velkakirjojen arvon alaskirjaus ei korjaisi sen tilannetta eikä siten palauttaisi sen taloudellista vakautta ja pitkän aikavälin elinkelpoisuutta.

287 Koska toinen arvostus tehtiin käyttämällä oletuksena liiketoiminnan myyntiä, ei ollut tarpeen ottaa huomioon vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmaa, joka perustui oletukseen toisen kriisinratkaisuvälineen soveltamisesta.

288 Edellä esitetystä seuraa, että kriisinratkaisuneuvosto ei tehnyt ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan, että toinen arvostus oli asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 5 kohdan b alakohdan ja teknisten sääntelystandardien mukainen.

289 Toiseksi kantajat katsovat, että vaikka toisessa arvostuksessa esitetty arvio saattoi rajoittua yhteen ainoaan kriisinratkaisuvälineeseen, se ei kuitenkaan ole asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen” arvostus. Toinen arvostus sisältää heidän mukaansa lukuisia varaumia, jotka koskevat aikaa ja käytettävissä olevia tietoja.

290 Tältä osin on syytä huomata, että Deloitte totesi kriisinratkaisuneuvostolle toimitetun toisen arvostuksen liitteenä olevassa kirjeessä, että Banco Popularin vaikean likviditeettitilanteen vuoksi sitä oli pyydetty suorittamaan arvostuksensa erittäin lyhyessä ajassa. Pääasiallinen työ oli rajoitettu kahteentoista päivään siitä päivästä, jona se sai asiakirjat käyttöönsä, kun normaalisti tällainen hanke kestäisi kuusi viikkoa. Deloitte totesi, että käytettävissä olleissa tiedoissa oli useita puutteita ja epäjohdonmukaisuuksia. Se mainitsi, että arvostusta oli pidettävä erittäin epävarmana ja tilapäisenä direktiivin 2014/59 36 artiklan mukaisesti ja että arvonmääritykseen oli sisällytetty puskuri lisätappioita varten direktiivin 2014/59 36 artiklan 9 kohdan mukaisesti, joka vastaa asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohtaa.

291 Kantajat väittävät, että todistusaineistosta ei käy ilmi, että asiassa olisi ollut riittävä kiire, jotta asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaisen tilapäisen arvostuksen tekeminen olisi ollut perusteltua.

292 Tältä osin on riittävää todeta, että kriisinratkaisumääräyksen mukaan kiireellisyys on perusteltua erityisesti Banco Popularin likviditeettitilanteen nopean heikkenemisen vuoksi. Kantajat eivät pyri kiistämään näitä kriisinratkaisuneuvoston arvioita.

293 Toisin kuin kantajat väittävät, se, että kriisinratkaisuneuvosto otti 23.5.2017 yhteyttä Deloitteen toisen arvostuksen tekemiseksi, ei tarkoita, että Deloitten käytettävissä olisi ollut riittävästi aikaa lopullisen arvostuksen tekemiseen Banco Popularista. On huomattava, että koska EKP ilmoitti 6.6.2017 Banco Popularin olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, Deloitten käytettävissä oli vain kaksitoista päivää toisen arvostuksen tekemiseen. Toisaalta on kuitenkin otettava huomioon Banco Popularin koko ja merkitys. Kuten kriisinratkaisuneuvosto toteaa, Banco Popularin taseen loppusumma oli 130 miljardia euroa, ja sillä oli suuri määrä vaikeasti arvostettavia omaisuuseriä, kuten järjestämättömiä omaisuuseriä, verosaamisia tai aineettomia hyödykkeitä. Toisaalta joitakin tietoja ei ollut saatavilla vaaditussa ajassa.

294 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdassa säädetään nimenomaisesti tapauksesta, jossa kiireellisten olosuhteiden vuoksi ei ole mahdollista noudattaa kyseisen artiklan 7 ja 9 kohdassa säädettyjä vaatimuksia, eli erityisesti tapauksesta, jossa arvostusta ei ole mahdollista täydentää tietyillä kirjanpidosta saatavilla tiedoilla. Lisäksi tässä säännöksessä tunnustetaan tilapäisiin arvostuksiin liittyvät epävarmuustekijät, sillä sen toisessa kohdassa säädetään, että siihen on sisällytettävä puskuri lisätappioita varten.

295 Lisäksi asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 13 kohdasta seuraa, että tilanteen kiireellisyyden vuoksi kriisinratkaisuneuvosto saattoi tukeutua asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan nojalla suoritettuun toiseen arvostukseen hyväksyessään kriisinratkaisumääräyksen.

296 Näin ollen Deloitte totesi asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti ainoastaan, että koska arvostuksen tekemiseen oli käytettävissä vain vähän aikaa, sen oli turvauduttava puutteellisiin tietoihin, ja se selvensi, että sen laatimaa arvostusta olisi pidettävä direktiivin 2014/59 36 artiklan 9 kohdassa tarkoitettuna tilapäisenä arvostuksena.

297 Näin ollen se, että Deloitten mukaan käytettävissä ollut aika huomioon ottaen tietyt tiedot olivat puutteellisia, ei riitä kyseenalaistamaan mahdollisuutta vedota toiseen arvostukseen kriisinratkaisumääräyksen hyväksymiseksi.

298 Lisäksi arvostukseen liittyviä epävarmuustekijöitä korostetaan teknisissä sääntelystandardeissa, joissa todetaan, että arvioidessaan ja diskontatessaan rahavirtoja, joita yhteisö voi odottaa olemassa olevista omaisuus- ja velkaeristä, arvioijan olisi käytettävä oikeudenmukaisia, varovaisia ja realistisia oletuksia ja otettava huomioon eri tekijät ja olosuhteet.

299 Erityisesti luovutusarvoa koskevien arvioiden osalta teknisten sääntelystandardien 12 artiklan 5 kohdassa, joka on toistettu delegoidun asetuksen 2018/345 12 artiklan 5 kohdassa, säädetään seuraavaa:

”Arvioijan on määritettävä luovutusarvo niiden kassavirtojen, nettomääräisten luovutuskustannusten ja mahdollisesti annettujen takausten nettomääräisen odotusarvon perusteella, joita yhteisö voi kohtuudella odottaa vallitsevissa markkinaolosuhteissa asianmukaisesta varojen tai velkojen myynnistä tai siirrosta. Kun otetaan huomioon toimet, joihin kriisinratkaisukehyksen mukaan on ryhdyttävä, arvioija voi tarvittaessa määrittää luovutusarvon soveltamalla todettavissa olevaan markkinahintaan alennusta, joka johtuu siitä, että kyseinen myynti tai siirto joudutaan mahdollisesti suorittamaan nopeutetusti. Määrittäessään omaisuuserien, joilla ei ole likvidejä markkinoita, luovutusarvoa arvioijan on otettava huomioon todettavissa olevat hinnat sellaisilla markkinoilla, joilla käydään kauppaa samankaltaisilla omaisuuserillä, tai mallilaskelmat, joissa käytetään todettavissa olevia markkinaparametreja, tarvittaessa ottaen huomioon epälikvidisyydestä johtuva alennus.”

300 Teknisten sääntelystandardien 12 artiklan 6 kohdassa, joka on toistettu delegoidun asetuksen 2018/345 12 artiklan 6 kohdassa, mainitaan useita tekijöitä, jotka arvioijan on otettava huomioon ja jotka voivat vaikuttaa luovutusarvoihin ja -jaksoihin.

301 Tämä osoittaa, että toinen arvostus perustui oletuksiin ja riippui useista tekijöistä. Teknisten sääntelystandardien mukaisesti Deloitte käytti toisessa arvostuksessa Banco Popularin luovutusarvon määrittämiseksi kriisinratkaisupäivän arvioita ja tulevaisuuteen suuntautuvia arvioita ja esitti tuloksensa arvojen vaihteluvälin muodossa.

302 Sen vuoksi olisi katsottava, että aikarajoitukset ja käytettävissä olevat tiedot huomioon ottaen tietty epävarmuus ja likiarvot kuuluvat luonnostaan asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti suoritettavaan tilapäiseen arvostukseen, eivätkä Deloitten esittämät varaumat voi tarkoittaa, ettei toinen arvostus olisi ollut asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen”.

303 Kolmanneksi kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvoston olisi pitänyt huomata toisessa arvostuksessa esitettyjen huonoimman ja parhaan skenaarion välisen suuren vaihteluvälin vuoksi, että tämä arvio oli epäluotettava. Banco Popularin nettovarallisuus olisi 31.3.2017 ollut 10,78 miljardia euroa, jota olisi vaikea sovittaa yhteen tämän vaihteluvälin kanssa.

304 Tältä osin on muistettava, että Deloitte totesi toisessa arvostuksessa, että sen arvioinnin tulos vaihteli 1,3 miljardin euron ja –8,2 miljardin euron välillä, ja edustavin arvio oli tämän vaihteluvälin sisällä –2 miljardia euroa.

305 Ensinnäkin on todettava, että kantajat ainoastaan riitauttavat tämän vaihteluvälin uskottavuuden esittämättä erityisiä väitteitä, joilla riitautettaisiin sen laskentatapa tai osoitettaisiin, mitä virheitä kunkin omaisuusluokan arvonmäärityksessä on tehty.

306 Kantajien tekemällä vertailulla Banco Popularin nettovarallisuusasemaan 31.3.2017 ei ole merkitystä, koska se vastaa Banco Popularin kirjanpitoarvoa ennen kriisinratkaisua. Näin ollen tässä arvossa ei oteta huomioon sitä, että Banco Popularin tilanne oli heikentynyt huomattavasti kyseisen ajankohdan jälkeen. Toiseksi se kuvastaa Banco Popularin kirjanpitoarvoa eikä sen myyntiarvoa, joka vastaa Banco Popularin taloudellista arvoa, joka oli arvioitava toisessa arvostuksessa, mahdolliselle ostajalle.

307 Toiseksi on huomattava, että laaja vaihteluväli on perusteltu toisessa arvostuksessa käytetyn menetelmän vuoksi.

308 Toisessa arvostuksessa käytetyn menetelmän osalta Deloitte totesi käyttäneensä ryhmäkohtaista lähestymistapaa, jossa kunkin saamis- ja velkaluokan kirjanpitoarvoja oikaistiin tappioiden tai voittojen ja muiden oikaisujen, joita ostajaosapuoli voisi soveltaa arvoon, arvioimiseksi. Se on laatinut kullekin omaisuus- ja velkaerälle arvioinnin vaihteluvälin.

309 Tämä menetelmä on delegoidun asetuksen 2018/345 2 artiklan 3 kohtaan sisältyvän teknisten sääntelystandardien 2 artiklan 3 kohdan mukainen; sen mukaan:

> ”Arvioijan on määritettävä soveltamalla piste-estimointia perusteltu edustavin arvionsa kyseessä olevan omaisuus- tai velkaerän tai niiden yhdistelmän arvosta. Arvostuksen tulokset voidaan tarvittaessa esittää myös arvojen vaihteluvälien muodossa.”

310 Näin ollen laskemalla yhteen kunkin omaisuus- tai velkaerän pienimmät arvot saatiin vaihteluvälin alin arvio ja laskemalla yhteen suurimmat arvot saatiin vaihteluvälin korkein arvio. Tämä menetelmä selittääkin toisessa arvostuksessa käytetyn laajan vaihteluvälin.

311 Lisäksi, kuten kriisinratkaisuneuvosto huomauttaa, kun otetaan huomioon Banco Popularin taseen loppusumma, joka on yli 130 miljardia euroa, vaihteluvälin kahden arvon välinen ero on vain noin 7 prosenttia taseesta. Tämä ero kuvastaa siis arvostusprosessiin sisältyvää epävarmuutta.

312 Edellä esitetystä seuraa, ettei kriisinratkaisuneuvosto tehnyt ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan, että toinen arvostus oli asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 10 kohdassa tarkoitetulla tavalla oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen.

313 Toinen väite on näin ollen hylättävä.

Kolmas väite, joka koskee jälkikäteen suoritettavan lopullisen arvostuksen puuttumista

314 Kantajat valittivat, että kriisinratkaisuneuvosto ei tehnyt jälkikäteen suoritettavaa lopullista arvostusta ”niin pian kuin se oli käytännössä mahdollista”, mikä oli vastoin asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohtaa, vaikka riippumatonta ensimmäistä arvostusta ei ollut, ensimmäinen ja toinen arvostus olivat tilapäisiä ja epäluotettavia ja niissä todettiin nimenomaisesti, että jälkikäteen suoritettavat lopulliset arvostukset tehtäisiin vasta sen jälkeen. Kantajat toteavat, että niille on ilmoitettu, että kriisinratkaisuneuvoston vastauksessa unionin yleisen tuomioistuimen tässä oikeudenkäynnissä esittämään kysymykseen ei esitetä jälkikäteistä lopullista arvostusta.

315 Kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti 30.7.2018 vastauksessaan unionin yleisen tuomioistuimen prosessinjohtotoimen yhteydessä esittämiin kysymyksiin, että toista arvostusta ei seuraa jälkikäteinen lopullinen arvostus. Se katsoi, että käsiteltävänä olevan tapauksen erityispiirteiden vuoksi se oli tullut siihen tulokseen, että jälkikäteen suoritettavasta lopullisesta arvostuksesta ei olisi mitään käytännön hyötyä asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdan mukaisesti eikä se johtaisi saman asetuksen 20 artiklan 12 kohdan mukaiseen korvauspäätökseen.

316 On huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdassa säädetty jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus on määritelmän mukaan suoritettava kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisen ja komission päätöksen tekemisen jälkeen.

317 Lisäksi, kuten edellä 295 kohdassa todetaan, asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 13 kohdan mukaan tilapäinen arvostus, kuten toinen arvostus, muodostaa pätevän perustan kriisinratkaisumääräyksen hyväksymiselle.

318 Riittää, kun muistutetaan, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin toimen laillisuutta on arvioitava toimen antamisajankohtana olemassa olleiden tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen perusteella (ks. tuomio 3.9.2015, Inuit Tapiriit Kanatami ym. v. komissio, C-398/13 P, EU:C:2015:535, 22 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Näin ollen toimen laillisuutta arvioitaessa ei voida ottaa huomioon unionin toimen toteuttamisajankohdan jälkeisiä seikkoja (ks. tuomio 17.12.2014, Si.mobil v. komissio, T-201/11, EU:T:2014:1096, 64 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

319 Tästä seuraa, että se, onko jälkikäteen – selvästi kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisen jälkeen – suoritettava lopullinen arvostus tehty vai ei, ei voi vaikuttaa riidanalaisten päätösten pätevyyteen. Kolmas väite on näin ollen hylättävä tehottomana.

320 Kaikesta edellä todetusta seuraa, että neljäs kanneperuste on hylättävä.

Viides kanneperuste, joka perustuu asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan rikkomiseen

321 Kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio ovat rikkoneet asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a ja b alakohtaa katsomalla, että näissä säännöksissä säädetyt edellytykset täyttyivät.

322 Asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen ainoastaan, kun se arvioi, että seuraavat edellytykset täyttyvät:

”a) yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa;

b) ottaen huomioon ajoitus ja muut asiaankuuluvat olosuhteet ei voida kohtuudella olettaa, että yhteisön kykenemättömyys jatkaa toimintaansa on estettävissä kohtuullisessa ajassa millään yhteisöön kohdistuvilla vaihtoehtoisilla yksityisen sektorin toimenpiteillä, mukaan lukien laitosten suojajärjestelmien toimenpiteet, tai valvontatoimella, mukaan lukien varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus tai muuntaminen 21 artiklan mukaisesti;

c) kriisinratkaisutoimi on 5 kohdan mukaisesti yleisen edun kannalta välttämätön.”

323 Tämä kanneperuste jakautuu pääasiassa kahteen osaan, jotka vastaavat kutakin asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa säädettyä edellytystä.

Ensimmäinen osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdan rikkomista

324 Kantajat väittävät, että kriisinratkaisumääräykseen sisältyvät seikat eivät riitä osoittamaan, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetty edellytys täyttyi. He väittävät, että Banco Popularilla oli kriisinratkaisun aikaan tilapäinen likviditeettiongelma, joka johtui talletusnostoista, eikä vakavaraisuusongelma. Heidän mukaansa kriisinratkaisumääräyksestä käy ilmi, että EKP:n päätelmä tämän ehdon täyttymisestä perustui siihen, että Banco Popularin maksuvalmius oli heikentynyt nopeasti. Kantajien mainitseman asiantuntijan mukaan tilapäinen maksuvalmiuskriisi ei riitä osoittamaan, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

325 Ensinnäkin on muistutettava, että EKP suoritti 6.6.2017 asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisesti kriisinratkaisuneuvostoa kuultuaan arvion siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. EKP katsoi kyseisessä arviossa, että – ottaen huomioon erityisesti talletusten liiallisen ulosvirtauksen, pankin käteisvarojen menetyksen nopeuden ja sen kyvyttömyyden luoda lisää likviditeettiä – oli objektiivisia viitteitä siitä, että Banco Popular ei todennäköisesti pystyisi lähitulevaisuudessa maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä. EKP päätteli, että Banco Popular oli asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa ja 4 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai joka tapauksessa todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa lähitulevaisuudessa.

326 Tältä osin ote EKP:n pääjohtajan 25.7.2017 päivätystä, parlamentin jäsenelle osoitetusta kirjeestä, johon kantajat vetoavat kanteessaan, ainoastaan vahvistaa, että EKP katsoi Banco Popularin olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa likviditeettitiasemansa eikä maksukyvyttömyytensä vuoksi. Tässä kirjeessä todetaan seuraavaa:

”EKP:n päätös, jonka mukaan pankki oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, tehtiin riittämättömän likviditeetin perusteella. Tuolloin ei ollut riittävää objektiivista näyttöä, jonka perusteella EKP olisi voinut päätellä, että pankki oli pääomatilanteensa perusteella kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. EKP seurasi luonnollisesti tiiviisti paitsi pankin likviditeettitilannetta myös sen pääomapositiota. Sen rakenteelliset ongelmat (järjestämättömien omaisuuserien suuri määrä, alhainen katesuhde ja heikko kannattavuus) näkyvät EKP:n asettamissa vastaavissa pääomavaatimuksissa.”

327 Toiseksi Banco Popularin hallintoneuvosto ilmoitti 6.6.2017 päivätyllä kirjeellä EKP:lle tulleensa siihen tulokseen, että pankki oli todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

328 Banco Popular viittaa EKP:lle 6.6.2017 lähettämässään kirjeessä asetuksen N:o 575/2013 414 artiklan mukaisesti EKP:lle tehtyyn ilmoitukseen maksuvalmiuden vähimmäistasoa koskevan vaatimuksen rikkomisesta ja viittaa liitteessä esitettyyn hallintoneuvoston tekemään arvioon, jonka mukaan Banco Popular oli kykenemätön jatkamaan toimintaansa, sekä tietoihin ja analyyseihin, joihin sen hallintoneuvosto tukeutui päätyessään tähän päätelmään.

329 Tässä kirjeessä todetaan seuraavaa:

”Espanjan lain 11/2015 21.4 §:n mukaisesti ja [Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU täydentämisestä teknisillä sääntelystandardeilla, joissa määritellään elvytyssuunnitelmien, kriisinratkaisusuunnitelmien ja konsernien kriisinratkaisusuunnitelmien sisältö, vähimmäisperusteet, jotka toimivaltaisen viranomaisen on arvioitava elvytyssuunnitelmien ja konsernien elvytyssuunnitelmien osalta, konsernin rahoitustuen edellytykset, riippumattomia arvioijia koskevat vaatimukset, alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien tunnustaminen sopimuksissa, ilmoitusvaatimuksiin ja keskeyttämisilmoitukseen liittyvät menettelyt ja sisältö ja kriisinratkaisukollegioiden operatiivinen toiminta, 23.3.2016 annetun komission] delegoidun asetuksen (EU) 2016/1075 [(EUVL 2016, L 184, s. 1)] 45 ja 46 artiklan mukaisesti Banco Popular ilmoittaa täten, että sen hallintoneuvosto on arvioinut, että pankki oli todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.”

330 Kolmanneksi kriisinratkaisumääräyksen 2 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto muistutti EKP:n arvioinnin johtopäätöksestä ja totesi 2.2 artiklassa, että EKP:n arvion perusteella asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetty edellytys täyttyi.

331 Näin ollen nyt käsiteltävässä asiassa se, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, todettiin asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 4 kohdan c alakohdan perusteella, jonka mukaan saman artiklan 1 kohdan a alakohdan soveltamiseksi yhteisön on katsottava olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, jos se on seuraavassa tilanteessa:

”yhteisö ei kykene tai sen voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella todeta lähitulevaisuudessa olevan kykenemätön maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä.”

332 Ensinnäkin on huomattava, ettei EKP eikä kriisinratkaisuneuvosto vedonnut asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 4 kohdan b alakohdassa tarkoitettuun tilanteeseen, jonka mukaan yhteisön on katsottava olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, jos ”yhteisön varat ovat tai niiden voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella todeta lähitulevaisuudessa olevan pienemmät kuin sen velat”.

333 Näin ollen yhteisön maksukyvyttömyys ei ole edellytyksenä sille, että sen voidaan todeta asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 4 kohdan c alakohdan perusteella olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, eikä se näin ollen ole edellytys kriisinratkaisumääräyksen hyväksymiselle.

334 Tältä osin asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 57 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Päätös yhteisön asettamisesta kriisinratkaisuun olisi tehtävä ennen kuin rahoitusyhteisön tase osoittaa sen olevan maksukyvytön ja kun sillä on vielä omaa pääomaa. Kriisinratkaisu olisi käynnistettävä sen jälkeen, kun on todettu, että yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa ja mitkään vaihtoehtoiset yksityisen sektorin toimenpiteet eivät ehkäisisi kohtuullisessa ajassa tällaista kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa.”

335 Näin ollen, toisin kuin kantajat väittävät, Banco Popularin maksukyvyttömyys ei ollut edellytys sille, että sen voitaisiin katsoa olevan asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Se,

että yhteisö on taseensa perusteella vakavarainen, ei tarkoita sitä, että sillä olisi riittävästi likviditeettiä eli varoja käytettävissään velkojensa maksamiseen tai muiden vastuidensa suorittamiseen eräpäivään mennessä.

336 Toiseksi on huomattava, että kriisinratkaisuneuvosto totesi kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 23 perustelukappaleessa EKP:n suorittamaan arviointiin viitaten, että Banco Popularin maksuvalmiustilanne oli heikentynyt merkittävästi lokakuusta 2016 lähtien, mikä johtui talletusnostoista kaikilla asiakassegmenteillä. Se päätteli, ettei pankilla ollut riittäviä vaihtoehtoja likviditeettitilanteensa palauttamiseksi vakaalle tasolle voidakseen suorittaa vastuunsa eräpäivään mennessä.

337 Kriisinratkaisuneuvosto luetteli kriisinratkaisumääräyksessä erilaisia tapahtumia, jotka olivat helmikuusta 2017 lähtien johtaneet Banco Popularin likviditeettitilanteen nopeaan heikkenemiseen. Kriisinratkaisuneuvosto viittaa muun muassa helmikuussa 2017 julkaistuun Banco Popularin vuoden 2016 vuosikertomukseen, jossa ilmoitettiin 3,485 miljardin euron konsolidoidusta tappiosta, 5,7 miljardin euron poikkeuksellisten varausten tarpeesta ja uuden puheenjohtajan nimittämisestä, sekä toukokuussa 2017 julkaistuun vuoden 2017 ensimmäisen neljänneksen taloudelliseen raporttiin, jossa ilmoitettiin markkinoiden odotuksia heikommista tuloksista. Kriisinratkaisuneuvosto viittasi siihen, että eri luottoluokituslaitokset alensivat Banco Popularin luokitusta helmi-, huhti- ja kesäkuussa 2017. Se totesi myös, että Banco Popularin taloudellisia tuloksia koskeva jatkuva negatiivinen uutisointi tiedotusvälineissä ja väitetty välitön konkurssi- tai maksuvalmiusriski olivat johtaneet talletusnostojen lisääntymiseen.

338 Lisäksi kriisinratkaisuneuvosto totesi kriisinratkaisumääräyksessä, että Banco Popularin maksuvalmius oli 12.5.2017 laskenut alle asetuksen N:o 575/2013 460 artiklan 2 kohdan c alakohdassa säädetyn 80 prosentin vähimmäisrajan ja että Banco Popular ei ollut täyttänyt kyseisen rajan noudattamista koskevaa vaatimusta kriisinratkaisumääräyksen antamispäivään mennessä.

339 Asetuksen N:o 575/2013 412 artiklan 1 kohdassa määritellään maksuvalmiusvaatimus seuraavasti:

”Laitoksilla on oltava likvidejä varoja määrä, jonka arvojen summa kattaa likviditeetin ulosvirtaukset vähennettynä likviditeetin sisäänvirtauksilla stressitilanteissa, jotta voidaan varmistaa, että laitoksilla on maksuvalmiuspuskurit, jotka vakavissa stressitilanteissa riittävät vastaamaan likviditeetin sisään- ja ulosvirtausten mahdolliseen epätasapainoon 30 päivän ajanjaksolla. Stressikausina laitokset voivat käyttää likvidejä varojaan likviditeetin nettoulosvirtaustensa kattamiseen.”

340 Näistä seikoista seuraa, että – toisin kuin kantajat väittävät – Banco Popularin maksuvalmiusongelmaa ei voitu EKP:n tekemän arvioinnin ajankohtana pitää pelkästään tilapäisenä. Tämän vahvistaa myös se, että samana päivänä pankki itse ilmoitti EKP:lle olevansa kykenemätön jatkamaan toimintaansa likviditeettiongelmien vuoksi.

341 Lisäksi kuten kriisinratkaisuneuvosto toteaa, nämä eri seikat sisältyvät EPV:n 6.8.2015 antamiin ohjeisiin niiden eri tilanteiden tulkinnasta, joissa laitoksen katsotaan olevan direktiivin 2014/59 32 artiklan 6 kohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa (EBA/GL/2015/07) (jäljempänä EPV:n ohjeet).

342 Näiden 1.1.2016 alkaen sovellettavien ohjeiden tarkoituksena on tarjota joukko objektiivisia seikkoja sen määrittämiseksi, onko yhteisö kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa direktiivin 2014/59 32 artiklan 4 kohdan a–c alakohdassa säädettyjen olosuhteiden perusteella. Direktiivin 2014/59 32 artiklan 4 kohdan c alakohdan sanamuoto on sama kuin asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 4 kohdan c alakohdan sanamuoto.

343 Asetuksen N:o 806/2014 5 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto, neuvosto ja komissio pyrkivät kaikin tavoin noudattamaan EPV:n mahdollisesti antamia ohjeita ja suosituksia, jotka liittyvät niille annettujen tehtävien kaltaisiin tehtäviin.

344 EPV:n ohjeiden mukaan laitoksen on katsottava olevan direktiivin 2014/59 32 artiklan 4 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, jos se rikkoo lakisääteisiä maksuvalmiusvaatimuksia, ei kykene maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä tai jos sen voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella katsoa olevan lähitulevaisuudessa kykenemätön suorittamaan niitä.

345 EPV:n ohjeissa mainitaan huomioon otettavista seikoista muun muassa ensinnäkin merkittävät epäsuotuisat tapahtumat, jotka vaikuttavat laitoksen likviditeettitilanteen kehittymiseen ja sen rahoitusprofiilin kestävyyteen sekä siihen, noudattaako laitos asetuksessa N:o 575/2013 säädettyjä maksuvalmiuden vähimmäisvaatimuksia ja kyseisen asetuksen 105 artiklan nojalla asetettuja lisävaatimuksia tai mahdollisia kansallisia maksuvalmiuden vähimmäisvaatimuksia; toiseksi laitoksen nykyisten ja tulevien velvoitteiden merkittävä epäsuotuisa kehitys, jonka arvioinnissa olisi tarvittaessa otettava huomioon odotettavissa olevat ja poikkeukselliset likviditeetin ulosvirtaukset, mukaan luettuina merkit mahdollisista käteisnostoryntäyksistä; kolmanneksi kehitys, joka voi vakavasti vahingoittaa laitoksen mainetta, erityisesti yhden tai useamman luottoluokituslaitoksen tekemät huomattavat luottoluokituksen alentamiset, jos ne johtavat merkittävään pääomien ulosvirtaamiseen tai siihen, että rahoitusta ei voida uusia tai että ulkoiset luokitukset toimivat sopimusperusteisena laukaisevana tapahtumana.

346 EKP:n ja kriisinratkaisuneuvoston EPV:n ohjeiden mukaisesti huomioon ottamat eri tekijät, joita kantajat eivät muutoin kiistä, johtivat siihen johtopäätökseen, että Banco Popular oli asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 4 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa kriisinratkaisumääräyksen hyväksymispäivänä.

347 Kolmanneksi kantajat eivät voi väittää, että se, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio kieltäytyivät antamasta heille oikeutta tutustua asiakirjoihin, joihin ne vetoavat, ei antanut heille mahdollisuutta esittää perusteluja, joiden avulla he voisivat hyödyllisellä tavalla kiistää, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetty edellytys täyttyi.

348 On nimittäin todettava, että viittaus EKP:n arvioon kriisinratkaisumääräyksessä ja erityisesti viittaus asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 4 kohdan c alakohtaan löytyy kanteeseen liitetyn kriisinratkaisumääräyksen versiosta. Lisäksi EKP:n arvioinnin ei-luottamuksellinen versio oli saatavilla EKP:n verkkosivuilla 14.8.2017 eli ennen vastauksen toimittamista.

349 Näin ollen, kuten kriisinratkaisuneuvosto toteaa, arviointien, joiden mukaan Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa likviditeettitilanteensa vuoksi, perustana olleet objektiiviset seikat sisältyivät kriisinratkaisumääräykseen ja EKP:n arvioon, jotka olivat kantajien saatavilla ainakin ennen vastauksen jättämistä.

350 Lisäksi kuten kriisinratkaisuneuvosto väittää ja kuten Banco Santander totesi suullisessa käsittelyssä, yhdellä kantajista oli Banco Popularin hallituksen jäsenenä suora pääsy tietoihin, jotka liittyivät Banco Popularin taloudellisen tilanteen kehittymiseen.

351 Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät ole tehneet ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetty edellytys täyttyi.

352 Kanneperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä.

Toinen osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista

353 Kantajat väittävät, että kriisinratkaisumääräykseen sisältyvät seikat eivät riitä osoittamaan, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetty edellytys täyttyi. Heidän mielestään kriisinratkaisuneuvoston ja komission olisi pitänyt harkita myös muita yksityisen sektorin toimenpiteitä tai vakavaraisuuteen liittyviä toimenpiteitä kuin kriisinratkaisua.

354 Kriisinratkaisumääräyksen 3 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto totesi EKP:n arvion huomioon ottaen, että ei ollut olemassa vaihtoehtoista toimenpidettä, jolla Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa olisi voitu estää kohtuullisessa ajassa, ja että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetty edellytys täyttyi.

355 Kriisinratkaisuneuvosto totesi erityisesti kriisinratkaisumääräyksen 3.2 artiklassa, että ei ollut kohtuullisia mahdollisuuksia siihen, että Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa olisi estetty muilla yksityisen sektorin toimenpiteillä. Tällaisten toimenpiteiden puuttuminen voidaan päätellä muun muassa seuraavista seikoista:

– pankki itse totesi EKP:lle 6.6.2017 lähettämässään kirjeessä, että se oli todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa

– yksityinen myyntimenettely ei ollut johtanut määräajassa myönteiseen tulokseen, joka olisi mahdollistanut pankin velkojen tai muiden vastuiden suorittamisen eräpäivään mennessä

– oli epätodennäköistä, että pankki pystyisi tarvittavassa määräajassa hankkimaan riittävästi lisälikviditeettiä markkinoiden transaktioilla tai keskuspankin operaatioilla tai vararahastoonsa ja elvytyspaketteihinsa sisältyvillä toimenpiteillä

– likviditeettitilanteen nopean heikkenemisen vuoksi hätärahoituksena annettava maksuvalmiusapu ei olisi riittänyt.

356 Kriisinratkaisumääräyksen 3.3 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto katsoi, ettei voitu kohtuudella olettaa, että Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa olisi ollut estettävissä valvontatoimenpiteillä, varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet mukaan luettuina. Kriisinratkaisuneuvosto totesi, että arvioidessaan sitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, EKP oli vahvistanut, että käytettävissä ei

ollut sellaisia valvontatoimia tai varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteitä, joilla pankin likviditeettitilanne olisi voitu välittömästi palauttaa vakaalle tasolle ja joilla pankille olisi voitu antaa riittävästi aikaa toteuttaa yritysjärjestely tai muu ratkaisu. Toimenpiteillä, joita EKP:llä toimivaltaisena viranomaisena on käytettävissään direktiivin 2013/36 104 artiklan, direktiivin 2014/59 27–29 artiklan tai asetuksen N:o 1024/2013 16 artiklan kansallisen täytäntöönpanon nojalla, ei voitu varmistaa, että pankki pystyisi maksamaan velkojaan ja suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä, kun otetaan huomioon likviditeettitilanteen havaitun heikentymisen laajuus ja nopeus.

357 Kriisinratkaisumääräyksen 3.4 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto katsoi, ettei voitu myöskään kohtuudella olettaa, että asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan mukainen pääomainstrumenttien alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien käyttö estäisi kohtuullisessa ajassa sen, että Banco Popular joutuu tilanteeseen, jossa se on kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Kriisinratkaisuneuvosto katsoi erityisesti, että koska Banco Popular oli likviditeettitilanteensa vuoksi kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, pääoman alaskirjaukset ja muuntaminen eivät riittäisi palauttamaan pankin likviditeettitilannetta vakaalle tasolle.

358 Kantajat väittävät kanteessaan, että kriisinratkaisuneuvoston julkaisemassa kriisinratkaisumääräyksen versiossa olevat tiedot, erityisesti 3.1–3.4 artikla, on suurelta osin poistettu tekstistä, eivätkä ne näin ollen riitä osoittamaan, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetty edellytys täyttyy.

359 Tältä osin riittää todeta, että kriisinratkaisuneuvoston verkkosivuillaan 2.2. ja 31.10.2018, eli ennen vastauksen jättämistä, julkaisemissa vähemmän muokatuissa versioissa nämä kohdat oli esitetty kokonaisuudessaan.

360 Vastauksessaan kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvoston ja komission kieltäytyminen antamasta heille oikeutta tutustua asiakirjoihin, joihin ne vetoavat, ei anna heille mahdollisuutta vastata puolustuksessa esitettyihin väitteisiin. Kantajat eivät kuitenkaan täsmennä, mihin väitteisiin he eivät voisi vastata.

361 Kantajat väittävät ensinnäkin, että kriisinratkaisuneuvosto ”päätteli” muiden yksityisen sektorin toimenpiteiden puuttumisen ainoastaan tietyistä tekijöistä, mikä ei riitä täyttämään asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohdan vaatimuksia. Ensimmäinen tekijä on Banco Popularin 6.6.2017 EKP:lle lähettämä kirje, jonka mukaan se katsoi olevansa todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Tähän kirjeeseen ei voida vedota asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetyn edellytyksen tueksi. Toinen tekijä on väite, jonka mukaan yksityistä myyntimenettelyä ei saatettu päätökseen niin ajoissa, että Banco Popular olisi voinut maksaa velkansa ja muut vastuunsa eräpäivään mennessä. Kantajien mukaan se, ettei menettelyä saatettu päätökseen, johtui kuitenkin kriisinratkaisuneuvostosta, sillä sen puheenjohtajan lausunnot lisäsivät Banco Popularin maksuvalmiusongelmia.

362 Mitä tulee edellä 328–329 kohdassa mainittuun 6.6.2017 päivättyyn Banco Popularin kirjeeseen EKP:lle, kantajat toteavat väliintulokirjelmiin antamaansa vastaukseen sisältyvässä kuvauksessaan kyseisen kirjeen sisällöstä, että Banco Popularin hallintoneuvosto oli tullut siihen tulokseen, että pankilla oli vakavia likviditeettiongelmia ja että se oli todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

363 On otettava huomioon, että ilmoittamalla EKP:lle, että Banco Popular oli todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, hallintoneuvosto myönsi väistämättä, ettei tilanteen välttämiseksi ollut enää mitään ratkaisua. Toisin kuin kantajat väittävät, kyseisen kirjeen sisällöllä on näin ollen merkitystä arvioitaessa sitä, täyttyykö asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetty edellytys.

364 Mitä tulee kriisinratkaisumääräyksessä esitettyyn toteamukseen siitä, että yksityinen myyntimenettely ei ollut johtanut määräajassa myönteiseen tulokseen, joka olisi mahdollistanut pankin velkojen maksamisen tai muiden vastuiden suorittamisen eräpäivään mennessä, tämä on myös merkityksellinen tosiseikka, jonka perusteella kriisinratkaisuneuvosto saattoi päätellä, että kyseinen myynti ei ollut asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu yksityisen sektorin toimenpide, jonka avulla olisi voitu estää Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa.

365 Kantajien väitteestä, jonka mukaan yksityinen myynti ei onnistunut kriisinratkaisuneuvoston ja erityisesti sen puheenjohtajan lausuntojen vuoksi, riittää todeta, että se perustuu pelkkään perusteettomaan väitteeseen ja että se on joka tapauksessa tehoton. Asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti kriisinratkaisuneuvoston oli todettava, että vaihtoehtoisia yksityisen sektorin toimenpiteitä kriisinratkaisulle ei ollut, ja se totesi objektiivisesti, että Banco Popularin käynnistämä yksityinen myyntimenettely ei ollut onnistunut. Tältä osin syyt, joiden vuoksi tämä vaihtoehtoinen yksityisen sektorin toimenpide ei ollut mahdollinen, eivät olleet merkityksellisiä.

366 Lisäksi, toisin kuin kantajat väittävät, kriisinratkaisumääräyksen 3.1–3.4 artiklasta ilmenee, että kriisinratkaisuneuvosto ei nojautunut pelkästään näihin kahteen seikkaan päättäessään, ettei ollut mahdollista turvautua mihinkään muuhun yksityisen sektorin toimenpiteeseen. Kriisinratkaisuneuvosto totesi myös, että oli epätodennäköistä, että pankki pystyisi tarvittavassa määräajassa hankkimaan riittävästi lisälikviditeettiä markkinoiden transaktioilla tai keskuspankin operaatioilla tai vararahastoonsa ja elvytyspaketteihinsa sisältyvillä toimenpiteillä, ja että likviditeettitilanteen nopean heikkenemisen vuoksi hätärahoituksena annettava maksuvalmiusapu ei olisi riittänyt.

367 Toiseksi kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto ei ole esittänyt mitään todisteita, jotka tukisivat kriisinratkaisumääräyksessä esitettyä väitettä, jonka mukaan ei voitu kohtuudella olettaa, että Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa olisi ollut estettävissä valvontatoimenpiteillä, varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet mukaan luettuina. Kriisinratkaisuneuvosto ei ottanut huomioon hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun mahdollisuutta, joka olisi antanut riittävästi aikaa yksityisen myyntimenettelyn loppuun saattamiseen tai sen varmistamiseen, ettei muita yksityisen sektorin toimenpiteitä, kuten omaisuuden myyntiä tai pääoman korotusta, toteuteta. Kanteeseen liitetyn asiantuntijalausunnon mukaan Banco Popularilla oli riittävät vakuudet hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun myöntämiseksi, ja kriisinratkaisu olisi voitu välttää.

368 Kantajat väittävät, että Espanjan keskuspankin EKP:lle 5.6.2017 lähettämistä kahdesta kirjeestä käy ilmi, että Banco Popular oli antanut takauksen, joka oikeutti hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun koko hakemusmäärän myöntämisen. Espanjan keskuspankki toteaa, että tämä hätärahoituksena annettava maksuvalmiusapu olisi riittänyt täyttämään Banco Popularin lyhyen aikavälin likviditeettitarpeet. Heidän mukaansa EKP hyväksyi pyydetyn hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun myöntämisen, ja sen määrä olisi mahdollistanut sen, että Banco Popular olisi voinut saattaa päätökseen myyntimenettelynsä tai pääomankorotusohjelmansa.

Kantajat totesivat, että he eivät tiedä, miksi Espanjan keskuspankin ja EKP:n hyväksymää hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua ei myönnetty. He huomauttavat, että vasta sen jälkeen, kun EKP oli todennut Banco Popularin olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, Espanjan keskuspankki peruutti hyväksyntänsä hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun myöntämiselle.

369 On todettava, että EKP huomautti 6.6.2017 arvioinnissaan, joka koski sitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, että vaikka Banco Popular oli edellisten viikkojen aikana kehittänyt erilaisia likviditeettiä lisääviä lisätoimenpiteitä ja aloittanut niiden toteuttamisen, toteutuneet ja edelleen odotettavissa olevat tulovirrat eivät riittäneet korjaamaan Banco Popularin likviditeettitilanteen heikkenemistä arviointipäivänä. EKP totesi, että vaikka olisi turvauduttu hätärahoituksena annettavaan maksuvalmiusapuun, jota EKP:n neuvosto ei ollut vastustanut 5.6.2017, kyseisen ajankohdan maksuvalmiustilanne ei olisi riittänyt takaamaan Banco Popularin kykyä vastata veloistaan 7.6.2017 mennessä.

370 Kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 26 perustelukappaleen c kohdassa kriisinratkaisuneuvosto totesi, että Banco Popularille oli 5.6.2017 annettu ensimmäinen erä hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua, koska EKP ei ollut vastustanut sitä, mutta Espanjan keskuspankki ei ollut kyennyt nostamaan kyseisen avun määrää.

371 Tältä osin on huomattava, että Espanjan keskuspankki pyysi 5.6.2017 päivätyssä kirjeessä EKP:ltä suostumusta myöntää Banco Popularille hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua Banco Popularin vakavan likviditeettikriisin ratkaisemiseksi. Samana päivänä Espanjan keskuspankki lähetti kuitenkin EKP:lle uuden kirjeen, jossa se pyysi Banco Popularille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun määrän nostamista, koska Banco Popular oli ilmoittanut Espanjan keskuspankille erittäin suurista kassavirtaliikkeistä. Nämä kaksi samana päivänä EKP:lle lähetettyä kirjettä osoittavat, miten nopeasti Banco Popularin likviditeettitilanne oli heikentynyt.

372 Kriisinratkaisumääräyksen 3.2 artiklan d kohdassa kriisinratkaisuneuvosto totesi, että Banco Popularin likviditeettitilanteen nopean heikkenemisen vuoksi hätärahoituksena annettava maksuvalmiusapu ei olisi riittänyt.

373 On huomattava, että tätä hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun ensimmäistä erää seuraavana päivänä eli 6.6.2017 EKP ja Banco Popularin hallintoneuvosto päättelivät käteisnostojen laajuuden ja nopeuden perusteella, ettei pankki pystyisi enää maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään 7.6. mennessä. Koska Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa oli jo todettu, hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun määrän nostamista ei voitu enää harkita.

374 Lisäksi on muistettava, että kriisinratkaisuneuvoston tehtävänä ei myöskään ole tarjota hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua, vaan kyseinen apu on kansallisten keskuspankkien vastuulla.

375 Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto saattoi vain todeta kriisinratkaisumääräyksessä ensinnäkin, että arvioidessaan sitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, EKP oli katsonut, että sen hyväksymä hätärahoituksena annettava maksuvalmiusapu ei olisi ratkaissut Banco Popularin maksuvalmiuskriisiä, ja toiseksi, että Espanjan keskuspankki ei ollut nostanut Banco Popularille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun määrää.

376 Kriisinratkaisuneuvosto ei siis voinut ottaa huomioon ratkaisua, joka ei kuulunut sen toimivaltaan ja joka ei ollut enää mahdollinen sen jälkeen, kun EKP ja Banco Popular itse olivat katsoneet, että pankki oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

377 Siitä ilmenee, etteivät kantajat voi moittia kriisinratkaisuneuvostoa siitä, ettei se ollut ottanut huomioon hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun mahdollisuutta, joka olisi antanut riittävästi aikaa yksityisen sektorin toimenpiteen toteuttamiseen, yksityisen myyntimenettelyn loppuun saattamiseen tai sen varmistamiseen, ettei muita yksityisen sektorin toimenpiteitä toteuteta.

378 Mitä tulee kantajien väitteeseen, jonka mukaan he eivät tienneet, miksi Espanjan keskuspankki ei ollut nostanut hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun määrää, riittää, että huomautetaan, että kyseinen väite on tehoton. Koska kriisinratkaisuneuvosto saattoi ottaa huomioon ainoastaan sen, että Espanjan keskuspankki kieltäytyi nostamasta Banco Popularille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun määrää, kieltäytymisen syyt eivät ole merkityksellisiä riidanalaisten päätösten laillisuuden arvioinnin kannalta.

379 Tästä seuraa, että kanteeseen liitetty 3.8.2017 päivätty asiantuntijalausunto, joka sisältää analyysin kriisinratkaisumääräyksestä, on myös merkityksetön, koska siinä todetaan kantajien mukaan, että Banco Popularilla oli riittävät vakuudet, jotta se voisi saada hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua.

380 Näin ollen, toisin kuin kantajat väittävät, hätärahoituksena annettava maksuvalmiusapu ei ollut vaihtoehtoinen toimenpide kriisinratkaisulle.

381 Kolmanneksi kantajat väittävät, että oli olemassa yksityisen sektorin toimenpiteitä, joilla Banco Popularin likviditeettiongelmat voitaisiin ratkaista ja jotka voitaisiin toteuttaa kohtuullisessa ajassa. He luettelivat useita toimenpiteitä ja totesivat, että ne olisi voitu toteuttaa, jos Espanjan keskuspankki olisi saanut myöntää koko haetun määrän hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua.

382 Kuten Banco Santander huomauttaa, nämä ratkaisut perustuvat virheelliseen oletukseen siitä, että Banco Popularille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun määrää olisi voitu nostaa 6.6.2017.

383 Siltä osin kuin on todettu, että kriisinratkaisuneuvosto saattoi kriisinratkaisumääräyksessä ottaa huomioon ainoastaan sen, että Espanjan keskuspankki ei ollut kyennyt nostamaan Banco Popularille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun määrää, kantajat eivät ole osoittaneet niiden yksityisen sektorin toimenpiteiden, joihin he vetoavat, toteutettavuutta.

384 Joka tapauksessa kantajat eivät ole osoittaneet, että ratkaisut, joihin he vetoavat, voitaisiin toteuttaa riittävän lyhyessä ajassa, jotta Banco Popular voisi ratkaista likviditeettiongelmansa ja jotta sen ei todettaisi 6.6.2017 olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

385 Kantajat väittävät ensinnäkin, että Banco Popularin osakkeenomistajat hyväksyivät 10.4.2017 pidetyssä vuosikokouksessa sen, että hallintoneuvosto valtuutetaan hyväksymään pääoman korotus, joka on 50 prosenttia pankin osakepääomasta. He vetoavat myös kanteeseen liitettyihin asiakirjoihin ja erityisesti kahden heistä, Del Valle Ruizin ja Ruiz Sacristánin, lausumiin, joiden mukaan tärkeät asianomaiset osapuolet olivat valmiita sijoittamaan huomattavia määriä pääomaa

auttaakseen Banco Popularia selviytymään lyhytaikaisista likviditeettiongelmistaan. Tämä pääoman korotus olisi palauttanut luottamuksen pankkiin ja antanut lisäaikaa yksityisen myyntiprosessin toteuttamiseen.

386 He toteavat myös, että Deutsche Bank oli toukokuussa 2017 arvioinut, että Banco Popular tarvitsi 4 miljardin euron pääoman korotuksen ja että Del Valle Ruiz ja muut sijoittajat olivat valmiita osallistumaan tähän määrään 50 prosentin osuudella, että Barclays Bank oli 3.6.2017 ehdottanut Banco Popularille, että se osallistuisi kyseiseen pääoman korotukseen, ja että Deutsche Bank oli 5.6.2017 ilmoittanut Banco Popularille olevansa kiinnostunut osallistumaan kyseiseen pääoman korotukseen 2 miljardilla eurolla. Lisäksi Pacific Investment Management Company LLC(PIMCO) sitoutui toukokuun 2017 lopussa tiettävästi tarjoamaan enintään 300 miljoonaa euroa pääoman korotuksen yhteydessä.

387 Riittää, kun todetaan, että hakemukseen liitettyjen Del Valle Ruizin ja Ruiz Sacristánin lausuntojen osalta on selvää, että Banco Popularin osakkeenomistajien suunnitelma pääoman korottamisesta oli kriisinratkaisuajankohtana vasta valmisteluvaiheessa. Kantajat viittaavat kanteessaan esimerkiksi otteeseen Del Valle Ruizin lausunnosta, jossa hän toteaa, että hän ja eräs toinen sijoittaja keskustelivat 2.6.2017 tapaamisen järjestämisestä investointipankin kanssa neuvotellakseen parhaasta tavasta organisoida pääoman korotus, ja että tämä kokous oli suunniteltu pidettäväksi 5.6.2017.

388 Barclays Bankin ja Deutsche Bankin kirjeisiin ei sisälly näiden pankkien sitovaa sitoumusta korottaa Banco Popularin pääomaa, vaan ne kuvastavat pelkkiä keskusteluja mahdollisesta tulevasta pääoman korotuksesta. Näistä kirjeistä käy ilmi, että niiden lähettämisajankohtana Banco Popularin pääoman korotusta koskeva suunnitelma oli vielä hyvin alkuvaiheessa.

389 Näin ollen Barclays Bank viittaa Banco Popularille 3.6.2017 lähettämässään kirjeessä, jonka ote on vastauksen liitteenä, ainoastaan hiljattain käytyihin keskusteluihin pääoman korotuksesta, jonka tarkoituksena olisi, että Banco Popularin lisärahoitustarve tulee katetuksi ja että se saavuttaa huomattavasti korkeamman pääomatason, jotta se voi saada helpotusta kohtaamiinsa haasteisiin, jotka liittyvät sen toimintaan kiinteistömarkkinoilla ja muihin järjestämättömiin omaisuuseriin. Yhtäältä kirjeen otteessa ei siis viitata siihen, että Barclays Bank olisi halukas osallistumaan pääoman korotukseen, ja toisaalta Barclays Bank ei mainitse Banco Popularin maksuvalmiuskriisiä eikä ehdota ratkaisua sen korjaamiseksi.

390 Kantajat pyysivät unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 7.10.2019 saapuneella kirjeellä työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan mukaisesti saada esittää uutena näyttönä kyseisen kirjeen täydellisen version.

391 Työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan mukaan varsinaiset asianosaiset voivat poikkeuksellisesti esittää todisteita tai pyytää saada esittää näyttöä ennen asian käsittelyn suullisen vaiheen päättämistä, jos niiden esittämiseen vasta silloin on pätevä syy.

392 Kantajat perustelevat 7.10.2019 päivätyssä kirjeessään tämän asiakirjan myöhäistä esittämistä sillä, että se on julkaistu tiedotusvälineissä ja että se on nyt julkinen, mutta että se ei ollut vielä julkinen sinä päivänä, jona kantajat jättivät väliintulokirjelmiin liittyvät huomautuksensa 30.9.2019.

393 On kuitenkin huomattava, että kantajat eivät ole täsmentäneet, milloin kyseinen asiakirja väitetysti julkaistiin tiedotusvälineissä. Tältä osin kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti tätä uutta todistusaineistoa koskevissa huomautuksissaan, että kyseisen kirjeen muokkaamaton versio julkaistiin Diario16-sivustolla 9.4.2019.

394 Tästä seuraa, että – toisin kuin kantajat väittävät – Barclays Bankin kirjeen muokkaamaton versio oli julkinen ennen kuin kantajat esittivät väliintulokirjelmiin liittyvät huomautuksensa. Tästä seuraa, että kantajat eivät ole perustelleet tämän asiakirjan esittämistä myöhässä ja että se on hylättävä tutkimatta sen todistusarvoa.

395 Joka tapauksessa on todettava, että tämän kirjeen sisältö ei tue kantajien väitettä, jonka mukaan pääoman korottaminen oli toteuttamiskelpoinen vaihtoehto, eikä se osoita, että Barclays Bank aikoi osallistua Banco Popularin tulevaan pääoman korotukseen. Kyseisessä kirjeessä Barclays Bank vahvisti uudelleen tukensa Banco Popularille ja ilmoitti voivansa auttaa sitä tässä tärkeässä liiketoimessa. Barclays Bank on ilmaissut olevansa yleisenä koordinaattorina tai bookrunnerina kiinnostunut merkitsemään 50 prosenttia transaktiosta markkinaehdoin. Lisäksi se esitti oikeudellisia varauksia, jotka vahvistettiin saatesähköpostissa ja joissa todettiin, että ”kaikki tällaiseen merkintään liittyvät sitoumukset tai tarjoukset johtavat erilliseen sopimukseen tai erillisiin sopimuksiin Banco Popularin ja [sen] välillä edellyttäen, että markkinaolosuhteet ovat tyydyttävät, että ennakkotarkastuksesta on saatu hyviä tuloksia, että osapuolet ovat sopineet ehdoista ja hinnoista kyseisenä ajankohtana – – ja että kaikki vaaditut sisäiset hyväksynnät on saatu”. Lopuksi Barclays Bank korosti, ettei sen kirje ollut tarjous sitoutua takaamaan toimenpiteen onnistumista, eikä se sitoutuisi millään tavalla rahoitukseen eikä sen tarkoituksena ollut luoda oikeudellista suhdetta sen ja Banco Popularin välille.

396 Deutsche Bank mainitsee vastauksen liitteenä olevassa 5.6.2017 päivätyssä kirjeessään Banco Popularille ainoastaan kiinnostuksensa varmistaa 50 prosenttia mahdollisesta 4 miljardin euron pääomankorotuksesta. Kirjeessä todetaan vain, että ”on tietysti olemassa tiettyjä ehtoja, mutta kirje perustuu siihen, että uskomme, että olosuhteissa, joiden uskomme realistisesti täyttyvän, pankin vakauttaminen korottamalla [pääomaa] on mahdollista”. Näin ollen kirjeen ei voida tulkita sisältävän Deutsche Bankin sitovaa sitoumusta eikä koskevan ratkaisua Banco Popularin maksuvalmiuskriisiin.

397 Mitä tulee kantajien väitteeseen, joka koskee PIMCO:n osallistumista pääoman korotukseen, kantajat vetoavat lainaukseen El Mundon 11.12.2017 julkaistusta artikkelista. Riittää, kun komission tavoin todetaan, että kyseisessä artikkelissa todetaan myös, että PIMCO ei ole vahvistanut toimintaansa Banco Popularin suhteen.

398 Toiseksi kantajat väittävät, että Banco Popular olisi myös valmis myymään muita kuin strategisia omaisuuseriä.

399 Riittää, kun todetaan, että tämä yksinkertainen kanteessa esitetty väite ei saa tukea mistään todisteista, koska vastaukseen liitetyt asiakirjat, joihin kantajat viittaavat, eivät koske suunnitelmia omaisuuden myymisestä. Joka tapauksessa, kuten kantajat toteavat, nämä olivat pelkkiä suunnitelmia. Kantajat eivät näin ollen osoittaneet, että nämä omaisuuserien myynnit, jotka olivat vasta valmisteluvaiheessa, olisi voitu saattaa päätökseen aikaisemmin kuin useiden viikkojen päästä ja että ne olisi voitu toteuttaa riittävän ajoissa, jotta Banco Popular olisi voinut löytää riittävästi likviditeettiä täyttääkseen sitoumuksensa 7.6.2017.

400 Kolmanneksi kantajat väittävät yhtäältä, että BBVA halusi tehdä tarjouksen Banco Popularin ostamisesta, mutta että kriisinratkaisuneuvosto ja FROB eivät väitetysti antaneet sille riittävästi aikaa tehdä kilpailukykyistä tarjousta ja että riidanalaiset päätökset estivät kilpailukykyisen myynnin.

401 Tämä väite ei ole relevantti, koska kantajien mainitsema Banco Popularin myyntimenettely ei koske vaihtoehtoa kriisinratkaisulle, vaan FROB:n kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä järjestämää myyntimenettelyä.

402 Toiseksi kantajat väittävät, että jos koko haettu määrä hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua olisi myönnetty, Banco Popularin ostamisesta olisi tehty parempi tarjous, ja että Banco Santander oli valmis maksamaan 200 miljoonaa euroa, mutta peruutti tarjouksensa, kun sai tietää olevansa ainoa tarjoaja.

403 Riittää, kun huomautetaan, että tämä väite perustuu virheelliseen oletukseen siitä, että Banco Popularille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun määrää olisi nostettu. Lisäksi väite, jonka mukaan Banco Santander oli valmis tekemään korkeamman tarjouksen ja että sille ilmoitettiin ennen FROB:n järjestämän myyntimenettelyn päättymistä, että se oli ainoa tarjoaja, on perusteeton.

404 Edellä esitetystä seuraa, että kantajat eivät ole osoittaneet, että vaihtoehtoiset toimenpiteet, joihin he vetoavat, olisi voitu toteuttaa nopeasti ja että ne olisivat voineet mahdollistaa Banco Popularin likviditeettitilanteen korjaamisen riittävän lyhyessä ajassa, ja että he eivät näin ollen ole osoittaneet, että kriisinratkaisuneuvosto olisi tehnyt ilmeisen arviointivirheen katsoessaan, että ei ollut olemassa vaihtoehtoisia toimenpiteitä, joilla Banco Popularin kykenemättömyys tai todennäköinen kykenemättömyys jatkaa toimintaansa 6.6.2017 olisi ollut estettävissä.

405 Kantajat eivät myöskään voi moittia kriisinratkaisuneuvostoa siitä, että se ei ole ottanut huomioon toimenpiteitä, joihin he ovat vedonneet. Kuten komissio ja kriisinratkaisuneuvosto toteavat, kriisinratkaisuneuvosto saattoi perustellusti rajoittaa arviointinsa niihin toimenpiteisiin, jotka voitiin tosiasiallisesti toteuttaa asianmukaisissa olosuhteissa ja säädetyssä määräajassa.

406 Näin ollen kriisinratkaisuneuvoston ei tarvinnut ottaa huomioon toimenpiteitä, jotka eivät ratkaisseet kiireellistä ongelmaa, joka liittyi Banco Popularin maksuvalmiustilanteen nopeaan heikkenemiseen, joka oli syynä pankin kykenemättömyyteen tai todennäköiseen kykenemättömyyteen jatkaa toimintaansa.

407 Edellä esitetystä seuraa, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät tehneet ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetty edellytys täyttyi.

408 Näin ollen toinen osa ja siten myös viides kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

Kuudes kanneperuste, joka perustuu asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan 1 kohdan rikkomiseen

409 Kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio rikkoivat asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan 1 kohtaa, kun ne katsoivat, että kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien käyttöä koskevat edellytykset täyttyivät. Kantajat viittaavat viidennessä kanneperusteessa esittämiinsä väitteisiin.

410 Riittää, kun todetaan komission, kriisinratkaisuneuvoston ja Espanjan kuningaskunnan tavoin, että tässä kanneperusteessa kantajat ainoastaan viittaavat viidennessä kanneperusteessa esittämiinsä väitteisiin eivätkä esitä mitään uutta väitettä, jolla nimenomaisesti pyrittäisiin toteamaan asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan 1 kohdan rikkominen.

411 Näin ollen, koska viides kanneperuste on hylätty, myös kuudes kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

Kymmenes kanneperuste, joka koskee perusoikeuskirjan 41 ja 47 artiklan rikkomista

412 Kantajat väittävät, että riidanalaisilla päätöksillä loukataan ensinnäkin oikeutta tulla kuulluksi ja toiseksi oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan, jotka on vahvistettu perusoikeuskirjan 41 ja 47 artiklassa.

Ensimmäisen väite, joka koskee oikeutta tulla kuulluksi

413 Kantajat väittävät, että riidanalaisia päätöksiä ei ole annettu heille tiedoksi eikä heille ole annettu tilaisuutta tulla kuulluksi ennen niiden tekemistä. Riidanalaisilla päätöksillä heiltä on riistetty omistusoikeus, ja heillä oli mahdollisuus esittää huomautuksia valvontatoimien tai yksityisen sektorin toimenpiteiden olemassaolosta vaihtoehtona kriisinratkaisulle. He lisäävät, että jos heillä olisi ollut mahdollisuus esittää huomautuksia menettelyn aikana, kriisinratkaisuneuvosto ja komissio olisivat todennäköisesti olleet eri mieltä kriisinratkaisun edellytysten täyttymisestä ja Banco Popularin arvostuksesta.

414 Ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisen osan analyysin perusteella voidaan alustavasti todeta, että se, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa ei säädetä kriisinratkaisutoimen kohteena olevan yksikön osakkeenomistajien kuulemisesta, merkitsee toisaalta kuulemisoikeuden rajoittamista, joka on perusteltavissa yleisen edun mukaisella tavoitteella, nimittäin asetuksen N:o 806/2014 14 artiklassa tarkoitetun rahoitusmarkkinoiden vakauden varmistamisen tavoitteella, jota tukee myös yhteisön kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistamisen tavoite sekä tarve tehdä päätös nopeasti, kun kriisinratkaisun edellytykset ovat täyttyneet, ja toiseksi se, että päätös on perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaisesti sopusoinnussa suhteellisuusperiaatteen kanssa.

415 Edellä 121–122 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä kuitenkin seuraa, että oikeutta tulla kuulluksi on sovellettava kaikissa menettelyissä, jotka voivat johtaa tietylle henkilölle vastaiseen päätökseen, silloinkin, kun sovellettavassa säännöstössä ei säädetä nimenomaisesti tällaisesta muodollisuudesta.

416 Ensinnäkin on muistettava, että kriisinratkaisuneuvoston asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädetyn menettelyn päätteeksi hyväksymä kriisinratkaisumääräys koskee Banco Popularin kriisinratkaisua. Kriisinratkaisumääräyksen ainoana kohteena on FROB, ja Banco Popularia on pidettävä henkilönä, jonka osalta yksittäinen toimi on toteutettu ja jonka osalta oikeus tulla kuulluksi taataan perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a alakohdassa.

417 Näin ollen on otettava huomioon, että kantajat eivät Banco Popularin osakkeenomistajina tai joukkovelkakirjojen haltijoina ole kriisinratkaisumääräyksen, joka ei ole heitä vastaan tehty yksittäinen päätös, eivätkä kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä koskevan päätöksen 2017/1246 adressaatteja.

418 On kuitenkin huomattava, että asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan 1 kohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto voi käyttää valtuuksia alaskirjata tai muuntaa Banco Popularin pääomainstrumentteja kyseisen asetuksen 18 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

419 Näin ollen menettely, jota kriisinratkaisuneuvosto on noudattanut hyväksyessään kriisinratkaisumääräyksen, voi johtaa sellaisen toimenpiteen hyväksymiseen, joka saattaa vaikuttaa haitallisesti kantajien etuihin Banco Popularin osakkeenomistajina tai sen pääomainstrumenttien haltijoina, vaikka se ei olisikaan kantajia vastaan aloitettu yksittäinen menettely.

420 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössä, johon viitataan edellä 121 kohdassa, on kuitenkin tulkittu oikeutta tulla kuulluksi laajasti siten, että se taataan jokaiselle henkilölle sellaisen menettelyn aikana, joka saattaa vaikuttaa hänen intresseihinsä epäedullisesti.

421 On kuitenkin muistutettava, että edellä 131 kohdassa mainitun perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan ja edellä 132 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan siinä tapauksessa, että kantajat voisivat vedota perusoikeuskirjassa vahvistettuun oikeuteen tulla kuulluksi Banco Popularin kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä, tälle oikeudelle voidaan asettaa rajoituksia. Erityisesti se, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät kuulleet kantajia heidän ominaisuudessaan Banco Popularin osakkeenomistajina tai sen pääomainstrumenttien haltijoina kriisinratkaisumenettelyn yhteydessä, oli perusteltavissa.

422 Tässä tapauksessa kriisinratkaisuneuvosto totesi kriisinratkaisumääräyksen 4.2 artiklassa, että Banco Popularin kriisinratkaisu oli välttämätön ja oikeasuhteinen asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen kahden tavoitteen saavuttamiseksi eli rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien kielteisten vaikutusten välttämiseksi ja Banco Popularin kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistamiseksi.

423 Tältä osin kriisinratkaisuneuvosto selitti kriisinratkaisumääräyksen 4.4.2 artiklassa, että se oli eri tekijöiden perusteella tullut siihen tulokseen, että Banco Popularin tilanteeseen liittyi kasvava riski Espanjan rahoitusvakauteen kohdistuville huomattaville haitallisille vaikutuksille. Näihin tekijöihin kuuluvat ensinnäkin Banco Popularin koko ja se merkitys, joka sillä on Espanjan kuudenneksi suurimman pankkikonsernin emoyhtiönä, jonka kokonaisvarat ovat 147 miljardia euroa ja jonka Espanjan keskuspankki nimesi vuonna 2017 systeemisesti merkittäväksi laitokseksi. Kriisinratkaisuneuvosto totesi erityisesti, että Banco Popular oli yksi Espanjan tärkeimmistä markkinatoimijoista, jolla oli merkittävä markkinaosuus pienten ja keskisuurten yritysten (pk-yritykset) segmentillä, ja että sillä oli suhteellisen suuri markkinaosuus talletuksista (lähes 6 %) ja suuri määrä vähittäisasiakkaita (n. 1,4 miljoonaa) eri puolilla Espanjaa. Toiseksi kriisinratkaisuneuvosto otti huomioon Banco Popularin liiketoiminnan luonteen, joka perustui kaupalliseen pankkitoimintaan ja keskittyi pääasiassa rahoituksen, säästöjen hallinnoinnin ja palvelujen tarjoamiseen yksityishenkilöille, perheille ja yrityksille (pk-yritykset mukaan lukien). Kriisinratkaisuneuvoston mukaan Banco Popularin liiketoimintamallin samankaltaisuus muiden espanjalaisten liikepankkien liiketoimintamallin kanssa saattoi vaikuttaa epäsuorasti myös näihin pankkeihin, joiden voidaan katsoa joutuvan kohtaamaan samat vaikeudet.

424 Kriisinratkaisumääräyksen 4 artiklan 4 kohdassa kriisinratkaisuneuvosto yksilöi Banco Popularin kolme delegoidun asetuksen 2016/778 6 artiklassa tarkoitettua kriittistä toimintoa, jotka ovat talletusten kerääminen kotitalouksilta ja yrityksiltä, luotonanto pk-yrityksille ja käteismaksupalvelut.

425 On huomattava, että viidennessä kanneperusteessa kantajat väittävät, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a ja b alakohtaa on rikottu, mutta eivät ole kiistäneet sitä, että kriisinratkaisumääräys oli kyseisen asetuksen 18 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla yleisen edun kannalta välttämätön.

426 Asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 5 kohdan mukaan kriisinratkaisutoimea on pidettävä yleisen edun mukaisena, jos se on tarpeen yhden tai useamman sellaisen 14 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi, jota ei voitaisi saavuttaa samassa laajuudessa tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukaisella yhteisön likvidaatiolla, ja jos kriisinratkaisutoimi on oikeassa suhteessa kyseisiin tavoitteisiin.

427 Kantajat eivät näin ollen kiistä sitä, että kriisinratkaisumääräys oli välttämätön ja oikeasuhteinen, jotta voitaisiin välttää Banco Popularin toimintakyvyttömyydestä unionin rahoitusvakaudelle aiheutuvat merkittävät haitalliset vaikutukset ja varmistaa Banco Popularin kriittisten toimintojen jatkuvuus.

428 Banco Popularin kriisinratkaisumenettelyllä pyrittiin näin ollen rahoitusmarkkinoiden vakauden takaamista koskevaan tavoitteeseen, mikä on ensimmäisessä kanneperusteessa esitetyn ensimmäisen väitteen yhteydessä tehdyn analyysin mukaan yleisen edun mukainen tavoite, jolla voidaan perustella kantajien kuulluksi tulemista koskevan oikeuden rajoittamista perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan nojalla.

429 Lisäksi ensimmäisen kanneperusteen analyysistä seuraa, että jos yhteisö täyttää kriisinratkaisutoimen toteuttamisen edellytykset, asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädetään, että päätös on tehtävä hyvin lyhyessä ajassa.

430 Näin ollen tässä tapauksessa kriisinratkaisumääräys oli hyväksyttävä mahdollisimman pian sen jälkeen, kun EKP totesi, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, ja kun kriisinratkaisuneuvosto katsoi, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädetyt edellytykset täyttyivät.

431 Nopeaa päätöksentekoa perusteltiin tarpeella varmistaa Banco Popularin kriittisten toimintojen jatkuvuus ja välttää Banco Popularin tilanteen merkittävät kielteiset vaikutukset rahoitusmarkkinoihin, erityisesti estämällä leviämisriskit. Tässä tapauksessa Banco Popularin toimintakyvyttömyys ilmeni arkipäivänä, joten menettely oli saatettava päätökseen ja päätös oli tehtävä ennen markkinoiden avautumista 7.6.2017 aamulla.

432 Kuten julkisasiamies Campos Sánchez-Bordona totesi ratkaisuehdotuksensa ABLV Bank ym. v. EKP (C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:16) 80 kohdassa, nopeus, jolla kyseisten unionin toimielinten ja laitosten on tehtävä päätöksensä, on tarpeen, jottei pankin kriisinratkaisu vaikuttaisi kielteisesti rahoitusmarkkinoihin, ja nopean päätöksenteon varmistamiseksi päätöksen on tosiasiallisesti oltava valmisteltuna jo ennen menettelyn aloittamista, jotta voidaan hyödyntää aika, jonka arvopaperimarkkinat ovat suljettuina.

433 Näin ollen kantajat eivät voi vain väittää, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät ole perustelleet sitä kiirettä, jolla ne tekivät riidanalaiset päätökset.

434 Lisäksi on muistutettava, että kantajien kuuleminen ennakolta ja heidän tiedottamisensa lähestyvästä kriisinratkaisutoimesta olisi aiheuttanut riskin siitä, että he olisivat markkinakäyttäytymisellään pahentaneet Banco Popularin taloudellista tilannetta. Tällainen kuuleminen olisi siten voinut haitata suunnitellun kriisinratkaisutoimen tehokkuutta.

435 Näin ollen on katsottava, että kantajien kuuleminen ennen kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä tai ennen päätöksen 2017/1246 hyväksymistä olisi hidastanut menettelyä merkittävästi ja näin ollen vaarantanut sekä kriisinratkaisulla tavoiteltujen tavoitteiden saavuttamisen että sen tehokkuuden.

436 Edellä esitetystä seuraa, että se, että kantajia ei kuultu riidanalaisten päätösten tekemiseen johtaneessa menettelyssä, oli perusteltu ja tarpeellinen rajoitus kuulluksi tulemista koskevaan oikeuteen, jotta saavutettaisiin rahoitusvakauden varmistamista koskeva tavoite, ja se oli perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaisesti sopusoinnussa suhteellisuusperiaatteen kanssa.

437 Käsiteltävänä olevassa asiassa viidennen kanneperusteen analyysista käy kuitenkin ilmi, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät ole tehneet ilmeistä arviointivirhettä katsoessaan, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa säädetyt edellytykset täyttyivät, eli että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa ja että oli perusteetonta odottaa, että sen kykenemättömyys jatkaa toimintaansa olisi estettävissä kohtuullisessa ajassa vaihtoehtoisilla yksityisen sektorin toimenpiteillä tai valvontatoimilla. Erityisesti viidennen kanneperusteen toisen osan analyysistä seuraa, että kantajat eivät ole osoittaneet, että olisi ollut vaihtoehtoisia toimenpiteitä, joilla Banco Popularin maksuvalmiusongelmat olisi voitu korjata ja siten estää sen kriisinratkaisu.

438 Näin ollen kantajat eivät voi väittää, että jos heille olisi annettu mahdollisuus esittää huomautuksia valvontatoimien tai yksityisen sektorin toimenpiteiden olemassaolosta menettelyn aikana, kriisinratkaisumääräystä ei olisi hyväksytty.

439 Kantajien väitteestä, jonka mukaan heitä olisi pitänyt kuulla siltä osin kuin riidanalaisilla päätöksillä riistettiin heidän omistusoikeutensa, riittää, että todetaan, että edellä 160–162 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä seuraa, että asianomaisen yhteisön osakkeenomistajien ja velkojien omistusoikeuden rajoittamisella ei voida perustella velvoitetta myöntää heille oikeus tulla kuulluiksi.

440 Edellä esitetyn perusteella ensimmäinen väite on hylättävä.

Toinen väite, joka koskee oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan

441 Kantajat väittävät, että SEUT 263 artiklassa määrätyt kanteen nostamisen määräajat huomioon ottaen heidän olisi pitänyt nostaa kanne ilman, että he olivat saaneet riidanalaisten päätösten perustana olevia todisteita, mikä on vastoin tehokkaan oikeussuojan periaatetta. Vastauksessaan kantajat toteavat, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio kieltäytyvät edelleen antamasta heille oikeutta tutustua asiakirjoihin, joihin ne ovat vedonneet riidanalaisissa päätöksissä ja vastineissaan, mikä estää heitä käyttämästä oikeussuojakeinojaan asianmukaisesti ja unionin yleistä tuomioistuinta harjoittamasta valvontaansa.

442 On muistettava, että perusoikeuskirjan 47 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään tehokkaan oikeussuojan periaatteesta, että jokaisella, jonka unionin oikeudessa taattuja oikeuksia ja vapauksia on loukattu, on oltava kyseisessä artiklassa määrättyjen edellytysten mukaisesti

käytettävissään tehokkaat oikeussuojakeinot tuomioistuimessa. Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että kyseisessä määräyksessä taatun tuomioistuinvalvonnan tehokkuuden edellytyksenä on muun muassa, että asianomainen voi puolustaa oikeuksiaan parhain mahdollisin edellytyksin ja päättää kaikista asiaan vaikuttavista seikoista tietoisena, onko asian saattaminen toimivaltaisen tuomioistuimen käsiteltäväksi tarpeellista tiettyä yhteisöä vastaan (ks. tuomio 29.4.2021, Banco de Portugal ym., C-504/19, EU:C:2021:335, 57 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Unionin oikeuden määräysten ja säännösten noudattamisen varmistamiseen tarkoitetun tehokkaan tuomioistuinvalvonnan itse olemassaolo kuuluu erottamattomana osana oikeusvaltioon (ks. tuomio 6.10.2020, Bank Refah Kargaran v. neuvosto, C-134/19 P, EU:C:2020:793, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

443 On syytä korostaa, että perusoikeuskirjan 47 artiklassa taatun tuomioistuinvalvonnan tehokkuus edellyttää, että asianomaisen on voitava saada tieto häntä koskevan päätöksen perusteluista joko suoraan päätöksestä itsestään tai ilmoituksella asianomaisen pyynnöstä, millä ei puututa toimivaltaisen tuomioistuimen oikeuteen vaatia kyseessä olevaa viranomaista ilmoittamaan ne, jotta hän voi puolustaa oikeuksiaan parhain mahdollisin edellytyksin ja päättää kaikista asiaan vaikuttavista seikoista tietoisena, onko asian saattaminen toimivaltaisen tuomioistuimen käsiteltäväksi tarkoituksenmukaista, ja jotta viimeksi mainittu kykenee täysimääräisesti harjoittamaan kyseessä olevaan kansalliseen päätökseen kohdistuvaa laillisuusvalvontaa (ks. tuomio 26.4.2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 24.11.2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 ja C-226/19, EU:C:2020:951, 43 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 3.2.2021, Ramazani Shadary v. neuvosto, T-122/19, ei julkaistu, EU:T:2021:61, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

444 Tässä tapauksessa on muistettava, että kriisinratkaisumääräyksestä julkaistiin ei-luottamuksellinen versio kriisinratkaisuneuvoston verkkosivustolla 11.7.2017 ja että päätös 2017/1246 julkaistiin Euroopan unionin virallisessa lehdessä 11.7.2017. Koska kantajilla oli ollut mahdollisuus tutustua näihin asiakirjoihin, he pystyivät riitauttamaan ne unionin yleisessä tuomioistuimessa SEUT 263 artiklaan perustuvalla kanteella, mikä osoitti heidän oikeutensa tehokkaaseen oikeussuojaan.

445 Lisäksi on muistettava, että kriisinratkaisuneuvosto julkaisi verkkosivuillaan 2.2. ja 31.10.2018 eli ennen vastauksen toimittamista ensimmäisen arvostuksen ja vähemmän muokatut versiot kriisinratkaisumääräyksestä ja toisesta arvostuksesta. Näiden julkaisujen tarkoituksena oli antaa yleisölle mahdollisuus tutustua näihin asiakirjoihin julkistamalla alun perin luottamuksellisina pidettyjä osia. Kantajilla oli näin ollen mahdollisuus täydentää perustelujaan näiden julkaisujen perusteella saatujen uusien tietojen perusteella.

446 Kantajat väittävät ensinnäkin, että kriisinratkaisuneuvosto ei antanut heille mahdollisuutta tutustua kriisinratkaisumääräyksen ja toisen arvostuksen täydellisiin versioihin.

447 Tältä osin on muistettava, että kantajat eivät ole FROB:lle osoitetun kriisinratkaisumääräyksen adressaatteja. Kantajia on pidettävä kolmansina osapuolina, eikä heillä näin ollen ole oikeutta saada tietoa kriisinratkaisumääräyksestä.

448 Asetuksen N:o 806/2014 29 artiklan 5 kohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto julkaisee omalla virallisella verkkosivustollaan joko jäljennöksen kriisinratkaisumääräyksestä tai ilmoituksen, jossa esitetään tiivistetysti kriisinratkaisutoimen vaikutukset ja erityisesti vähittäisasiakkaisiin kohdistuvat vaikutukset.

449 Käsiteltävänä olevassa tapauksessa kriisinratkaisuneuvosto julkaisi 7.7.2017 verkkosivuillaan asetuksen N:o 806/2014 29 artiklan 5 kohdan mukaisesti kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä koskevan ilmoituksen ja siihen liitetyn asiakirjan, jossa esitettiin tiivistetysti kriisinratkaisutoimen vaikutukset. Kriisinratkaisuneuvosto julkaisi 11.7.2017 myös ei-luottamuksellisen version kriisinratkaisumääräyksestä. Lisäksi kriisinratkaisuneuvosto julkaisi verkkosivuillaan 2.2.2018 ja uudelleen 31.10.2018 vähemmän muokatut, ei-luottamukselliset versiot kriisinratkaisumääräyksestä ja toisesta arvostuksesta.

450 Lisäksi asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Ennen kuin tietoja luovutetaan, kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että ne eivät sisällä luottamuksellisia tietoja, erityisesti arvioimalla vaikutukset, joita luovuttamisella saattaisi olla finanssi-, raha- tai talouspolitiikkaa koskevaan yleiseen etuun, luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden kaupallisiin etuihin, tarkastusten tarkoitukseen, tutkimuksiin ja tilintarkastuksiin. Menettelyyn, jolla tutkitaan tietojen luovuttamisen vaikutukset, on sisällyttävä erityinen arviointi 8 ja 9 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisusuunnitelmien sisällön ja yksityiskohtien sekä 10 artiklan tai 18 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisumääräyksen nojalla tehtyjen arviointien tulosten luovuttamisen vaikutuksista.”

451 Tässä säännöksessä säädetään nimenomaisesti, että kriisinratkaisuneuvosto varmistaa ennen kriisinratkaisumääräyksen julkaisemista tai sen kolmannelle osapuolelle luovuttamista, että se ei sisällä luottamuksellisia tietoja. Tämä velvoite koskee myös toista arvostusta, joka on kriisinratkaisumääräyksen liite ja sen erottamaton osa kyseisen määräyksen 12.2 artiklan mukaisesti.

452 Tältä osin on huomattava, että unionin tuomioistuin on jo todennut, että komission päätös, jossa todetaan, ettei kantelijan ilmoittama toimenpide ole valtiontuki, voi liikesalaisuuden noudattamista koskevan velvollisuuden vuoksi olla riittävästi perusteltu ilman, että siinä esitetään kaikkia niitä lukuja, joihin kyseisen toimielimen päättely perustuu (ks. vastaavasti tuomio 1.7.2008, Chronopost ja La Poste v. UFEX ym., C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, 108–111 kohta). Näin ollen kyseiselle toimielimelle kuuluvan perusteluvelvollisuuden täyttämiseksi riittää, että päätöksen ei-luottamuksellisesta versiosta käy selkeästi ja yksiselitteisesti ilmi kyseisen toimielimen päättely ja sen noudattama menettelytapa siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja unionin yleinen tuomioistuin voi tutkia niiden laillisuuden (ks. vastaavasti tuomio 21.12.2016, Club Hotel Loutraki ym. v. komissio, C-131/15 P, EU:C:2016:989, 55 kohta).

453 Lisäksi Deloitten toisessa arvostuksessa käyttämistä ja kriisinratkaisuneuvoston kriisinratkaisumääräyksessä huomioon ottamista taloudellisista seikoista on todettava, ettei voida kiistää sitä, että niihin liittyy monimutkaisia teknisiä arviointeja. Koska riidanalaisesta päätöksestä ilmeni selvästi kriisinratkaisuneuvoston päättely, jonka perusteella kyseisen päätöksen oikeellisuus oli mahdollista myöhemmin riitauttaa toimivaltaisessa tuomioistuimessa, olisi ylimitoitettua vaatia erityistä perustelua jokaiselle tekniselle valinnalle tai jokaiselle luvulle, johon kyseinen päättely perustuu (ks. analogisesti tuomio 1.7.2008, Chronopost ja La Poste v. UFEX ym., C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, 108 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

454 Ensinnäkin on huomattava, että kantajat eivät kiistä sitä, että kriisinratkaisumääräys ja toinen arvostus sisältävät luottamuksellisia tietoja, joita kriisinratkaisuneuvostolla on velvollisuus suojella. Toisaalta kantajat eivät ole täsmentäneet, missä määrin kriisinratkaisumääräyksen ei-luottamuksellisissa versioissa ja toisessa arvostuksessa peitetyt taloudelliset tiedot olivat välttämättömiä kriisinratkaisumääräyksen ymmärtämiseksi ja jotta he voisivat käyttää oikeuttaan tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin.

455 Näin ollen on katsottava, että kantajat eivät voi vaatia oikeutta saada kriisinratkaisumääräyksen ja toisen arvostuksen täydellisiä versioita.

456 Toiseksi kantajat riitauttavat sen, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät ole toimittaneet asiakirjoja, joihin ne ovat vedonneet riidanalaisia päätöksiä tehdessään, ennen näiden päätösten tekemistä, ja väittävät, että perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan b alakohdassa vahvistettua oikeutta tutustua asiakirja-aineistoon on loukattu.

457 Perusoikeuskirjan 41 artiklan, joka koskee oikeutta hyvään hallintoon, 2 kohdan b alakohdassa määrätään, että tähän oikeuteen sisältyy jokaisen oikeus tutustua häntä koskeviin asiakirjoihin ottaen huomioon oikeutetun luottamuksellisuuden, salassapitovelvollisuuden ja liikesalaisuuden vaatimukset.

458 Oikeudesta tutustua asiakirja-aineistoon säädetään asetuksen N:o 806/2014 90 artiklan 4 kohdassa, jossa todetaan seuraavaa:

> ”Kriisinratkaisuneuvoston päätösten kohteena olevilla henkilöillä on oikeus tutustua kriisinratkaisuneuvoston asiakirja-aineistoon sillä edellytyksellä, että muiden henkilöiden oikeutetut edut otetaan huomioon kyseisten henkilöiden liikesalaisuuksien suojelemisessa. Oikeus tutustua asiakirja-aineistoon ei ulotu luottamuksellisiin tietoihin eikä kriisinratkaisuneuvoston sisäisiin valmisteluasiakirjoihin.”

459 Tältä osin on ensinnäkin huomautettava, että kilpailuasioissa oikeudella tutustua asiakirjoihin on tarkoitus mahdollistaa se, että väitetiedoksiannon saaneet oikeussubjektit saavat tietoonsa komission asiakirjavihkoon sisältyvän selvitysaineiston, jotta ne voivat asianmukaisella tavalla ilmaista tämän selvityksen perusteella näkemyksensä päätelmistä, jotka komissio on tehnyt väitetiedoksiannossaan. Oikeus tutustua asiakirja-aineistoon merkitsee, että komission on annettava asianomaiselle yritykselle mahdollisuus tutkia kaikki tutkinta-aineistoon sisältyvät asiakirjat, joilla saattaa olla merkitystä sen puolustuksen kannalta. Näihin kuuluvat sekä asianomaista vastaan että sen puolesta puhuvat asiakirjat muiden yritysten liikesalaisuuksia, komission sisäisiä asiakirjoja ja muita luottamuksellisia tietoja lukuun ottamatta (ks. tuomio 14.5.2020, NKT Verwaltung ja NKT v. komissio, C-607/18 P, ei julkaistu, EU:C:2020:385, 261 ja 262 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

460 Toiseksi unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan puolustautumisoikeuksien noudattaminen komissiossa menettelyssä, jonka tarkoituksena on sakon määrääminen yritykselle kilpailusääntöjen rikkomisesta, edellyttää sitä, että asianomainen yritys saa ilmaista asianmukaisesti näkemyksensä esiin tuotujen tosiseikkojen ja olosuhteiden paikkansapitävyydestä ja merkityksestä sekä niistä asiakirjoista, joita komissio on käyttänyt rikkomista koskevan väitteensä tukena. Näitä oikeuksia koskevat perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan a ja b alakohta (ks. tuomio 28.11.2019, Brugg Kabel ja Kabelwerke Brugg v. komissio, C-591/18 P, ei julkaistu, EU:C:2019:1026, 26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

461 Kolmanneksi mitä tulee yleisemmin perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdassa vahvistettujen puolustautumisoikeuksien kunnioittamiseen, se sisältää oikeuden tulla kuulluksi ja oikeuden tutustua asiakirjoihin siten, että otetaan huomioon oikeutetun luottamuksellisuuden vaatimukset (ks. tuomio 18.7.2013, komissio ym. v. Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P ja C-595/10 P, EU:C:2013:518, 99 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 2.12.2020, Kalai v. neuvosto, T-178/19, ei julkaistu, EU:T:2020:580, 73 kohta).

462 Neljänneksi on muistutettava, että se, että oikeutta tutustua asiakirja-aineistoon loukataan päätöksen tekemistä edeltävässä menettelyssä, voi lähtökohtaisesti johtaa kyseisen päätöksen kumoamiseen, jos puolustautumisoikeuksia on loukattu (ks. tuomio 25.10.2011, Solvay v. komissio, C-109/10 P, EU:C:2011:686, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 15.7.2015, Akzo Nobel ym. v. komissio, T-47/10, EU:T:2015:506, 349 kohta (ei julkaistu) oikeuskäytäntöviittauksineen).

463 Edellä 459–462 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä seuraa, että sekä perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan b alakohdassa vahvistettu oikeus tutustua asiakirja-aineistoon että erityisesti oikeus tutustua asiakirja-aineistoon kilpailuasioissa koskee henkilöitä tai yrityksiä, joita vastaan on aloitettu menettely tai tehty päätös.

464 Tässä tapauksessa asetuksen N:o 806/2014 90 artiklan 4 kohdasta käy kuitenkin ilmi, että oikeus tutustua asiakirja-aineistoon koskee kriisinratkaisumääräyksen kohteena olevaa yhteisöä eli Banco Popularia eikä sen osakkeenomistajia tai velkojia. Toisaalta ensimmäisen väitteen tarkastelusta ilmenee, että kantajilla ei ollut oikeutta tulla kuulluksi kriisinratkaisumääräyksen hyväksymiseen johtaneessa menettelyssä.

465 Näin ollen kantajat eivät voi vedota oikeuteen tutustua asiakirja-aineistoon.

466 Lisäksi sekä perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan b alakohdassa että asetuksen N:o 806/2014 90 artiklan 4 kohdassa säädetään, että tietyt tiedot voidaan suojata, jos ne ovat luottamuksellisia.

467 Näin ollen kantajat eivät voi väittää, että se, etteivät kriisinratkaisuneuvosto ja komissio toimittaneet kriisinratkaisumääräyksen hyväksymiseen johtaneen hallinnollisen menettelyn aikana asiakirjoja, joihin ne ovat vedonneet, loukkaa perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan b alakohdassa vahvistettua oikeutta tutustua asiakirja-aineistoon.

468 Kolmanneksi kantajat väittävät lähinnä, että he eivät ole voineet käyttää oikeuttaan tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin, koska heillä ei ole ollut oikeutta tutustua asiakirjoihin, joihin kriisinratkaisuneuvosto ja komissio ovat riidanalaisissa päätöksissä vedonneet, näiden päätösten tekemisen jälkeen. He arvostelevat kriisinratkaisuneuvostoa ja komissiota siitä, että ne eivät ole liittäneet näitä asiakirjoja vastineeseensa eivätkä ole selittäneet, miksi nämä asiakirjat olivat luottamuksellisia. He katsovat, että vaikka nämä asiakirjat sisältävät luottamuksellisia tietoja, heidän edustajansa voisivat tutustua niihin tässä menettelyssä.

469 On huomattava, että mikään säännös ei takaa kantajille oikeutta tutustua kriisinratkaisumääräyksen ja toisen arvostuksen täydellisiin versioihin tai muihin asiakirjoihin, joihin kriisinratkaisuneuvosto tukeutui hyväksyessään kriisinratkaisumääräyksen, ja kriisinratkaisuneuvostolla on velvollisuus suojella tiettyjen tietojen luottamuksellisuutta.

470 Kriisinratkaisuneuvostolla ja komissiolla on SEUT 339 artiklan, perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan b alakohdan ja asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 1 ja 3 kohdan nojalla velvollisuus suojella kaikkien yhteisöjen luottamuksellisia tietoja, myös liikesalaisuuksia.

471 Unionin tuomioistuin on lisäksi todennut rahoitusvälineiden markkinoista sekä neuvoston direktiivien 85/611/ETY ja 93/6/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/12/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivin 93/22/ETY kumoamisesta 21.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/39/EY (EUVL 2004, L 145, s. 1) osalta, että

rahoituspalveluyritysten toiminnan valvontajärjestelmän, joka perustuu jäsenvaltiossa suoritettavaan valvontaan ja eri jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten väliseen tietojenvaihtoon, tehokas toiminta edellyttää, että sekä valvonnan kohteena olevat yritykset että toimivaltaiset viranomaiset voivat olla varmoja, että toimitetut luottamukselliset tiedot lähtökohtaisesti pysyvät luottamuksellisina (ks. tuomio 19.6.2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

472 Unionin tuomioistuin katsoi, että tällaisen luottamuksen puuttuminen johtaisi siihen, että valvontaa varten tarvittavien luottamuksellisten tietojen toimiva vaihto vaarantuisi. Direktiivin 2004/39 54 artiklan 1 kohdassa ei siten säädetä ammattisalaisuuksia koskevasta pääsääntöisestä salassapitovelvollisuudesta pelkästään niiden yritysten, joita asia suoraan koskee, vaan myös unionin rahoitusvälinemarkkinoiden normaalin toiminnan suojaamiseksi (ks. tuomio 19.6.2018, Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, 32 ja 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

473 On kuitenkin huomattava, että kriisinratkaisuneuvoston jäsenten salassapitovelvollisuutta koskeva asetuksen N:o 806/2014 88 artiklan 1 kohta sisältää direktiivin 2004/39 54 artiklan 1 kohtaa vastaavan säännöksen.

474 Lisäksi asetuksen N:o 806/2014 34 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että suorittaakseen tämän asetuksen mukaiset tehtävänsä kriisinratkaisuneuvosto voi kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten välityksellä tai suoraan, sen jälkeen kun se on ilmoittanut asiasta niille, ja hyödyntäen täysimääräisesti kaikkea EKP:n tai kansallisten toimivaltaisten viranomaisten käytettävissä olevaa tietoa pyytää erityisesti kriisinratkaisutoimenpiteen kohteena olevia yhteisöjä toimittamaan kaikki tiedot, jotka tarvitaan kriisinratkaisuneuvostolle tällä asetuksella annettujen tehtävien suorittamiseen. Kyseisen artiklan 2 kohdassa täsmennetään, että salassapitovelvollisuutta koskevat vaatimukset eivät vapauta näitä yhteisöjä tietojen toimittamista koskevasta velvollisuudesta. Asetuksen N:o 806/2014 34 artiklan 4 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvoston on voitava saada, myös jatkuvasti, kaikki sen tämän asetuksen mukaisia tehtäviään hoitaessaan tarvitsemat tiedot, etenkin pääomaan, maksuvalmiuteen, varoihin ja velkoihin liittyvät tiedot, jotka koskevat sen kriisinratkaisuvaltuuksien piiriin kuuluvia laitoksia.

475 Asiakirjat, joihin kriisinratkaisuneuvosto perusti kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisen, erityisesti asiakirjat, jotka koskevat Banco Popularin likviditeettitilannetta, sen hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua koskevaa pyyntöä ja EKP:n arviota Banco Popularin kykenemättömyydestä tai todennäköisestä kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa, sisältävät luottamuksellisia tietoja, erityisesti liikesalaisuuksia, joita kriisinratkaisuneuvostolla on velvollisuus suojella.

476 Tästä seuraa, että kantajilla ei ollut oikeutta tutustua kaikkiin asiakirjoihin, joihin kriisinratkaisuneuvosto ja komissio vetosivat tehdessään riidanalaisia päätöksiä, koska nämä asiakirjat saattavat sisältää luottamuksellisia tietoja, mitä kantajat eivät kiistä. Kantajat eivät näin ollen voi vedota siihen, että näihin asiakirjoihin tutustumisen epääminen loukkaa heidän tehokasta oikeussuojaansa.

477 Lisäksi kantajat viittaavat niiden asiakirjojen osalta, jotka heidän mukaansa ovat riidanalaisten päätösten ja vastineen perustana, kannekirjelmän liitteenä eri asiakirjoihin tutustumista koskeviin pyyntöihin, jotka he ovat lähettäneet komissiolle, kriisinratkaisuneuvostolle ja EKP:lle erityisesti Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1049/2001

(EYVL 2001, L 145, s. 43) nojalla. Vastauksessaan he viittaavat siihen, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio ovat kieltäytyneet antamasta heille oikeutta tutustua asiakirjoihin, joita he ovat pyytäneet näiden menettelyjen aikana.

478 Riittää, kun todetaan, että näihin tutustumispyyntöihin annetuista vastauksista on nostettu erillinen kanne unionin yleisessä tuomioistuimessa.

479 Kantajat viittaavat myös työjärjestyksen 88 artiklaan perustuvaan prosessinjohtotoimia koskevaan vaatimukseensa, joka on jätetty unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 9.10.2018 ja jossa kantajat vaativat, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio velvoitetaan esittämään joukko asiakirjoja, joista on luettelo vaatimuksen liitteenä.

480 Unionin yleisellä tuomioistuimella on tältä osin oikeus työjärjestyksen 91 artiklan b alakohdan ja 92 artiklan 3 kohdan nojalla pyytää prosessinjohtotoimena tai asian selvittämistoimena kriisinratkaisuneuvostoa esittämään kaikki asiakirjat, joita se pitää asian ratkaisemisen kannalta merkityksellisinä. Saman työjärjestyksen 103 artiklan 1 kohdan mukaisesti unionin yleinen tuomioistuin voi kuitenkin katsoa, että tietyt näihin asiakirjoihin sisältyvät tiedot ovat luottamuksellisia, ja näin ollen päättää, että niitä ei toimiteta muille asianosaisille, esimerkiksi kantajille.

481 Tästä seuraa, että unionin yleisen tuomioistuimen päätös määrätä asiakirjojen esittämisestä ei takaa kantajille oikeutta tutustua kaikkiin näihin asiakirjoihin, jos unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että ne sisältävät luottamuksellisia tietoja.

482 Lisäksi nyt käsiteltävässä asiassa unionin yleinen tuomioistuin pyysi 21.5.2021 asian selvittämistoimia koskevalla määräyksellä kriisinratkaisuneuvostoa toimittamaan tiettyjä asiakirjoja, mukaan lukien kriisinratkaisumääräyksen luottamukselliset versiot, toisen arvostuksen ja EKP:n arvion siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Tutkittuaan näiden asiakirjojen sisällön unionin yleinen tuomioistuin katsoi työjärjestyksen 103 artiklan mukaisesti, että kriisinratkaisuneuvoston ja EKP:n verkkosivuilla julkaistuissa asiakirjaversioissa peitetyt osat eivät olleet merkityksellisiä tämän riidan ratkaisemisen kannalta. Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin poisti 16.6.2021 antamallaan määräyksellä kyseisten asiakirjojen luottamukselliset versiot asiakirja-aineistosta.

483 Lopuksi tuomioistuinvalvonnan puuttumista kriisinratkaisumenettelyn aikana koskevasta kantajien väitteestä riittää, että muistutetaan, että se hylättiin ensimmäisen kanneperusteen toisen osan tarkastelussa.

484 Näin ollen toisen kanneperusteen toinen osa on hylättävä perusteettomana.

Kolmas kanneperuste, joka koskee omistusoikeuden loukkaamista

485 Kantajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio ovat loukanneet perusteettomasti ja suhteettomasti heidän perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdassa vahvistettua omistusoikeuttaan. He väittävät, että Banco Popularin osakepääoman alaskirjaus ja sen pääomainstrumenttien alaskirjaus ja muuntaminen veivät heidän hallussaan olleilta Banco Popularin osakkeilta ja joukkovelkakirjoilta kaiken taloudellisen arvon.

486 Komissio, kriisinratkaisuneuvosto, Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander väittävät, että perusoikeuskirjan 17 artiklassa vahvistettu omistusoikeus ei ole ehdoton ja sen käyttöä voidaan perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaisesti rajoittaa, kunhan rajoitukset palvelevat unionin yleisen edun mukaisia tavoitteita. Riidanalaisilla päätöksillä väitetään tavoiteltavan yleistä etua koskevaa tavoitetta eli rahoitusjärjestelmän vakauden varmistamista, mikä oikeuttaa kantajien omistusoikeuden rajoittamisen.

487 Perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdassa määrätään seuraavaa:

”Jokaisella on oikeus nauttia laillisesti hankkimastaan omaisuudesta sekä käyttää, luovuttaa ja testamentata sitä. Keneltäkään ei saa riistää hänen omaisuuttaan muutoin kuin yleisen edun sitä vaatiessa laissa säädetyissä tapauksissa ja laissa säädettyjen ehtojen mukaisesti ja siten, että hänelle suoritetaan kohtuullisessa ajassa oikeudenmukainen korvaus omaisuuden menetyksestä. Omaisuuden käyttöä voidaan säännellä lailla siinä määrin kuin se on yleisen edun mukaan välttämätöntä.”

488 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdassa taattu omistusoikeus ei ole ehdoton ja sen käyttöä voidaan rajoittaa, kunhan rajoitukset palvelevat unionin yleisen edun mukaisia tavoitteita. Kuten perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdasta ilmenee, omistusoikeuden käyttöä voidaan näin ollen rajoittaa, kunhan rajoitukset palvelevat yleisen edun mukaisia tavoitteita eikä niillä puututa tähän oikeuteen tavoitellun päämäärän kannalta suhteettomasti ja tavalla, jota ei voida hyväksyä ja jolla loukattaisiin näin suojatun oikeuden keskeistä sisältöä (ks. tuomio 20.9.2016, Ledra Advertising ym. v. komissio ja EKP, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, 69 ja 70 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 16.7.2020, Adusbef ym., C-686/18, EU:C:2020:567, 85 kohta ja tuomio 23.5.2019, Steinhoff ym. v. EKP, T-107/17, EU:T:2019:353, 100 kohta).

489 Tästä seuraa, että oikeus omaisuuteen ei ole ehdoton, vaan sitä voidaan edellä 131 kohdassa mainitun perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdan mukaisesti rajoittaa, jos siitä säädetään sovellettavissa säädöksissä, jos se on tarpeen yleisen tavoitteen saavuttamiseksi ja jos se on oikeassa suhteessa tähän tavoitteeseen nähden.

490 On muistettava, että kriisinratkaisumääräyksen 6 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto päätti asetuksen 806/2014 21 artiklan mukaisesti alaskirjata ja muuntaa Banco Popularin pääomainstrumentit edellä 73 kohdassa määritellyllä tavalla.

491 Lisäksi yhtäältä asetuksen N:o 806/2014 johdanto-osan 61 perustelukappaleesta seuraa, että osakkeenomistajien ja velkojien oikeuksien rajoitusten olisi oltava sopusoinnussa perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa vahvistettujen periaatteiden kanssa, ja toisaalta saman asetuksen johdanto-osan 62 perustelukappaleesta seuraa, että puuttuminen omistusoikeuteen ei saisi olla suhteetonta.

492 Asetuksen N:o 806/2014 15 artiklan, joka koskee kriisinratkaisua koskevia yleisiä periaatteita, 1 kohdan a alakohdan mukaan tappioista vastaavat ensin kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajat.

493 Unionin tuomioistuin on tässä yhteydessä todennut pankkien osakkeenomistajien osalta, että osakeyhtiöiden osakkeenomistajien asemaan sovellettavien yleisten sääntöjen mukaan nämä vastaavat täysin sijoituksiinsa liittyvistä riskeistä (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 73 kohta).

494 Unionin tuomioistuin katsoi valtiontukien alalla, että koska osakkeenomistajat vastaavat pankin veloista sen yhtiöpääoman määrään asti, sen, että valtiontukisääntöjen soveltamisesta finanssikriisin yhteydessä pankkien hyväksi toteutettaviin tukitoimenpiteisiin 1 päivästä elokuuta 2013 annetun komission tiedonannon (jäljempänä pankkitiedonanto) (EUVL 2013, C 216, s. 1) 40–46 kohdassa edellytetään, että pankin pääomavajeen poistamiseksi osakkeenomistajien on ennen valtiontuen myöntämistä katettava pankin kärsimiä tappioita yhtä laajalti kuin silloin, jos tukea ei olisi myönnetty, ei voida katsoa loukkaavan osakkeenomistajien omaisuudensuojaa (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 74 kohta).

495 Vastaavasti on katsottava, että kriisinratkaisumääräyksessä tehty päätös alaskirjata ja muuntaa kantajien hallussa olevat Banco Popularin pääomainstrumentit on seurausta siitä, että yhteisön osakkeenomistajat joutuvat kantamaan sijoituksiinsa liittyvät riskit, ja koska kyseinen yhteisö on kriisinratkaisutoimen kohteena toimintakyvyttömyytensä vuoksi, niiden on kannettava siitä aiheutuvat taloudelliset seuraukset.

496 Tältä osin unionin yleinen tuomioistuin on jo todennut, että toimenpide, joka koostui kyproslaisen pankin osakkeiden nimellisarvon alentamisesta, oli oikeassa suhteessa toimenpiteellä tavoiteltuun päämäärään nähden. Se totesi ensinnäkin, että toimenpiteen tarkoituksena oli edistää pankin pääomapohjan vahvistamista ja että se oli omiaan edistämään Kyproksen ja koko euroalueen rahoitusjärjestelmän vakauden turvaamista koskevaa tavoitetta. Toiseksi komissio katsoi, ettei tällä toimenpiteellä ylitetty sitä, mikä oli tarpeen ja asianmukaista tähän tavoitteeseen nähden, koska vähemmän rajoittavat vaihtoehdot eivät joko olleet toteutettavissa tai niillä ei olisi voitu saavuttaa odotettuja tuloksia. Lopuksi se katsoi, ettei kyseisestä toimenpiteestä aiheutunut suhteettomia haittoja, kun otetaan huomioon myös sillä tavoitellun päämäärän merkitys. Se muistutti tältä osin, että pankkien osakkeenomistajat vastaavat täysin sijoituksiinsa liittyvistä riskeistä (tuomio 13.7.2018, K. Chrysostomides & Co. ym. v. neuvosto ym., T-680/13, EU:T:2018:486, 330 kohta).

497 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että näissä olosuhteissa ei voitu katsoa, että kyseisen pankin osakkeiden nimellisarvon alentamisella oli puututtu valittajien omistusoikeuteen suhteettomasti ja tavalla, jota ei voida hyväksyä ja jolla loukataan tämän oikeuden keskeistä sisältöä (tuomio 13.7.2018, K. Chrysostomides & Co. ym. v. neuvosto ym., T-680/13, EU:T:2018:486, 331 kohta).

498 Lisäksi on muistettava, että edellä 137 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä seuraa, että rahoituspalveluilla on keskeinen asema unionin taloudessa ja että yhden tai useamman järjestelmään kuuluvan pankin toimintakyvyttömyys leviää todennäköisesti nopeasti muihin pankkeihin niin kyseisessä jäsenvaltiossa kuin muissakin jäsenvaltioissa.

499 Unionin tuomioistuin on jo todennut, että kun otetaan huomioon euroalueen pankkijärjestelmän vakauden turvaamisen päämäärä ja se taloudellisten tappioiden välitön riski, joille näiden kahden pankin tallettajat olisivat altistuneet pankkien konkurssitilanteessa, tietyt omistusoikeuden rajoitukset voivat olla perusteltuja (ks. vastaavasti tuomio 20.9.2016, Ledra Advertising ym. v. komissio ja EKP, C-8/15 P–C-10/15 P, EU:C:2016:701, 74 kohta).

500 Unionin tuomioistuin on myös katsonut, että vaikka on selvästi yleisen edun mukaista varmistaa koko unionissa investoijien vahva ja yhtenäinen suoja, tätä etua ei voida pitää kaikissa olosuhteissa ensisijaisena kyseisillä muutoksilla toteutetun rahoitusjärjestelmän vakauden varmistamiseen liittyvään yleiseen etuun nähden (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 91 kohta ja tuomio 8.11.2016, Dowling ym., C-41/15, EU:C:2016:836, 54 kohta).

501 On kuitenkin huomautettava, että kriisinratkaisumääräyksen 4.2 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto katsoi, että kriisinratkaisu oli välttämätön ja oikeasuhteinen asetuksen N:o 806/2014 14 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa säädettyihin tavoitteisiin nähden, joita olivat kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistaminen ja rahoitusvakauteen kohdistuvien merkittävien haitallisten vaikutusten välttäminen erityisesti estämällä häiriöiden leviäminen muun muassa markkinoiden perusrakenteisiin ja ylläpitämällä markkinakuria. Se totesi, että Banco Popularin asettaminen selvitystilaan tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesti ei olisi mahdollistanut näiden tavoitteiden saavuttamista samassa laajuudessa. Päätöksessä 2017/1246 komissio nimenomaisesti hyväksyi kriisinratkaisuneuvoston esittämät syyt, joilla perusteltiin yleisen edun mukaisen kriisinratkaisutoimen tarve.

502 Näin ollen kriisinratkaisumääräys vastasi perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua yleistä etua koskevaa tavoitetta eli rahoitusmarkkinoiden vakauden takaamista siltä osin kuin sillä pyrittiin säilyttämään tai palauttamaan ennalleen Banco Popularin taloudellinen tilanne erityisesti siltä osin kuin se oli vaihtoehto sen selvitystilaan asettamiselle.

503 Kriisinratkaisumääräykseen sisältyneet Banco Popularin pääomainstrumenttien alaskirjausta ja muuntamista koskevat toimenpiteet olivat osa tätä tavoitetta.

504 Kantajat toteavat, etteivät he kyseenalaista asetuksessa N:o 806/2014 säädetyn SRM:n yhteensopivuutta perusoikeuskirjan 17 artiklan kanssa. Kantajat väittävät, että riidanalaisilla päätöksillä on loukattu perusteettomasti heidän omistusoikeuksiaan, ja esittävät kolme kanneperustetta. Ensinnäkään riidanalaiset päätökset eivät täytä ”laissa säädettyjä edellytyksiä”, toiseksi niillä loukataan kantajien omistusoikeuden keskeistä sisältöä, koska niissä ei säädetä korvauksesta, ja kolmanneksi tämä loukkaus on suhteeton.

505 Ensimmäisessä kanneperusteessaan kantajat väittävät, että heidän omistusoikeuteensa puuttuminen ei ole ollut laissa säädettyjen edellytysten mukaista. Tältä osin he vetoavat siihen, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa säädettyjä edellytyksiä ei ole noudatettu, että saman asetuksen 21 artiklan 1 kohdassa säädettyjä edellytyksiä ei ole noudatettu, että kyseisen asetuksen 20 artiklan mukaista asianmukaista arvostusta ei ole suoritettu ja että riidanalaiset päätökset on tehty ilman asianmukaisia suojatoimia, ja viittaavat toisessa, neljännessä, viidennessä ja kuudennessa kanneperusteessa esitettyihin väitteisiin.

506 Riittää, kun muistutetaan, että toisessa, neljännessä, viidennessä ja kuudennessa kanneperusteessa esitetyt väitteet hylättiin. Näiden kanneperusteiden analyysistä ilmenee, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät ole tehneet ilmeistä arviointivirhettä soveltaessaan asetuksen N:o 806/2014 18, 20 ja 21 artiklaa ja että kantajien oikeutta tulla kuulluksi ei ole loukattu.

507 Ensimmäinen väite on siten hylättävä.

508 Kantajien toisen väitteen mukaan heidän omaisuutensa riistämisellä ilman korvausta loukataan heidän omistusoikeutensa keskeistä sisältöä. He väittävät, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdassa säädettyä riippumatonta arvostusta tai jälkikäteen suoritettavaa lopullista arvostusta, jotka ovat kaksi erityistä ”suojatoimenpidettä”, joista säädetään asetuksessa N:o 806/2014 perusoikeuskirjan 17 artiklassa määrätyn suojan varmistamiseksi ja joilla olisi varmistettu heille maksettava kohtuullinen korvaus, ei tehty. He väittävät, että riippumatonta ja kattavaa ennakkoarviointia, jonka avulla olisi voitu arvioida yhteisön varojen ja velkojen arvo, ei tehty eikä sitä voitu perustaa siihen, että kriisinratkaisuväline

oli jo valittu. He katsovat, että koska asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdassa säädettyä jälkikäteen suoritettavaa lopullista arvostusta ei ole tehty, ”suojatoimenpiteitä”, joilla on tarkoitus suojella osakkeenomistajien oikeutta korvaukseen, ei ole noudatettu. Heidän mukaansa asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 16 kohdan mukainen kolmas arvostus palvelee eri tarkoitusta, eikä kriisinratkaisuneuvosto voi väittää, että se olisi riittävä.

509 Ensinnäkin on todettava, että kantajien väitteet siitä, että toinen arvostus ei ollut asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulla tavalla ”oikeudenmukainen, varovainen ja realistinen” ja että siinä olisi pitänyt ottaa huomioon useita mahdollisia kriisinratkaisuskenaarioita, on jo hylätty neljännen kanneperusteen analyysissä. Toiseksi on muistutettava, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 13 kohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto saattoi käyttää tilapäistä arvostusta hyväksyessään kriisinratkaisumääräyksen. Neljännen kanneperusteen analyysistä seuraa lopuksi, että asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdassa tarkoitetun jälkikäteen suoritettavan lopullisen arvostuksen puuttuminen ei voi vaikuttaa riidanalaisten päätösten pätevyyteen.

510 Toiseksi asetuksessa N:o 806/2014 säädetään mekanismista, jolla kriisinratkaisutoimen kohteena olevan yhteisön osakkeenomistajille ja velkojille maksetaan korvauksia asetuksen N:o 806/2014 15 artiklan 1 kohdan g alakohdassa vahvistetun periaatteen mukaisesti, jonka mukaan velkojille ei saa aiheutua suurempia tappioita kuin mitä niille olisi aiheutunut, jos kriisinratkaisumenettelyn kohteena oleva yhteisö olisi purettu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä.

511 Sen arvioimiseksi, olisiko osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos asianomainen yhteisö olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 16 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisun jälkeen on tehtävä arvostus. Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 17 kohdan mukaan kyseisessä arvostuksessa on määritettävä, eroaako se kohtelu, jota osakkeenomistajat ja velkojat olisivat saaneet, jos laitokseen olisi sovellettu tavanomaista maksukyvyttömyysmenettelyä kriisinratkaisutoimen toteuttamista koskevan päätöksen tekemisen ajankohtana, siitä kohtelusta, jota he ovat saaneet kriisinratkaisun yhteydessä.

512 Asetuksen N:o 806/2014 76 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jos osakkeenomistajille tai velkojille todetaan arvostuksen perusteella aiheutuneen kriisinratkaisussa suuremmat tappiot kuin niille olisi aiheutunut tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä, kriisinratkaisuneuvosto voi käyttää kriisinratkaisurahastoa korvausten maksamiseen niille.

513 Tästä seuraa, että asetuksella N:o 806/2014 perustetaan mekanismi, jolla varmistetaan, että kriisinratkaisun kohteena olevan yhteisön osakkeenomistajat tai velkojat saavat kohtuullisen korvauksen perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdan vaatimusten mukaisesti.

514 Tältä osin on huomattava, että kantajien viittaukset komission vaikutustenarviointiin vahvistavat, että tämä mekanismi on perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdan vaatimusten mukainen. Kantajien vastauksessaan lainaamassa vaikutustenarvioinnin otteessa todetaan seuraavaa:

”Omaisuudensuojan loukkaus ei ole kohtuuton, koska kehyksessä säädetään oikeudesta korvaukseen osakkeenomistajille ja velkojille, joita asia koskee. Osakkeenomistajilla ja velkojilla on oikeus saada korvaus osakkeidensa tai saataviensa arvosta, johon heillä olisi oikeus yhtiön tavanomaisessa selvitystilassa. Vaatimus, jonka mukaan korvauksen määrä on määritettävä riippumattoman asiantuntijan arvioiman yrityksen arvon perusteella, on lisäturva. Lisäksi korvauksella olisi varmistettava, että osakkeenomistajia ja velkojia ei kohdella kriisinratkaisuvälineen soveltamisen tai

kriisinratkaisuvaltuuksien käytön seurauksena epäedullisemmin kuin jos kyseistä välinettä tai valtuuksia ei olisi käytetty ja jos koko luottolaitokseen olisi sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisesti sovellettu maksukyvyttömyysmenettelyä. Erityisesti silloin, kun velkojan saatava jää luottolaitokselle, jonka varat, oikeudet tai velat on siirretty toiselle yhteisölle, ja kun jäljelle jäänyt luottoyhteisö asetetaan selvitystilaan, velkojalle olisi maksettava korvaus, jos hänen selvitystilassa saamansa määrä on pienempi kuin se määrä, jonka hän olisi saanut maksukyvyttömyysmenettelyssä, jos siirtoa ei olisi tapahtunut.

Edellä mainitut korvaussäännöt suojaavat omistusoikeuden keskeistä sisältöä. Jos kriisinratkaisuvaltuuksia ei käytettäisi, maksukyvyttömään yritykseen sovellettaisiin maksukyvyttömyysmenettelyä. Konkurssilainsäädännön mukaan velkojilla on oikeus saada suhteellinen osuus pankin omaisuuden myynnistä saaduista tuloista, ja osakkeenomistajilla on oikeus saada osuus jäljelle jäävistä varoista sen jälkeen, kun kaikki velkojat ovat saaneet saatavansa. Tämä keskeinen sisältö on suojattu korvausperiaatteiden mukaisesti. Näin ollen omistusoikeuteen ei kohdistu suhteettomia rajoituksia.”

515 Lisäksi, toisin kuin kantajat näyttävät väittävän, se, että he eivät saaneet korvausta kriisinratkaisumääräyksen antamispäivänä, ei riitä osoittamaan, että heidän omistusoikeuttaan on loukattu, koska perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdassa ei säädetä korvauksen maksamisesta samanaikaisesti omistusoikeuden rajoittamisen kanssa, vaan korvauksen maksamisesta ajallaan.

516 Väitteellään, jonka mukaan asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdassa säädetyn jälkikäteen suoritettavan lopullisen arvostuksen suorittaminen jälkikäteen olisi tarpeen kantajien omistusoikeuksien kunnioittamiseksi, kantajat näyttävät väittävän, että osakkeenomistajille maksettavan korvauksen määrä olisi laskettava jälkikäteen suoritettavan lopullisen arvostuksen tulosten perusteella. He väittävät, että jälkikäteen suoritettavan lopullisen arvostuksen tarkoituksena on määrittää yhteisön varojen ja velkojen arvo ennen kriisinratkaisutoimen toteuttamista ja että se palvelee eri tarkoituksia kuin asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 16 kohdassa säädetty kolmas arvostus.

517 Tässä tapauksessa on muistettava, että jos kriisinratkaisumääräystä ei olisi hyväksytty, vaihtoehtona olisi ollut Banco Popularin selvitystilaan asettaminen tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn mukaisesti.

518 Mitä tulee valtiontukien alaan, tässä yhteydessä on huomautettava, että unionin tuomioistuin on katsonut tältä osin, että pankkien osakkeenomistajien tappiot olisivat joka tapauksessa yhtä suuret riippumatta siitä, perustuvatko ne konkurssiin julistamiseen tuomioistuimen tuomiolla valtiontuen myöntämättä jättämisen vuoksi vai tällaisen tuen myöntämismenettelyyn, jossa ennakkoedellytyksenä on vastuunjako (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 75 kohta).

519 Unionin tuomioistuin totesi, että pankkitiedonannon 46 kohdassa säädetään, että ”olisi noudatettava periaatetta, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan”, ja että ”huonompisijaisten velkojien ei pitäisi saada rahamääräisesti vähemmän kuin mikä heidän hallussaan olevan instrumentin arvo olisi ollut ilman valtiontuen myöntämistä” (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 77 kohta).

520 Unionin tuomioistuimen mukaan mainitusta kohdasta käy ilmi, että vastuunjakotoimenpiteet, jotka ovat pääomavajeesta kärsivälle pankille myönnettävän valtiontuen myöntämisen edellytyksenä, eivät voi loukata huonompisijaisten velkojien omaisuudensuojaa tavalla, jota niiden ei olisi tarvinnut kärsiä konkurssimenettelyssä, joka olisi seurannut tällaisen tuen

myöntämättä jättämisestä. Näin ollen ei voida väittää pätevästi, että pankkitiedonannossa vahvistettujen kaltaisilla vastuunjakotoimenpiteillä olisi puututtu osakkeenomistajien ja huonompisijaisten velkojien omaisuudensuojaan (tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 78 ja 79 kohta).

521 Lisäksi kun kyse on arvopapereista, maksettavaksi tulevan vahingonkorvauksen määrä arvioidaan suhteessa arvopapereiden todelliseen markkina-arvoon riidanalaisen säädöksen hyväksymisajankohtana eikä suhteessa niiden nimellisarvoon tai rahamäärään, jonka arvopaperien haltija odotti niistä saavansa, kun se hankki ne omistukseensa (ks. tuomio 13.7.2018, K. Chrysostomides & Co. ym. v. neuvosto ym., T-680/13, EU:T:2018:486, 314 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

522 Näin ollen on vastaavasti katsottava, että edellä 510 kohdassa mainitun asetuksen N:o 806/2014 15 artiklan 1 kohdan g alakohdassa säädetyn periaatteen, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan, soveltaminen tässä tapauksessa takaa kantajille perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdan vaatimusten mukaisen kohtuullisen korvauksen.

523 Toisin kuin kantajat väittävät, heidän sijoituksensa arvoa ei ole laskettava sen kriisinratkaisutoimen toteuttamista edeltävän tilanteen perusteella, johon jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus saattaisi johtaa, vaan se vastaa sen arvoa siinä tapauksessa, että kriisinratkaisumääräystä ei olisi hyväksytty, mikä vastaa tilannetta, jossa Banco Popular olisi asetettu selvitystilaan.

524 Lisäksi, kuten kantajat myöntävät, asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 11 kohdassa säädetty jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus ja saman asetuksen 20 artiklan 16 kohdassa säädetty kolmas arvostus ovat erillisiä. Jälkikäteen suoritettavan lopullisen arvostuksen tekeminen ei ole hyödyllistä kolmannen arvostuksen kannalta, sillä sen tarkoituksena on verrata Banco Popularin osakkeenomistajien kriisinratkaisun seurauksena saamaa tosiasiallista kohtelua siihen kohteluun, jonka he olisivat saaneet hypoteettisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Kantajat eivät näin ollen voi väittää, että koska jälkikäteen suoritettavaa lopullista arvostusta ei ole tehty, kriisinratkaisuneuvostolla ja komissiolla ei ollut perusteita väittää, että kohtuullinen korvaus maksettaisiin.

525 Näin ollen – toisin kuin kantajat väittävät – heidän omistusoikeuttaan ei loukkaa se, että kriisinratkaisuneuvosto on ilmoittanut, että jälkikäteen suoritettavaa lopullista arvostusta ei tässä tapauksessa tehdä.

526 Lisäksi on huomattava, että kantajien väite, jonka mukaan he olisivat voineet saada tässä tapauksessa asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 12 kohdan a alakohdan mukaista korvausta, perustuu virheelliseen olettamukseen.

527 Asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan 12 kohdan a alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos jälkikäteen suoritettavassa lopullisessa arvostuksessa 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varojen nettoarvo arvioidaan korkeammaksi kuin tilapäisessä arvostuksessa, kriisinratkaisuneuvosto voi pyytää, että kansallinen kriisinratkaisuviranomainen

a) käyttää valtuuksiaan lisätä niiden velkojien tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien omistajien saamisten arvoa, jotka on alaskirjattu velkakirjojen arvon alaskirjauksen yhteydessä.”

528 On riittävää todeta, että tätä säännöstä sovelletaan, kun sovellettava kriisinratkaisuväline on asetuksen N:o 806/2014 27 artiklassa säädetty velkakirjojen arvon alaskirjaus. Näin ei kuitenkaan ole tässä asiassa.

529 Toinen väite on näin ollen hylättävä.

530 Kolmannessa väitteessään kantajat katsovat, että joka tapauksessa, riippumatta siitä, onko heidän omistusoikeuteensa puuttuminen tämän oikeuden keskeisen sisällön vastaista, se on suhteeton.

531 Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on todettu, että unionin oikeuden yleisiin oikeusperiaatteisiin kuuluvan suhteellisuusperiaatteen mukaan unionin toimielinten säädöksillä, päätöksillä ja muilla toimenpiteillä ei saada ylittää rajoja, jotka johtuvat siitä, mikä on tarpeellista niillä lainmukaisesti tavoiteltujen päämäärien toteuttamiseksi ja tähän soveltuvaa, eli silloin, kun on mahdollista valita usean tarkoituksenmukaisen toimenpiteen välillä, on valittava vähiten pakottava, eivätkä toimenpiteistä aiheutuvat haitat saa olla liian suuria tavoiteltuihin päämääriin nähden (ks. tuomio 30.4.2019, Italia v. neuvosto (Välimeren miekkakalan kalastuskiintiö), C-611/17, EU:C:2019:332, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 6.5.2021, Bayer CropScience ja Bayer v. komissio, C-499/18 P, EU:C:2021:367, 166 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tästä periaatteesta muistutetaan SEU 5 artiklan 4 kohdassa sekä EU-sopimukseen ja EUT-sopimukseen liitetyn toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteen soveltamisesta tehdyn pöytäkirjan 1 artiklassa.

532 Ensinnäkin kantajat väittävät, että heidän omistusoikeuttaan on loukattu suhteettomasti, koska riidanalaiset päätökset on tehty kuulematta heitä etukäteen.

533 Kuten kriisinratkaisuneuvosto huomauttaa, oikeus tulla kuulluksi on itsenäinen menettelyllinen oikeus, jonka loukkaaminen ei automaattisesti merkitse perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdassa taatun omistusoikeuden loukkaamista.

534 Tältä osin on muistutettava, että toisen kanneperusteen analyysistä ja erityisesti edellä 160–161 kohdasta ilmenee, että unionin yleinen tuomioistuin on jo todennut, että Euroopan ihmisoikeussopimuksen pöytäkirjassa N:o 1 olevassa 1 artiklassa vahvistettua omaisuudensuojaa ei voida tulkita niin, että asianomaisen henkilön on kaikissa olosuhteissa voitava esittää kantansa toimivaltaiselle viranomaiselle ennen hänen omaisuudensuojaansa loukkaavien toimenpiteiden toteuttamista.

535 Lisäksi on huomattava, että kantajat eivät esitä mitään perusteluja selittääkseen, miten se, että kriisinratkaisuneuvosto ei kuullut heitä ennen kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä, vaikutti heidän omistusoikeuteensa.

536 Toiseksi mitä tulee kantajien väitteeseen, jonka mukaan heidän omistusoikeuttaan oli loukattu suhteettomasti, koska heillä ei ollut oikeutta korvaukseen, riittää viittaus toisen väitteen analyysiin.

537 Kolmanneksi kantajat väittävät ainoastaan, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät ole osoittaneet, että hyväksytty kriisinratkaisuväline, mukaan lukien pääomainstrumenttien alaskirjaus ja muuntaminen, oli vähiten rajoittava ratkaisu oikeutetun tavoitteen saavuttamiseksi.

538 Riittää, kun todetaan, että tämän väitteen tueksi ei ole esitetty mitään perusteluja, joten se on perusteeton.

539 Kolmas väite on näin ollen hylättävä.

540 Kaikesta edellä esitetystä seuraa ensinnäkin, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa ja että ei ollut olemassa vaihtoehtoisia toimenpiteitä, joilla tämä tilanne olisi voitu estää, toiseksi, että ilman kriisinratkaisua Banco Popular olisi joutunut tavanomaisen maksukyvyttömyysmenettelyn kohteeksi, ja kolmanneksi, että Banco Popularin osakkeenomistajat joutuivat kantamaan sijoitustensa riskin ja että asetuksessa N:o 806/2014 säädetään mahdollisen vahingonkorvauksen maksamisesta noudattaen periaatetta, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä huonompaan asemaan. Näin ollen on pääteltävä, että kriisinratkaisumääräykseen sisältyvällä päätöksellä Banco Popularin pääomainstrumenttien alaskirjauksesta tai muuntamisesta ei puututa kantajien omistusoikeuteen suhteettomasti tavalla, jota ei voitaisi hyväksyä ja jolla loukattaisiin kantajien omistusoikeuden keskeistä sisältöä, vaan sitä on pidettävä niiden omistusoikeuden osalta perusoikeuskirjan 17 artiklan 1 kohdan ja 52 artiklan 1 kohdan määräysten mukaisena perusteltuna ja oikeasuhteisena rajoituksena.

541 Näin ollen kolmas kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

Seitsemäs kanneperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä

542 Kantajat väittävät, että komissio ja kriisinratkaisuneuvosto ovat rikkoneet perusteluvelvollisuutta, koska ne eivät ole esittäneet erityisiä ja konkreettisia syitä riidanalaisten päätösten tekemiselle.

543 Perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan c alakohdassa, joka koskee oikeutta hyvään hallintoon, määrätään, että tähän oikeuteen sisältyy hallintoelinten velvollisuus perustella päätöksensä.

544 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 296 artiklan mukainen unionin toimielinten toimien perusteluvelvollisuus määräytyy kyseisen toimen luonteen mukaan ja perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimen toteuttaneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi harjoittaa valvontaansa. Perusteluissa ei tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, sillä tutkittaessa sitä, täyttävätkö toimen perustelut SEUT 296 artiklan vaatimukset, on otettava huomioon toimen sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt (ks. tuomio 8.5.2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. EKP, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 85 ja 87 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 21.10.2020, EKP v. Estate of Espírito Santo Financial Group, C-396/19 P, ei julkaistu, EU:C:2020:845, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

545 Lisäksi päätöksen perustelujen yksityiskohtaisuuden pitää olla oikeassa suhteessa niihin aineellisiin mahdollisuuksiin ja teknisiin tai määräaikoja koskeviin edellytyksiin, joiden rajoissa se on tehtävä (ks. tuomio 6.11.2012, Éditions Odile Jacob v. komissio, C-551/10 P, EU:C:2012:681, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 23.5.2019, KPN v. komissio, T-370/17, EU:T:2019:354, 139 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 27.1.2021, KPN v. komissio, T-691/18, ei julkaistu, EU:T:2021:43, 162 kohta).

546 Ensinnäkin kantajat väittävät kriisinratkaisumääräyksen osalta, että kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut vain muokatun version kriisinratkaisumääräyksestä eikä ole esittänyt mitään tämän määräyksen perustana olevia todisteita. Vastauksessaan kantajat lisäävät, että he eivät voi vedota

oikeussuojakeinoihinsa, koska kriisinratkaisuneuvosto on kieltäytynyt antamasta heille oikeutta tutustua keskeisiin asiakirjoihin, jotka ovat osa sen perusteluja, mukaan lukien kriisinratkaisumääräyksen muokkaamaton versio.

547 Kantajat eivät viittaa kriisinratkaisumääräyksen sisältöön eivätkä selitä, mitkä seikat ovat riittämättömiä sen soveltamisalan ymmärtämiseksi. He eivät ilmoita, mikä osa kriisinratkaisuneuvoston kriisinratkaisumääräyksessä esittämistä perusteluista ei ole riittävän selkeä.

548 Näin ollen on katsottava, että kantajat riitauttavat näillä väitteillä sen, että heille ei ole toimitettu täydellistä versiota kriisinratkaisumääräyksestä ja sen perustana olevista asiakirjoista. Nämä väitteet on jo tuotu esiin toisen väitteen yhteydessä toisessa kanneperusteessa, joka koskee tehokasta oikeussuojaa koskevan oikeuden loukkaamista.

549 Tältä osin riittää huomauttaa, että toisessa kanneperusteessa esitetyn toisen väitteen analyysistä seuraa, että kantajat eivät voi vaatia, että heille annetaan tiedoksi kriisinratkaisumääräyksen, toisen arvostuksen tai muiden asiakirjojen, joihin kriisinratkaisuneuvosto tukeutui hyväksyessään kriisinratkaisumääräyksen, täydelliset versiot.

550 Toiseksi kantajat väittävät päätöksen 2017/1246 osalta, että komissio totesi päätöksessään ainoastaan, että se oli samaa mieltä kriisinratkaisuneuvoston päätelmien kanssa, selittämättä arviointeja, jotka se teki varmistaakseen, että sovellettavat edellytykset täyttyivät ja että kriisinratkaisuneuvoston ehdottama kriisinratkaisuväline oli tarkoituksenmukaisin ja oikeasuhteisin.

551 On syytä muistuttaa, että päätöksen 2017/1246 johdanto-osan neljännestä perustelukappaleesta ilmenee seuraavaa:

”Komissio hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen. Erityisesti se hyväksyy yhteisen kriisinratkaisuneuvoston esittämät syyt siihen, miksi kriisinratkaisumääräys on tarpeen yleisen edun kannalta asetuksen N:o 806/2014 5 artiklan mukaisesti.”

552 Lisäksi komissio viittasi toisaalta päätöksen 2017/1246 johdanto-osan toisessa perustelukappaleessa siihen, että kriisinratkaisuneuvosto oli ilmoittanut kriisinratkaisumääräyksessä, että kaikki asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyt edellytykset kriisinratkaisumenettelyn käynnistämiselle olivat täyttyneet Banco Popularin osalta ja että se oli arvioinut syyt, joiden vuoksi kriisinratkaisutoimi oli tarpeen yleisen edun vuoksi. Toisaalta komissio totesi päätöksen 2017/1246 johdanto-osan kolmannessa perustelukappaleessa, että kriisinratkaisumääräyksessä Banco Popular asetettiin kriisinratkaisuun asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 6 kohdan mukaisesti ja päätettiin liiketoiminnan myynnistä sekä esitettiin myös syyt siihen, miksi kaikki perusteet olivat riittävät.

553 Tästä seuraa, että komissio viittasi päätöksessä 2017/1246 nimenomaisesti perusteisiin, joiden perusteella kriisinratkaisuneuvosto oli katsonut, että kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisen edellytykset täyttyivät ja että oli asianmukaista myydä liiketoiminta. Näin ollen riidanalaisen päätöksen 2017/1246 johdanto-osan neljänteen perustelukappaleeseen sisältyvää kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä on tarkasteltava sen muiden johdanto-osan perustelukappaleiden valossa, ja se koskee kaikkia näitä perusteita. Tässä johdanto-osan

kappaleessa komissio totesi nimenomaisesti olevansa samaa mieltä kriisinratkaisumääräyksessä esitetyistä perusteista, joilla Banco Popularia koskevan kriisinratkaisutoimen hyväksyminen perustellaan, erityisesti yleistä etua koskevan perusteen osalta.

554 Näin ollen kriisinratkaisumääräystä ja sen perusteluja on pidettävä edellä 544 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla osana sitä asiayhteyttä, jossa päätös 2017/1246 annettiin.

555 Kuten edellä 547 kohdassa todettiin, kantajat eivät kuitenkaan esitä mitään perusteluja osoittaakseen, että kriisinratkaisumääräys olisi puutteellisesti perusteltu.

556 Lisäksi on muistettava, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan mukaan komissio joko ”tukee” kriisinratkaisumääräystä tai vastustaa sen harkinnanvaraisia näkökohtia.

557 Tämä osoittaa, että kun komissio, kuten tässä tapauksessa, tukee kriisinratkaisumääräystä, sen päätöksen perustelut voivat rajoittua siihen, että se ilmoittaa olevansa samaa mieltä siinä esitetyistä syistä. Kaikki muut lisäperusteet sen tukemiselle voivat olla vain kriisinratkaisumääräykseen jo sisältyvien seikkojen toistamista. Asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan mukaan komission ei tarvitse toistaa kriisinratkaisuneuvoston analyysia päätöksessään, vaan ainoastaan tukea sitä.

558 Lisäksi edellä 545 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti olisi otettava huomioon, että komissiolla on asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 7 kohdan mukaisesti hyvin lyhyt aika tehdä päätöksensä sen jälkeen, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut kriisinratkaisumääräyksen.

559 Tämän vuoksi seitsemäs kanneperuste on hylättävä perusteettomana.

Kahdeksas kanneperuste, joka koskee suhteellisuusperiaatteen ja luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista

560 Kantajat väittävät toissijaisesti, että jos asetuksen N:o 806/2014 18 artiklassa säädetyt edellytykset täyttyvät, kriisinratkaisuneuvosto ja komissio ovat loukanneet suhteellisuusperiaatetta ja luottamuksensuojan periaatetta, kun ne ovat valinneet liiketoiminnan myynnin ja poikenneet perusteettomasti vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmasta.

561 Kanteessa he toteavat, että he eivät voi esittää tätä kanneperustetta, koska heillä ei ole ollut mahdollisuutta tutustua merkityksellisiin tietoihin, nimittäin kriisinratkaisumääräyksen muokkaamattomaan versioon ja EKP:n arvioon siitä, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Vastauksessaan kantajat toteavat, että he eivät voi esittää mitään perusteluja tästä kanneperusteesta. Heidän mukaansa kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät ole selittäneet päätöstään kieltäytyä noudattamasta vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmaa eivätkä syitä siihen, miksi ne eivät antaneet Deloitten tehtäväksi tutkia asiaa.

562 Työjärjestyksen 76 artiklan mukaan kannekirjelmässä on muun muassa mainittava oikeudenkäynnin kohde sekä perusteet ja perustelut, joihin asiassa vedotaan, ja yhteenveto kyseisistä perusteista. Kanteessa on näin ollen nimenomaisesti selitettävä, mitä kanteen perustana oleva oikeudellinen peruste sisältää, eikä pelkkä ylimalkainen viittaaminen tähän perusteeseen täytä työjärjestyksessä asetettuja vaatimuksia. Tämän yhteenvedon on – vaikka se onkin tiivistelmä – oltava riittävän selvä ja täsmällinen, jotta vastaaja voi sen avulla valmistautua esittämään puolustuksensa ja jotta unionin yleinen tuomioistuin voi sen avulla tarvittaessa antaa

asiassa ratkaisun ilman täydentäviä tietoja. Oikeusvarmuus ja hyvä oikeudenkäyttö edellyttävät, että kanne ja tarkemmin ottaen kanneperuste voidaan ottaa tutkittavaksi vain, jos ne oleelliset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu, ilmenevät johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi itse kannekirjelmän tekstistä (ks. tuomio 12.9.2018, De Geoffroy ym. v. parlamentti, T-788/16, ei julkaistu, EU:T:2018:534, 72 ja 73 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 8.5.2019, PT v. EIP, T-571/16, ei julkaistu, EU:T:2019:301, 109 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

563 On huomattava, että – kuten kantajat itse toteavat kanteessaan ja vastauksessaan – suhteellisuusperiaatteen ja luottamuksensuojan periaatteen loukkaamiseen perustuvan kanneperusteen yhteydessä ei ole esitetty mitään erityisiä perusteluja. Koska kanneperustetta ei ole täsmennetty, se on jätettävä tutkimatta.

564 Luottamuksensuojan periaatteen osalta todettakoon joka tapauksessa ensimmäiseksi, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan oikeus vedota tähän periaatteeseen edellyttää, että unionin toimivaltaiset viranomaiset ovat antaneet asianomaiselle täsmällisiä, ehdottomia ja yhtäpitäviä vakuutteluja, jotka ovat peräisin toimivaltaisista ja luotettavista lähteistä. Tämä oikeus on näet jokaisella oikeussubjektilla, jolle unionin toimielin, elin tai laitos on antamillaan täsmällisillä vakuutteluilla synnyttänyt perusteltuja odotuksia (ks. tuomio 19.7.2016, Kotnik ym., C-526/14, EU:C:2016:570, 62 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen); ks. vastaavasti myös tuomio 16.12.2020, neuvosto ym. v. K. Chrysostomides & Co. ym., C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P ja C-604/18 P, EU:C:2020:1028, 178 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

565 On riittävää todeta, että kantajat eivät esitä mitään täsmällisiä vakuutteluja, jotka olisivat voineet antaa aihetta odottaa, että vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelma toteutettaisiin.

566 Lisäksi siltä osin kuin kantajien vastauksessaan esittämää väitettä, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät ole perustelleet päätöstään poiketa vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmasta, on tulkittava perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin perustuvaksi väitteeksi, riittää, että komission, kriisinratkaisuneuvoston ja Espanjan kuningaskunnan tavoin viitataan kriisinratkaisusuunnitelman johdanto-osan 19–22 perustelukappaleessa esitettyihin perusteluihin, joita kantajat eivät kiistä.

567 Kahdeksas kanneperuste on näin ollen jätettävä tutkimatta.

Prosessinjohtotoimia koskeva vaatimus

568 Kantajat vaativat 9.10.2018 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon saapuneella kirjeellä unionin yleistä tuomioistuinta velvoittamaan työjärjestyksen 88 artiklaan perustuvana prosessinjohtotoimena kriisinratkaisuneuvoston ja komission esittämään tietyt liitteessä luetellut asiakirjat. Kantajat toteavat, että pyydetyt asiakirjat vastaavat kriisinratkaisuneuvoston ja komission vastauksessa esitettyjä tosiseikkoja koskevia väitteitä ja että ne on luovutettava, jotta kantajat voivat vastata niihin. Näiden asiakirjojen puuttuessa kantajat eivät voi vastata vastineisiin eikä unionin yleinen tuomioistuin voi arvioida riidanalaisten päätösten laillisuutta.

569 Komissio ja kriisinratkaisuneuvosto katsovat, että tämä vaatimus ei täytä työjärjestyksen 88 artiklan 2 kohdan vaatimuksia, koska kantajat eivät ole perustelleet, miksi he eivät ole voineet esittää tätä vaatimusta aikaisemmin, eivätkä ole ilmoittaneet täsmällisesti, miksi vaaditut asiakirjat olisivat tarpeen riidan ratkaisemiseksi.

570 Muistutettakoon, että unionin yleinen tuomioistuin määräsi 21.5.2021 antamallaan asian selvittämistoimia koskevalla määräyksellä työjärjestyksen 91 artiklan b alakohdan, 92 artiklan 3 kohdan ja 103 artiklan nojalla kriisinratkaisuneuvoston toimittamaan tietyt edellä 95 kohdassa mainitut asiakirjat. Unionin yleinen tuomioistuin totesi 16.6.2021 antamassaan määräyksessä, että kriisinratkaisuneuvoston esittämien asiakirjojen luottamukselliset versiot eivät olleet merkityksellisiä riidan ratkaisemisen kannalta. Sen sijaan Banco Popularin 6.6.2017 EKP:lle ilman liitettä lähettämä kirje toimitettiin muille osapuolille.

571 Prosessinjohtotoimen tai asian selvittämistoimen määräämistä koskevien vaatimusten osalta on muistettava, että unionin yleinen tuomioistuin arvioi yksin sen, onko sen ratkaistavana olevissa asioissa käytettävissä olevia tietoja tarpeen täydentää (ks. tuomio 26.1.2017, Mamoli Robinetteria v. komissio, C-619/13 P, EU:C:2017:50, 117 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 12.11.2020, Fleig v. EUH, C-446/19 P, ei julkaistu, EU:C:2020:918, 53 kohta).

572 Tässä yhteydessä on tärkeää muistuttaa, että jotta unionin yleinen tuomioistuin voi päättää prosessinjohtotoimien tarpeellisuudesta, pyynnön esittävän asianosaisen on yksilöitävä pyydetyt asiakirjat ja esitettävä ainakin vähimmäismäärä selvitystä siitä, että asiakirjat ovat asian käsittelyn kannalta tarpeellisia (ks. tuomio 28.7.2011, Diputación Foral de Vizcaya ym. v. komissio, C-474/09 P–C-476/09 P, ei julkaistu, EU:C:2011:522, 92 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen; tuomio 20.3.2019, Hércules Club de Fútbol v. komissio, T-766/16, EU:T:2019:173, 29 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 20.3.2019, Hércules Club de Fútbol v. komissio, T-766/16, EU:T:2019:173, 29 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

573 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että asiakirja-aineistoon sisältyvät seikat sekä suullisessa käsittelyssä esitetyt selitykset riittävät siihen, että unionin yleinen tuomioistuin voi lausua asiasta, koska se on voinut antaa ratkaisun oikeudenkäynnin aikana esitettyjen vaatimusten, kanneperusteiden ja perustelujen sekä asianosaisten esittämien asiakirjojen perusteella.

574 Tästä seuraa, että kantajien vaatimus prosessinjohtotoimista on hylättävä ilman, että sen tutkittavaksi ottamisesta on tarpeen lausua työjärjestyksen 88 artiklan 2 kohdan nojalla.

575 On todettava, että, että kanne on kokonaisuudessaan hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

576 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian, ne on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komission, kriisinratkaisuneuvoston ja Banco Santanderin oikeudenkäyntikulut viimeksi mainittujen vaatimusten mukaisesti.

577 Työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan nojalla jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Espanjan kuningaskunta, Euroopan parlamentti ja neuvosto vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu kolmas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Kanne hylätään.**

2) **Antonio Del Valle Ruíz ja muut kantajat, joiden nimet mainitaan liitteessä, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja heidät velvoitetaan korvaamaan Euroopan komission, yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB) ja Banco Santander, SA:n oikeudenkäyntikulut.**

3) **Espanjan kuningaskunta, Euroopan parlamentti ja Euroopan unionin neuvosto vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Van der Woude Jaeger Kreuschitz

De Baere Steinfatt

Julistettiin Luxemburgissa 1 päivänä kesäkuuta 2022.

Allekirjoitukset

Sisällys

Asiaa koskevat oikeussäännöt . . . 2

Asian tausta ja kanteen nostamisen jälkeiset tosiseikat . . . 6

Banco Popularin tilanne ennen kriisinratkaisumääräyksen antamista . . . 6

Kriisinratkaisumääräyksen antamista edeltävät muut tosiseikat . . . 8

Banco Popularista 7.6.2017 annettu kriisinratkaisumääräys . . . 11

Kriisinratkaisupäätöksen tekemisen jälkeiset tosiseikat . . . 13

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset . . . 13

Oikeudellinen arviointi . . . 16

Ensimmäinen kanneperuste, joka perustuu siihen, että asetuksen N:o 806/2014 18 artikla on lainvastainen, koska siinä loukataan perusoikeuskirjan 41 ja 47 artiklassa vahvistettua oikeutta tulla kuulluksi ja oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin sekä suhteellisuusperiaatetta . . . 17

Ensimmäinen osa, jonka mukaan asetuksen N:o 806/2014 18 artiklalla loukataan oikeutta tulla kuulluksi . . . 18

Toinen kanneperuste, joka perustuu siihen, että asetuksen N:o 806/2014 18 artiklalla loukataan oikeutta tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin . . . 28

Kolmas osa, jonka mukaan asetuksen N:o 806/2014 18 artiklalla loukataan suhteellisuusperiaatetta . . . 30

Yhdeksäs kanneperuste, joka perustuu siihen, että asetuksen N:o 806/2014 18 ja 22 artikla ovat lainvastaisia, koska niillä loukataan toimivallan siirtoa koskevia periaatteita . . . 30

Neljäs kanneperuste, joka perustuu asetuksen N:o 806/2014 20 artiklan rikkomiseen . . . 36

Ensimmäisen väite, joka koskee ensimmäistä arvostusta . . . 38

Toinen väite, joka koskee toista arvostusta . . . 39

Kolmas väite, joka koskee jälkikäteen suoritettavan lopullisen arvostuksen puuttumista . . . 44

Viides kanneperuste, joka perustuu asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdan rikkomiseen . . . 45

Ensimmäinen osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan a alakohdan rikkomista . . . 46

Toinen osa, joka koskee asetuksen N:o 806/2014 18 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista . . . 50

Kuudes kanneperuste, joka perustuu asetuksen N:o 806/2014 21 artiklan 1 kohdan rikkomiseen 57

Kymmenes kanneperuste, joka koskee perusoikeuskirjan 41 ja 47 artiklan rikkomista 58

Ensimmäisen väite, joka koskee oikeutta tulla kuulluksi 58

Toinen väite, joka koskee oikeutta tehokkaaseen oikeussuojaan 61

Kolmas kanneperuste, joka koskee omistusoikeuden loukkaamista 67

Seitsemäs kanneperuste, joka koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä 75

Kahdeksas kanneperuste, joka koskee suhteellisuusperiaatteen ja luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista 77

Prosessinjohtotoimia koskeva vaatimus 78

Oikeudenkäyntikulut 79